

لیسان درویشی مع سوانح عمری

حضرت سوپا فقیر صاحب رحمۃ اللہ علیہ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

x=x

گلستانِ صوفیاء ہی

انتقائی سقّی و خوشنودار
گل « سراجِ صوفیاء حضرت صوفی
شامِ عنایت اللہ شہید رحمہ »
ہی در سان واسیتہ ہنقہ بی بیاری
محبوب عزیز و دوست
محترم محمد یوسف لغاری صاحب (اد)
انتہائی خلوص و محبت مان
سندون خدمت میں ہی رسالہ بطور
تحفہ عرض کر رہی تو
امید ہے قبول پوندو

ذوالفقار علی لغاری

غلام در سلطان التارکین، سراج السالکین،
برہان الواصلین، صاحب التیسیر، خواجہ خواجگان
حضرت خواجہ فتح الدین سیرانی رحمہ
خانقاہ شریف، نزد سہ سہ منہ کھار پور

تاریخ: ۱۴ فبروری ۱۹۵۰ء مطابق - ۸ مہادی الثانی
۱۴۴۵ھ

دیوان دردِ عشق مع سوانحِ عمری

حضرت سویا فقیر علیہ الرحمۃ
خليفة حضرت پیر صاحب السیر رحمۃ اللہ علیہ

تعارف

ڪتاب جو نالو

ديوان درد عشق مع سوانح عمري فقير سويا صاحب عليه الرحمة

مصنف

فقير سويا صاحب عليه الرحمة

مؤلفين

فقير مير حسن لغاري

فقير الله رڪيو لغاري

تعداد

هڪ هزار

سال اشاعت

2018

تعارفي قيمت

200 روپيا

ڪمپوزنگ: اسٽار ڪمپيوٽرس پٽائي چوڪ ميرپورماٿيلو
پرنتنگ: بخاري شادي ڪارڊ سينٽر الخير مارڪيٽ ميرپورماٿيلو

العشق نار يحرک ماسوى الله

**ديوان درد عشق
مع سوانح عمري**

حضرت سويا فقير عليه الرحمة

خليفه حضرت پير صاحب السير رحمة الله عليه

حسب فرمان

حضرت ميان نظام الدين اويسي عليه الرحمة

حضرت پير خواجه محمد الدين صاحب اويسي

سجاده نشين بارگاه

حضرت پير صاحب السير عليه الرحمة

بفرمائش: جملي جماعت، اهل خانہ ۽ افضل خان عالمائي

اهتمام

**فقير مير حسن لغاري و جماعت
سگ دروازه حضرت پير صاحب السير عليه الرحم**

هي ديوان درد عشق بپهر ترتيب ڏيئي سنڌي ۽ سرائيڪي ۾ شائع ڪرايو ويو آهي

حسب فرمان حضرت نظام الدين اويسي رحمت الله عليه

درگاه خواجه محڪر الدين سيرانى صاحب

سنڌ امن، پيار ۽ محبت جي ڌرتي آهي. هن ڌرتيءَ جي صوفي فقيرن سدائين محبت ۽ امن جو پيغام ڏنو آهي انهن فقيرن ۾ سڀو فقير جو شمار ٿئي ٿو جيڪو سنڌ جي صوفي فقيرن جي سلسلي جو يگانو شاعر آهي سندس شاعري ۾ اهي سڀئي رنگ ملن ٿا جيڪي ٻين صوفي شاعرن جي شاعري ۾ موجود آهن آئون سمجهان ٿو ته هو هڪ اهڙي بزرگ جو طالب هو جيڪو هند، سنڌ جو سير ڪيائين اهو هو سندن مرشد، عارف سائين سمه سنڌ وارو. سنڌ جي اهڙي املهه ماڻڪ شخصيت ۽ سندس ڪلام کي منظر عام تي آڻڻ لاءِ فقير مير حسن لغاري وڏي جاکوڙ ڪرائي آهي الله رکيه لغاري به هن رسالي ۾ هٿ وٺايو آهي هي رسالو اهل فقراءِ لاءِ وڏي سوکڙي ثابت ٿيندو. سنڌي ۽ سرائيڪي ۾ ڪافيون موجود آهن. پڙهڻ پروڙڻ لهن سي

فقير مير حسن لغاري جن جو شڪرگزار آهيان جو سندن رهنمائي اسان سان هر وقت رهي آهي ۽ رهندي. اسين جيڪي ڪجهه آهيون سندس آهيون. اهڙن فقيرن کي وره گذرڻ بعد به وساري نٿو سگهجي. اديب ۽ شاعر منهنجي هن پيار پري پورهئي کي قدر جي نگاهه سان ڏسندا هن غير معمولي ڪوشش کي سنڌي، سرائيڪي ادب ۾ واڌارو سمجهندا

راڻي وٽان رات نئون نياپو آيو
لڏي سون لطيف چئي ڏاٽر وٽان ڏات
ڪون پڇي ٿو ذات جي آيا سي اگهيا
(شاهه صاحب)

فقط: اله رکيه لغاري
30-01-2018

فهرست

نمبر شمار	مضمون	صفحہ نمبر
01	تمہید ۽ سوانح حیات	3
02	کافیون بزبان سرائیکی	11
03	کافیون بزبان سنڌي	67
04	ابیات	96
05	کنگٹ	98
06	رنٿرا	100
07	چلو	102
08	اٺ ڏينهن	104
09	مداح حضرت پير خواجہ محکم الدین اویسی علیہ الرحمتہ	106
10	مداح حضرت پير خواجہ محمد عارف علیہ الرحمتہ	109
11	قصہ شاہ سیفل	111
12	قصہ لیلیٰ مجنون	112
13	قصہ جیوڻ شاہ	114
14	بیان چوڏھین صدي	118

لجبال خواجه محکم الدین سیلانی سیرانی بادشاه
المعروف میان صاحب خانقاه شریف

حضرت قبلہ سلطان احمد
المعروف احمد سائیں سیرانی خانقاہ شریف

حضرت سويا فقير جو آسامبارک

درگاه حضرت سويا فقير
جي پهران جي ذيارت ڪرائيندي

ديوان درد عشق مع سوانح عمري فقير سوپو صاحب عليه الرحمة

خليفة حضرت پير صاحب السير عليه الرحمة

تمهيد

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ مُلِكِ يَوْمِ الدِّينِ اِيَّاكَ نَعْبُدُ وَاِيَّاكَ نَسْتَعِينُ
اِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ

حمد و ثنا کان بعد فقير صاحب جي سوانح حيات مختصر طور سپرد قلم کيون ٿا. اميد آهي ته اهل بصيرت هن مختصر احوال کي دلچسپي سان مطالعہ ڪندا، فقير صاحب جي ياد تازہ ٿيندي. بنده ناچيز خادم الفقراء علم جو عالم نه آهي تنهن ڪري اهل بصيرت کي خدمت ۾ عرض گذار آهي ته هن ڪتاب ۾ ڪنهن جڳهه تي ڪاٺي غلطي هجي ته خادم الفقراء کي معاف ڪندا.

هي ڪم بفرمان حضرت نظام الدين صاحب اويسي
سجاده نشين درگاه صاحب السير عليه الرحمة

خاندان

فقير صاحب جو خاندان رياست بهاولپور مان هجرت ڪري ملڪ سنڌ ۾ اچي قيام پذير ٿيو. مشهور خاندان قوم لغاري پاڻ بحر عرفان، مخزن ممتاز هستي درياه يقين رهبر ڪامل و اڪمل ۽ خليفه حضرت صاحب السير عليه الرحمة ٿي گذريا آهن فقير صاحب جي مادري زبان سرائيڪي هئي، پاڻ سنڌ ۾ رهائش اختيار ڪيائين انهي ڪري سنڌي ٻولي ڪندا هئا ۽ انهي ڪري شعر به سرائيڪي ۽ سنڌي ٻنهي زبانن ۾ تصنيف ٿيل آهي.

فقير صاحب سوخته آتش عشق جي وچ کان هميشه مست رهندا هئا ۽ ڪڏهن

ڪڏهن وجد طاري ٿي ويندي هئي. مستي جي حالت ۾ زبان تي شعر جاري ٿي ويندا هئا
انهي وجد کان اشعار ۾ سنڌي ۽ سرائيڪي مليل الفاظ آيل آهن -

نالو ۽ ولادت

ماءُ پيءُ جو نالو سوڀو رکيل هيو ۽ والد جو نالو احمد هيو. فقير صاحب جي ولادت ڳوٺ
دائو والا ڏهرڪي اسٽيشن کان اتر طرف انداز 25 يا 26 ميل جي فاصلي تي واقع آهي
فقير صاحب جي هڪ پيٽ ۽ چار ڀاءُ هئا ۽ تاريخ ولادت جي صحيح خبر دستياب ڪونه
آهي البتہ تاريخ وفات کي مدنظر رکي سنہ ولادت 1235 هجري قياسي ڪيو وڃي ٿو.
فقير صاحب جا رشتي دار ڪنهن سبب دائو والا کان هجرت ڪري ڳوٺ دادلغاري ۾ مقیم
ٿيا، فقير صاحب جا رشتيدار چند عزيز اتي موجود آهن.

ظاهري تعليم پاڻ ننڍي عمر ۾ ناظره قرآن پاڪ پڙهيو هئائون. فارسي گلستان، بوستان
سني نموني ڄاڻيندا هئا.

حليہ مبارڪ سندن قد مبارڪ درميانو هيو. رنگ گندمي ۽ جملہ اعضا جمال بڪمال
خوشنما هيا.

لباس پاڻ دستار پھراڻ سائي رنگ جو پائيندا هئا. دستار، تھبند سادہ ٻڌندا هئا.
تسيلي جي شلوار ڪندا هئا. عمر ۾ سادگي پسند ڪندا رهيا. سادگي کان تجاوز نہ ڪيائون.

غذا پاڻ سادو کاڌو پسند ڪندا هئا. موسم جي لحاظ سان جنهن بہ قسم جو
طعام و ميوو ميسر ٿيندو هو استعمال ڪندا هئا. ٿڌو پاڻي وڏي شوق سان پيئندا هئا.
پاڻي پيئڻ سان انسان جي زبان مان شڪر الهي ڪلمات سرزد ٿيندا آهن ۽ پاڻ پي ائين
چوندا هئا.

دست بيعت

فقير صاحب زمانہ طفلي کان مستانا خيال رهندا هئا انهي وجد کان ابتدا کان جوش
محبت هئا انهي جوش جنون خاطر جوڳين سان سفر اختيار ڪيائون.

جهنگ بهار ويرانن جو سير ڪندا ڪندا بغداد تائين پهچي ويا مگر فقير سائين کي انهي صحبت ۾ ڪجهه
مزد نه آيو. به حالت مجبوري انهن کان جدا ٿي واپس وطن پهچي ويا. انهي درد عشق جي
علاج خاطر مرد خدا جي ڳولا ۾ هڪ ڏينهن مهيسري اسٽيشن کان اوڀر جي طرف
هڪ آدمي جي گهر وڃي رهڻ لڳا اتي هڪ بزرگ لعل پير جو روضو هيو پاڻ ڏينهن جو
ڪر ڪار ڪندا ۽ رات جو روضه تي وڃي پڙهائي ڪندا هئا.

انهي طريقي سان پڙهندي پڙهندي هڪ رات جو مزار جي اندر کان صورت شير جي ظاهر
ٿي بي دفعه نانگ جي صورت پاڻ فرمايائون ته سوڀو ڏجڻ وارو ناهي دراصل پنهنجي اصلي
صورت ۾ زيارت ڪرايو بس انهي وقت مزار جي اندر مان بزرگ سينه تڪ ظاهر ٿيو
سورج وانگي روشني ٿي ويئي پاڻ انهي محل فقير صاحب عرض ڪيو ته ڪجهه فيض
خدا کان عنايت ٿئي بزرگ ارشاد ڪيو فلان جهنگل ۾ وڃي لوڙهو ڏيئي ويهه انهي محل
عرض ڪيائين سوڀو لوڙها ڏيئي ويهڻ وارو نه آهي اگر ڪجهه ڏيڻو آهي ته ڏيو بزرگ
فرمايو ميان سوڀا مون وٽ نيٺ جو ڪن نه آهي، نيٺ جو ڪن حضرت صاحب السير عليه الرحمة
وٽ آهي اتي وڃو، پوءِ ديدار جو شوق پيدا ٿيو. حضرت صاحب السير ڪٿي هوندا. خدا جي
قدرت هڪ رات جو خواب ۾ حضرت پير محمد عارف عليه الرحمة جي زيارت نصيب ٿي
خواب ۾ دست بيعت ٿيا، فيض باطني حاصل ٿيو.

حضرت پير محمد عارف عليه الرحمة خواب ۾ ارشاد فرمايو ميان سوڀا مون وٽ اچو جڏهن
خواب مان بيدار ٿيا انهي مهل پاڻ کي هڪ قسم جو جنون پيدا ٿيو ۽ خواب واري صورت
کي تلاش ڪرڻ لڳا.

خدا مسبب الاسباب آهي اهڙو ئي سبب ٿيو جو حضرت پير محمد عارف سیر عليه رحمة
سفر ڪندا علائقي سنڌ ۾ قدم مبارڪ فرما ٿيا ۽ خدا جي قدرت سان ملي ويو فقير صاحب،
پير محمد عارف صاحب عليه الرحمة جي صورت ڏسي ڪري خواب واري صورت ياد آئي
ته صورت سان صورت ملي ويئي ۽ شڪر ادا ڪيائون ۽ پير محمد عارف عليه الرحمة جي
قدم بوسي ڪيائون. دست بيعت فرمايو. حضرت فرمايو ته خانقاه شريف اچو. فقير صاحب
خانقاه مبارڪ وڃي ظاهري فيض حاصل ڪيائين وري سنڌ ۾ اچي فيض محل واري جو

جاري ڪيائون. گهڻا ماڻهو فقير صاحب جي صحبت و برڪت ۾ رهي ڪري حضرت محل واري جا اعتقاد منڊ ٿيا. حضور جي فيض جو ستارو چمڪي پيو ۽ تمام فقير حضرت واري جا مرید ٿيا ائين ته فيض محل واري جو روءِ زمين تي مگر علاقه سنڌ ۾ حضرت محل واري جو فيض جو سرچشمو فقير جي برڪت هڪ ڪرشمو هو جو سنڌ ۾ هميشه جي لاءِ جاري آهي انهي لاءِ هن علاقه جي پيرپائن کي فقير صاحب جي فيض تي فخر ۽ ناز آهي. انهي لاءِ هن پاسي وارن پيرپائن کي حضرت محل والہ بزرگان لمہ والا فقير جو لقب ڏيندا آهن سڀ ڪجهه فقير صاحب جي فيض جو شان آهي.

مجلس سماع فقير صاحب هميشه محبت جي ڪشش جي وجه ۾ مجلس سماع ويراڳ کي تمام

پسند ڪندا هئا

خوش الحاني جي موجزن آواز ٻڌي ڪري مرغ نير بسمل جي طرح تڙپندي گاهي گاهي فقير صاحب خود ڳائيندا هئا ۽ پنهنجي ڳائڻ ۾ حيرت انگيز لطف هيو ٻڌڻ وارا محو ٿي ويندا هئا فقير صاحب جي صحبت ۾ پيرپائي هر وقت مجلس راڳ کي گرم رکندا هئا پاڻ مجلس سماع کي عبادت سمجهندا هئا جئين بزرگان محل وارن جو طريقو آ سماع جي وقت گريه ڪندا هئا.

عبادت فقير صاحب هميشه قلت طعام، قلت ڪلام طبيعت، هميشه مائل عبادت

الهي جا پابند شرع شريف جا پابند هئا. نماز، روزو، تلاوت قرآن شريف موجب شرع شريف ادا ڪندا هئا سنت نبوي صه جا سخت پابند هئا. پاڻ سان عصا، تسبيح، ڪوزه، مصلو، ڏنڊ، سرموڪنگهي رکندا هئا

عام حالات جڏهن فقير صاحب خانقاه مبارڪ کان فيضياب ٿي ڪري واپس وطن آيا ته پنهنجن

عزيزن سان رهڻ لڳا مگر فقير صاحب جي طبيعت رشتيدارن سان نه ملندي هئي، دل کي قرار نه آيو سو بحالت مجبوري جدا ٿي ڳوٺ عالمائين ۾ پير پائين سان گڏ رهڻ پسند ڪيائون. ڪجهه وقت کانپوءِ لوهي وارن پير پائين جي محبت ۾ لوهي اچي رهڻ لڳا. پير پائي فقير صاحب جي وڏي عزت ڪرڻ لڳا. فقير صاحب گهر پاتين وانگر رهندو هئا. فقير صاحب رات جي حصه ۾ تمام بيدار ٿي خفيه عبادت ڪندا هئا. هڪ ڏينهن هڪ ڪوري ۽ هڪ لاشاري دل ۾ خيال بد ٿيو ۽ ڏينهن رات فقير صاحب جي خفيه تاڪ جهاڪ ڪندا رهيا. هڪ رات جو چا ڏسن ته فقير صاحب هڪ وڻ هيٺيان چئن يارن سان گڏ صحبت مجلس ۾ ويٺو آهي. اها ڳالهه ڏسي هڪ آدمي بي هوش

لي ويو ۽ ٻي همراھ کي ڪجهه نظر نه آيو. ٻي هوش جڏهن هوش ۾ آيو ساري حقيقت بيان ڪيائين
وڃي فقير صاحب جي قدمن ۾ ڪري پيا سارو حال بيان ڪيائون ۽ معافي جا طلبگار ٿيا
۽ عقيدت مند ٿيا ۽ آئنده لاءِ معافي وٺي توبه ڪيائون.

پوءِ فقير صاحب وٽ ماڻهو اچڻ وڃڻ لڳا ڪمالات جا نشان ظاهر ٿيڻ لڳا. خدا جي ڪرم
نوازي سان لنگر جاري ٿيو. فقير صاحب کي دل ۾ خيال پيدا ٿيو ته هڪ عليحده مڪان
هجي ان ڪري ڪجهه فرلانگ به فرلانگ پنڌ تي مڪان ٺهيو ۽ ان ۾ رهڻ لڳو. هڪ
ڪره به کوٽايائون. مڪان ۽ چشمو اڄ تائين موجود آهن. ڪجهه عرصي کان بعد فقير
صاحب کي مزو محبت نه آيو، دل کي تسڪين ۽ قرار نه آيو حالات جي مجبوري.
عالمائين جي محبت واپس عالمائين ۾ اچي جڳ دور دور کان لوڪ زيارت لاءِ مجلس
جي لاءِ ايندا هئا.

هڪ سيد پنجاب جو رهڻ وارو نالو محمد شاهه زيارت ڪرڻ جي واسطي
آيو هميشه جي لاءِ هت رهي پيو باقي زندگي فقير صاحب جي صحبت ۾ گذارڻ لڳو ان
جو انتقال فقير کان بعد ٿيو. فقير صاحب جو فرمان هو ته پير محمد شاهه کي مون سان
گڏ روضي جي اندر مغرب طرف کان دفن ڪجو. فقير صاحب جي فرمان موجب پير
محمد شاهه کي روضي جي اندر دفن ڪيو ويو. پير محمد شاهه جو مزار روضي اندر آهي
فقير صاحب جو عالمائين ۾ رهڻ ٿيو، مشترڪ حصه تي زمين خريد ڪيائين
ان پير پائين جي حوالي فرمايائين، هڪ ڪوهه کوٽيائين، رهڻ لاءِ هڪ مڪان به هو ۽ مسجد
۽ روضو به ٺاهيائين. پاڻ پنهنجي هٿن سان ڪم ڪرايائين. روضي ۽ مسجد جون ديوارون
بڻائي داعي اجل کي ليڪ چئي دارالبقا ڏانهن هليو ويو.

فقير صاحب ساري عمر شادي ڪونه ڪيائين. اولاد جي وجهه کان فقير صاحب مائٽن کي
چوندو هو ته مون سان رهو سجاده بڻو مگر ڪوئي نه آيو. فقير صاحب سڀ کي چيو پر ڪوئي
به صاحب حال و باڪمال نه ٿيو.

فقير صاحب هر چنڊ چيو مگر ڪنهن به ڳالهه نه مڃي سجاده جي قابل نه ٿيو. امانت
جو بار کڻڻ ڏکيو هو. ملڪيت زمين لعل خان عالمائي وٽ آهي. ننگر و عرس ڪندا آهن

اخلاق فقير صاحب خوش اخلاق، نيك، نهايت نرم طبيعت هئا. وڏن جي

عزت ڪندا هئا. ننڍن تي شفقت فرمائيندا هئا. مهمانن ۽ همسائن کي عزيز سمجهندو هو. سڀ سان نهايت دلجوئي ڪندا هئا. هر هڪ انسان کي نيك نظر سان ڏسندو ۽ غريبن بي ڪسن تي رحم ڪندا هئا. پاڻ هميشه سادو زندگي بسر ڪندا هئا. سيدن ۽ درويشن جي عزت ڪندا هئا. مهمان نواز ۽ غريب نواز ٿي رهيا.

ارشاد فقير صاحب عشق ۾ دريا ۾ لطف اڏايائين جو هر سمجهدار سمجهي ويندو هو هڪ دفع حضرت سلطان احمد الدين صاحب عليه الرحمة عام مجلس ۾ چيو ته اسانجو فقير صاحب مدارج والا سجاده سنڌ ۾ ناهي. خود فقير صاحب بيان فرمايائين ته فقر جون ڳالهيون بيان نه ڪيون وڃن ٿيون. ڇو ته احاطه تقرير تحرير کان بلڪل ٻاهر آهن انهي وجه کان زياده گفتگو نه ڪئي وڃي ٿي. پاڻ سڀ ڪجهه شعرن ۾ بيان ڪيو اٿس.

وفات فقير صاحب ڳوٺ عالمائي ۾ اندازن نوي سال جي عمر ۾ بتاريخ 21 ذوالقعد 1325 هجري ۾ دارفاني کان جاوداني طرف ڪڍ ڪري ويا. انالله وانا اليه راجعون انهي تاريخ تي هر سال فقير صاحب جو عرس ملهايو ويندو آهي. فقير صاحب پنهنجي زندگي ۾ مرشد حضرت پير محمد عارف صاحب عليه الرحمة جو عرس بتاريخ 21 جمادي الاول ملهائيندا هئا. فقير صاحب جي وصال کانپوءِ عرس ملهايو ويندو آهي. روضو مبارڪ ڳوٺ لعل خان عالمائي ۾ آهي. تعلقه ميرپورماتيلو کان 16 ميل ضلع گهوٽڪي سنڌ ۾.

وصال کان بعد جا احوال فقير صاحب جي وصال کان بعد روضي جو ڪم ڪار ۽ مسجد جو ڪم ڪار فقير مير حسن خان لغاري فقير صاحب جا پيرپاڻي ڪندا آهن ۽ هڪ مڪان مسافرن لاءِ آهي جنهن ۾ مسافر آرام ڪندا آهن. جيڪو فقير مير حسن خان لغاري تيار تعمير ڪرايو آهي اعتقاد مندن جي لاءِ فقير صاحب اڄ به زنده ۽ موجود آهن. فقير صاحب جي جائيداد عالمائي پير پائين جي قبضي ۾ رهجي وئي ۽ اڄ ائين انهن جي هٿ ۾ آهي. عرس جو خرچ انهي جائيداد جي آمدني مان ڪيو ويندو آهي.

آداب محل والي جو فقير صاحب هر سال عرس تي خانقاه شريف ويندو هو. پاڻ پيادل سفر ڪندا هئا پيرپائين کي چونڊو هو توهانجي لاءِ خانقاه مڪه مدينه آهي. جڏهن درگاه جي ويجهي ويندا هئا

تہ جتي لاهي ڇڏيندا هئا. مرشد جي مجلس کي خدا جي مجلس سمجهندو هو.
حديث شريف: ومن اراد ان يجلس مع الله قل تيجلس مع الفقراء. سڀ صاحبان محل وارن کي
پير هي چوندو هو.

اڪثر فقير صاحب تن ڏينهن کان وڌيڪ نه رهندو هو. هميشه ادب ۽ احترام ۾ رهندو هو.
عشق مجاز و حقيقت فقير سويو عليه الرحمة ننڊي عمر ۾ عشق مجاز جو شڪار ٿي
ڪنهن نه ڪنهن خويرو جي نظر جي تير خورده ٿي اڪثر حياتي جو حصو مجازي محبوبن جي
ناز بردارين سان گذاريو جو عشق مجاز جو داستان حيرت انگيز جوش منزل آهي. حسن جو
صحيح انداز ڪنهن کي معلوم ناهي ڇو ته هي ناپيد ڪنارو انت بحر آهي جنهن کي پيش
اچي اهو خوب ڄاڻي بي کي ڪهڙي خبر. عربي جو مقولو آهي ته: المجاز قنطره الحقيقت
فقير صاحب سالڪ، کامل، شائق شريعت، طائي طريقت، همدردان حقيقت و معرفت جو مخزن
عرفان جا دريا، مجاز جا ماهر هئا جيئن ته پاڻ محبوب جي تعريف ڪافي آخري

سويا سمجهه صورت سڄڻ جي سبحاني،

پهريون خوب خرقو تجلو نوراني،

عجب ناز نينان ملڪا پلن ٿا

پير مضمون

ڪنگڙ هي عالمائي، سڙڻ پيان نناڻي، مدد شاهه جيلاني، مين دم دم سڏياسان

ڪنگڙ موتي داڻا، مولا پاڪ ڄاڻي سويل سائين دا مانا، مين موجان مڙيسان

پهريان فقير صاحب جو پنهنجي ڳوٺ ۾ نظارو هو انهي جي وجه سبب مستانه مزاج رهندو
هو قصن ڪهاڻين جو مستاق ٿيندو هو. شعر چوڻ جو سلسلو انهي وقت کان جاري هو بعد
۾ ڪجهه عرصو عالمائين ۾ نظارو هو. پاڻ اتي ملاز حليم عالمائي وٽ رهندو هو. ڪجهه
وقت بعد پاڻ لوهي واري ڳوٺ اسماعيل فقير ڪوري وٽ رهائش اختيار ڪيائون. اتي هڪ
مائي صاحبه نيڪ نيت وڏي محبت واري رهندي هئي انهي سبب فقير صاحب کي دل کي
قرار تسڪين آيو. ڪجهه وقت اتي محبت ۾ گذاريو مگر قضائي الاهي نازل ٿي مائي صاحبه
۽ ٻيا محبت ڪرڻ وارا هن دنيا مان ڪڍ ڪري ويا فقير صاحب بيهر عالمائين ۾ اچي رهڻ لڳو

اتي هڪ مائي درناز صاحبہ عرف عرفان مائي صاحبہ جي محبت ۽ ملان حلیم جي محبت جي ڪري رهڻ لڳو انهن جي محبت خاطر آخري عمر اتي گذاريائين. حياتي ختم ڪري هميشه جي لاءِ آرام پذير ٿيو. بس وفاداري جو ثبوت موجود آهي جو اتي روضو نروار نشان موجود آهي

ضروري گذارش

بفضل تعاليٰ اهل محبت وارن کي التجا آهي ته ديوان درد عشق جمع ڪرڻ ۽ ٻيهر سنوارڻ ۾ ٿوري تڪليف آئي ليڪن بفرمان حضرت ميان نظام الدين صاحب اويسي جي سبب آسان ٿي ويئي هي ديوان ٻيهر ترتيب ڏيئي سنڌي ۽ سرائيڪي ۾ شائع ڪيو ويو آهي ۽ جماعت دوستن جي هٿن تائين پهچايو ويندو مگر جن جن دوستن ۽ مهربانن ديوان ڇپرائڻ ۾ مدد ڪئي حاجي مير حسن فقير لغاري انهي فقير جو شڪريو ادا ڪيان ٿو. مير حسن فقير کي الله جزائي خير نصيب ڪري جو هر وقت همت افزائي ڪيائين.

الراقر خاڪسار

فقير الله رکيو لغاري

ڳوٺ دادلغاري

ڪافيون بربان سرائيڪي

ڪافي 1

رانجهن ويڙهي آيا هي

بره براتان دهيان ٿي

مشڪ عطر سڀ ليان ٿي

ڳالهين ڪيڙيان ديان ڳيان ٿي

پڪي جنهن دي پيان ٿي

آمل ويڪو سٿيان ٿي

سينگيان سٿيان ڏيوو مبارڪ

جٿان رانجهن ڦيرا پاوي

لون لون دي وچ عشق ماهي دا

آڪي سويا لڄ هادي نون

ڪافي 2

بسم الله پوڻ ڌرايا

هويا بخت سوايا

لڪ ڪيڙا گهول گهمايا

لعل هيرا چمڪايا

ٿيا سبباني سايا

جهنگ سيال پڇايا

ڇاڪ ڪڙڻ دا رايا

سهي غلام سڏايا

مولا محب ملايا

اڇا واه واه رانجهن آيا

جنهن ڏهاڙي رانجهن آيا

قدم قدم توڻ ٿيوان صدقي

موتي جواهر منهن محبوبان

سر لولاڪ ڪلنگي پاپس

تخت هزارا چوڙ ڪراهين

گهر چوچڪ دي اصلون هويس

سويي در تسادي دا

لٽي مونجهاري ڳڻي دلگيري

کس ڳيا جيءَ همارا

کافي 3

اڃا واه واه حسن تمارا

وه پڙڪ لايو پڙڪارا

کليا باغ بهارا

مار انا الحق نعرا

وڃا چليا سڀ وارا

قهرن دست ڪٿارا

ڏتا عشق اشارا

مار چڙهيا نقارا

ڪيتا ڀرم پسارا

ابراهيم اڙاهه اتي

رحم تڙاڏي دا انت نه ڪوئي

سولي تي منصور چڙهايو

ڪل اهيندي معلوم اس نون

جي ول ويڪي شوخ نگاهون

ڪربل دي وڃ شاه شهيدان

ڀل ڀل دي وڃ برهه تڙاڏا

سر سويي دي ڀلي ڀلي آوين

کافي 4

اکين سجن ديان دیدان دلبر ديان. مریلیان، مریلیان

سڀني مارڻ. سينگيان، سينگيان

سئي چورتيان، چوڙيليان، چوڙيليان

مارن ڪوٽ. حويليان، حويليان

سدا سونهن. سهيليان، سهيليان

قوت جنهان دا خون جگر دا

شاه گدائي ڪرڻ ادائي

غرض نه رکديان شاه گدائي

اڪي سويا منهن محبوبان

کافي 5

آوس ويڙهي يار اساڏي

نت نت ڪانگ اڏائينديان

آويڪو حال همارا

ايڏي نه ڪر تون يار پيارا

ورد وظائف نام تمھارا

هر دم ياد ڪريندي آن

ڪوڪان، چاڪان ڪر ڪر پيان

تئون بن ڏکڙي هر دسڻيان

دامن دي لاج پال تون سڻيان

هو قربان جلينديان

سويي ڏيان سڻ سوين الاهان

لونءَ لونءَ دي وچ ماران دانھان

پڪڙ ڪڙيان تيرين راهوان

پانڌي بهت پڇينديان

کافي 6

آمل ماهي چر نه لائين

آوين اڱڻ هماري ري

ستي ستي مين پڙڪ ائي آن

ماران دانهين نعري ري....

نحن اقرب آپ اڪيوئي

ڏتو آيت اشاري ري....

جي مئين جانا لڪ لڪ جاندي

ڏونڊيان ليل نهاري ري....

سويا سوز سيني سڪ تيڏي

آتش عشق اڀاري ري....

کافي 7

اسان پرديسيان نال تڪراري

ڏرا اسانون هيساندا

اسان پرديسي گهر نه بهندي

نهين جاگير اسان جيهاندا

تيڏا تڪيه هي اسان نون

شرم رکين ميلي ويساندا

اڪي سويا وڃڻا ضروري

آيا سنيها ديساندا

وج ڳول ماهي کون لهسان

الله پڄيسي ميڏيان آسان

کر توکل تلان وڙسان حرف هماري دا پلپل پڙهسان

هٽکي مول نه رهسان

پتر پند پيران نون آيا ڏک کشالا چم کرچايا

سول سوايا سهسان

تسان سٺيان نه ڏيو ڏراوي ٻانهن پڪڙ کر گهت كلاوي

پل پنيور نه بهسان

سويا کر تون کيچ تياري سک سمل سوز سواوي

پنهل پنهل کهسان

کافي 9

پئي ڳئي پيچ اولڙي ني

او سٺيان مهڻي نه ڏيو مئون

ڳل دي چولي ڳاڙي ني

نت تي بول ڪماڻي نماڻي

اڃان نه ٿيندي بخت سولڙي ني

سيج وڃيندي عمر گذري

نت نت ناز نولڙي ني

عارف ڪردا بي پرواهيان

بيٺي ڪوڪان ڪلهڙي ني

سويا سوز سٿاوان ڪنهن کون

ڪافي 10

يلي نفع تي نقصان ميان

سري سر انسان ميان
منهن مهتاب جمال ميان
تقويٰ تقرير دي قال ميان
نت جوش جگر تي جال ميان
نه اٿ صبر نه آرام ميان
شاهي لذو سي شان ميان

آيا عشق حسن سلطان ميان

بن ڪي آيا مير مثال ميان
عاشق سمجھن الف تي دال ميان
وسري امر نهي دي ڳالهه ميان
نڪو حال رهيا نڪو قال ميان
رهي ڪفر نه اسلام ميان
سوڀا سرت رهي نه آرام ميان

ڪافي 11

نهن ميري سمجھاوڻ ديان

بدليان وسن جيوين سانوڻ ديان
واٽين هادي تيڏي آوڻ ديان
نهن ميري هٿاوڻ ديان
هن ڳالهين ڳڻ ڳاوڻ ديان

اڪيان لڳيان نال رانجهن دي

روئنديان روئنديان رڄديان ناهين
راتيان ڏينهان ڪڙي پلينديان
جي مٿين جهلان جل جل وينديان
اڪي سوڀا صفتان سيري ديان

ڪافي 12

سانون لڳڙي پرم ٽڪور

ارض سما وڃ پيا پسارا
ڳل گهٽ پرم ڪي ڏور...
سانون وسري موت حياتي
شاهي شاهه دا ويڪو شور....
وسري خفي جلي جا هر
ظاهر باطن ڪرڪي زور....
نڪو سر رهيا نه پير
هر هر جلوي آون اور....

انحدو اڃا گهن گهن گهور

وحدت والا وڃي نقارا
ظاهر باطن ماريس نعرا
جوڙ جمال آيا جسماتي
برهه آيا هٿ ڪر ڪاتي
نحن اقرب اندر ٻاهر
فوج حسن دي لٽيا شهر
پرم ننگر ڪي ويڪو سير
نڪو سوڀل نڪو غير

کن فيکون کنون اڳي اڳيري دل اساڏي پيري پيري

پچي جهان بڻايا

الستي آواز کنين پيو سي ڏک سک سڀو ڄم ڄايوسي
رهندا ميثاق سڻايا

مارڻ جيارڻ وس انهان دي اسان اصلون تابع انهان دي

جيها انهان دا رايا

سويي جيهي لکين هزاران در هادي دي ڪرن پڪاران

پچي دم دم درد سوايا

کافي 14

سانون عشق لڳا هڻ بارا | لون لون دي وڃ نينهڻ دا نعرا

عشق اسان تي ڪيتي عنايت دردان والي ڪول حڪايت
سوز سڪايس سارا

عشق اساڏي جهولڙي پيا هوش عقل سڀ پل ڳيا
ڪيتا عشق اشارا

عشق اصل وه لامڪاني بڻ ڪي آيا صورت انساني
تي محڪم الدين همارا

نينهن نهوڙيا ڪيتي اخواني گهٽ ڪي دانهان شاه شهاني
سوڀا ڪون وڃارا

نت نت ڳڻينديان وار ميان

سانون ملي سهڻا يار ميان

چوڙ نه دلبر ديس پرائي ڏکڻي ڏينھڙي گھارڻ آئي

هنجون وهن هزار ميان

پرديس اسان درپيش ڪيتا ڏتي برھ درويش ڪيتا

پڇ پڇ ڪران پچار ميان

ڪڏھان ڪول اساڏي پهندي هو مٺيان ڳالھين سڻان ڪهندي هو

هڻ بهان ڪيون وسار ميان

ويڙهي اساڏي ڪر ڪا ولڻدي نال سويي دي مهر ملڻدي

آن ڪرو گفتار ميان

جڳ وچ جادوگري

اڪيان تيرين ديدان تيرين

ايهي ول اڪيان خون ڪرينديان ناز نواز دي نال مرينديان

آنديان باز بري وه بري

چڙه چڙه پونديان بي پراهيان رمزان غمزان دي نال سپاهيان

غرض نه رڪديان ديگري

ابرو قوس ڪش ڪي ڪمانان مڙگان تير مرينديان ڪانين

رخسار بچائن بحري

سر سويي دي چڙه چڙه آن زوري آ سيني سماون

نھين منيديان زاري زاري

ٻانهان ٻڌ ڪر نال ڪڙين وي جيوين مين رووان زارروين وي
ڪرين عاجزي نال الاوڻ دي

ڪٽ نٽ تي بول سهاڳ والي ڏکي گزري رات ڏهاڳ والي
ٻن سيج سجي وڃاوڻ دي

مشڪل لڳم عشق اوڙيا ڪاوڻ آوي سارا ويڙها

وسري ويس نه ڌڻي ڳنداوڻ دي

ڪڏان اڳڻ اساڏي آسائين ڪر ڪي ڪرم ڦيرا پائين
يا ته ڪرو سويي اناوڻ دي

ڪافي 18

ايها بازي وڃ بازار ڏنم

پڇي هئي هئي ڪيتر هزار رنم

ڪيڏي خاني دي خان ڳئي
ڪيڏي مشڪ تي زعفران ڳئي
ڪيڏي چاهه تي چمن ڳئي
ڪيڏي خوشيان تي امن ڳئي
ڪيڏي قمرين دي آواز ڳئي
ڪيڏي حسن حسين شهباز ڳئي
ڪيڏي کونجان تي هماءُ ڳئي
ڪيڏي مجلس تي سماع ڳئي
اهين بازي دي عجب چال ايها
سويا سمجهڻ تي محال ايها

ڪيڏي دل دل تي ديوان ڳئي
پڇي لچاندي للڪار ڏنم
ڪيڏي لعل تي گل سمن ڳئي
پڇي بلبل دي پڪار ڏنم
ڪيڏي ناز پريان دي ناز ڳئي
پڇي ڪانوان دي ڪرڪار ڏنم
ڪيڏي شاهه شاهين دا شاهه ڳئي
پڇي ڪانوان دي قطار ڏنم
هڪي رنگ نه هڪي حال ايها
پڇي دلڙي بيقرار ڏنم

آيا عشق ڳلي بازار ڏنم

ڪافي 19

جلوي جوش هر جا هزار ڏنم

ڏانماتولو سهي ڪيتو سي
جٿان ڪٿان يار لڏو سي
ڪلي چمن دي ايه گل ڏنم
اتي عاشق سئي بلبل ڏنم
نڪو غيران دا غير ڏسي
صاحب سير ڪنون سڀ سير ڏسي
سئي سهڻيان دي ول ناز ڏنم
ڪنون رمضان دي ڪئي راز ڏنم
سوڀا يار يقين ڏنم
ايها طلب اتي تلقين ڏنم

هر هر پاسي محبوب چتوسي
پڇي ول ايهو اعتبار ڏنم
گل گل دي وچ چل پل ڏنم
پڇي باغ سارا بهار ڏنم
نه ڪو ويران وير ڏسي
پڇي دل اندر ديدار ڏنم
قائي ول شهباز ڏنم
وچ چشمان دي چمڪار ڏنم
جڏان صورت احمدالدين ڏنم
وچ سيراھين اسرار ڏنم

آمل سيري تانگه تيري

ڪافي 20

نت نت ڪانگ اڏاران

حضرت سيري جو رنگ لايو
شهر بحر وچ فيض ڪندايو
نور احمد سائين نور نوراني
پري پتنگ ديدار ديواني
نور احمد هي نور مولاڻي
نينهن تيري چا نويت لائي
سوڀا هي سائين سگ درباني
گرم ڪرو تسن پير سيرانِي

پاک پيغمبر دا سر سايا
ڪليان باغ بهاران....
ويک حسن ٿئي حور حيراني
جلوي جوش هزاران....
سر تي چٽ اويس سدائي
تن من طلب تنواران....
روز ازل دي تيڏي پانهي
هي لاج تيري ڳل ياران....

19

کافي 21

خون دي خاطر پليان پليان

اکیان ماهي ديان وو

بند کرن چا ځليان ځليان
کر شتابي وليان وليان
جان جگر وچ رليان رليان
جهلي کنهن نه جهليان جهليان

شاه گدا کون قيد کرينديان
نال حکم دي ملک دیس تي
زلف سیاہ سپاهيندي
سر سويي دي چڙه چڙه آون

کافي 22

توڙي ولي نه کوڙي ولي

سانون عشق مراڻي ولي

توڙي ڏوهه گناهون پلي
انگ لکيا ها رلي
عشق بهادر کلهي
کون انهان کون جهلي

ځلي ماهي دي هر دم ويسون
مين ماهي دي اصل دي آهي
علم محفلي سوين سپاهي
سويا عشق جنهان دي سيني

کافي 23

سانون ول ول پاونديان

اکیان تيريان خماريان

محبت گهت مهاران

ويکڻ سיתי قيد کرينديان

شاهي شاه سڏاونديان

حوران پريان هزاران

جن انسان ڏونهين قرباني

اولڻ گهولڻ جاونديان

بي حد بي شماران

سر عاشقان دي چاڙهن فوجان

لون لون نهين ماوڻديان

چڙهديان شوق شڪاران

آکي سويا هر هر ويلي

خوني خون کراونديان

اسان ڪن نه ٻي ڪنهن ڏيندي هون

ڪافي 24

هڪ مولا پاڪ منيندي هون

سڀو ساهه پائيندي هون
چمر ڪر سرتي چائيندي هون
گجهڙي مڇ مڇيندي هون
سهي غلام سڏيندي هون

گلا غيبت بار بديان دا
طعني تنڪي لوڪ ملامت
العشق نارًا سهي سمجهو سي
سوپا صدقون شاهه اويسي دا

ڪافي 25

رانجهن ويڙهي آيا هي

آمل ويڪو سڻيان سيالين

بخت پريا شاهه بختين اساڏي

جنهن ڪلي بارا چايا هي
جنهن چوچڪ چاڪ سڏايا هي
جنهن شمس قمر سرمايا هي
قدم مبارڪ پايا هي

جهنگ ساري دا ننگ ائين ڪون
تي مختيار ٻيلي دا مالڪ
چاڪ چراغ هي ساري جڳ دا
اڪي سويا مڻين گهر سيري

ڪافي 26

پڙهه قاضي ڪا ڪل پويشي

برهه والا باب

لڻا حول حساب
سينا پڇ ڪباب
نڪو ڏوهه ثواب
ڏٽڙا شوق شراب

باب برهه دا جنهان پڙهيا
باهه برهه دي اندر پڙڪي
دين ڪفر دي حاجت ناهين
اڪي سويا حضرت سيري

ڪافي 27

دم دم دهشت ڏيندا ري

برهه براڳ آيا سر ساڏي

سسي ڌڙ ڌار ڪريندا ري
گاهه در باهه سڙيندا ري
درد بچا روئيندا ري

دست ڪتاري آوي چوڌاري
گاهه در چاهه گاهه دريا
سوپا سڪ سياهه هجر دي گهاٽي

بره لائي تن باه

کافي 28

جان جگر جل جهڙ جهڙ جهڙ ڪا

ڪيئي موئي ڪئي زخمي

ڪيئي پڙي وڃ ڦڙ ڦڙ ڦڙ ڪا

مڙگان تير ڪمان ڪش ابرو

ڳئي ڪليجي گهرگهاڻ

ڪر سوز سيني وڃ سڙ سڙ سڙ ڪا

سويا سمجهڻ مشڪل هويا

ڄاڻي هڪ الله

پن رنگپور جهنگ سياليندا

کافي 29

سيالينديان سيالين دا

ڳلي اساڏي ڪو نه جو آوڻي

اڱڻ آهين وڃ پير پوسي

چڱا ول بي چالين

نال جوڳي دي جوڳياڻي ٿيسان

لاھ سيالان دي ويس وٿيسان

پن ڪيڙيان ديان طول نهالين

ڪن فيڪون دا جڏان هويا راي

مها ماھي دا مٿين تنهن ڏينهن چايا

ناحق مرينديان والين

آڪي سويا سڻو سڀ سڻيان

پڪي ماھي دي مٿين بيان

باد صبا وڃ آڪ ماھي ڪون

کافي 30

ڪڏان ڪريو اوڻ دي

بره تesaڏي ديان نت ڌڙيان

دم دم آون مويان چڙهيان

جيون سیر وهي سک سانوڻ دي

بره تesaڏي ديان پڙڪن باهين

نھين سيني سماوڻ دي

جيڪي ڪيتو وعدي نال اساڏي

سيئي ڪرو برحال اساڏي

هڻ ڪيون ڪيتو دل چاوڻ دي

ڪڏان سڻو فرياد اساڏي

(22)

ٻانهي تيڏي درٻار دي آن

ڪافي 31

مارين توڻي جيوارين سائين

لاٽقنطو فرمان تسادا

لٿا دل دا ارمان اسادا

هڻ بخش گناه ڪر پال سائين

فائينما تولو مشهور ڪيتوڻي

رمز ڳجهي ڪون ظهور ڪيتوڻي

تيڏي قدرت هر جا ڪمال سائين

نحن اقرب قول تسادا

لٿا شڪ تي حول اسادا

هڻ ڪول گهونگهت ڪر ڳالهه سائين

تيوي نصيب ديدار اسادا

ويڪان محمد يار تسادا

سڻ سويي دا ايهو سوال سائين

بي دردا تينون درد نهين

ڪافي 32

سوين ڪرون ته آهان

جس ڏهاڙي رب قاضي ٿيسي

عشق تيڏي ديان تيڏيان دلبر

خون اسادي دا عيوض ٿيسي

اڪي سويا خبران پوسن

ڪڙسان ٻڌ ڪي ٻانهان

ڏيسان دردون دانهان

ڪيڏا سرتي مانهان

اجهو اڃ ڪي صباحان

بن ڪنڊ ڏوڍيندي مئين وتان

ڪافي 33

ڪڏان يار اڱڻ آوسي

لٿان ڪليان لٿ ڌاريان

هڻي هڻي دڪان دي ماريان

پل پل ڪڙي مئين پڪار دي

گهن وات پالان يار دي

غم ڪر غمازيان

جو سي پڇا ملا قاضيان

سويا سائل صبح شام ڪون

جند جان لبان تمام ڪون

ورور ڪران مئين زاريان

سڻ حال چا ڳل لاوسي

دل دوست بنا نهين ٿهردي

ڪڏان اوسي غم جاوسي

پل پل ڏيون او بازيان

هڻ ڏول هوئي هان ساوسي

ماهي ميل مدام ڪون

ڪڏان پونءِ پيا گهر پاوسي

پڙکي باهه برهه دي پل پل

کافي 34

جان جگر گشي ډونهين جل جل

باهه برهه دي چوڙي النبي
عاشق مارڻ شهر وچ چنبي
ابراهيم دا وسر گيا اراهه
سکه ساڙي سينا تي ساهه
سکا نوح دا طوفان
کر جوشون نت جولان
سوپا عشق دا هي دستور ايوين
سولي چڙهيا منصور ايوين

روه پهڙاڙ لڙ لڙ گنبي
جهلي نهين پئون ول ول
کني نهين برهه دي باهه
ڏک ڏک پوندي پل پل
اکين رو رو رهن روان
جيوين سانوڻ مينهن وسي چلچل
جليا جوشون کوه طور ايوين
پهتا مقصد کون گيا رل رل

پاڻي جهاتي هو بهو

کافي 35

پل نه عاشق تون ادا

اقرب وارو رک نظارو
اصل سمجهڻ پاڻ پنهنجو
حاضر ناظر محب منهنجو
سوپا آکي سکه وارن کي

رل نه ناحق ڪو بکو
دوئي جو دو عدو
ساڳي صورت سو بسو
پاڻهين ڪندا روبرو

پل پل مينون سال برابر

کافي 36

آوو ڊولا درمانديان

اصل ڪنون مٿين تيڏي ٻانهي

مٿين ڪر آسان سيح وچاونديان
چندن چيڪو ميندي مٿين لائي || سوهي سالون ڌڙي ڳندائي
مٿين سنجھ صبح سکاونديان
مشڪل گهلي واوا واڻي || پل گيا مينون ان تي پاڻي
رو رو حال وچاونديان
اڱڻ سويي دي يار تون آوين || سڌ ڪر اپڻي ڪول پلهاوين
چولي انگ نه ماونديان

پکي آيا کهين پردا

کافي 37

پا نه پر کوئي دردا

نه رنگ نه روپ ڏنو سي
نکو پير نه پر پکي دا
نکو ملک وطن سنيو سي
نکو راز نه باز پکي دا
سويا مست الست هميشه

نه جاهد جهگا گهر دا
چنجون موتي چر دا
نه ويس و روح ولهر دا
موت نه ماري مردا
سونهان نهين خمر دا

پيش آيا پريت

کافي 38

ميڏي پند پيرا نون

تيون پير پرزي پتون
شهر پنيور سچ کيتوئي
کاف کشالي وره وچالي
آکي سويا مژسان ناهين

ريلا ڏيوي توڙي رت
زورا کر کي جت
آئي سجي دي ست
کيهي کرو توڙي جت

تساڏي باغ بهاران تساڏي

کافي 39

اسان اڃ آئي کله چلي

وطن اساڏا پري پريري
وچڻا سانون هي ضروري
روسن سانون ياد کريسن
سويا سڻ سڻ پند ايهوئي

ويندا کوئي نه ولي
گهڻا رهيو سي رلي
جگر جنهان دا چلي
دمر دمر دلڙي ڳلي

پرديس کنون دل پلڻيان تيان

کافي 40

ساڏيان واڳان وطن تي ولڻيان تيان

ساڏي وطن تي نت نت تياري

دمر دمر کنبي جان پياري

واٽين وچڻ ديان کلھڙيان تيان

حب وطن دي غالب هوئي

رحم کرم دي طالب هوئي

چالين سچڻ تيڏيان چلڻيان تيان

عطر عنبير لڳان کون ليسان

سانگهي سچڻان ويس مڻيسان

چيکون چندن ملڻيان تيان

سويا رک تون صاف صفائي

ساڻ نه هلندي دمر دغائي

خاک مٽي وچ رلڻيان تيان

مئين نال دلبر مول نه ملدا
جان جگر وچ دردین ڳاڻا
ول ڪردي ماهي ماڻا
وار لڳا وچ بکيان زيري
ڳل وچ دام برهه ديان پيان
بر سر سڻيم لکا لکاڻا

تئون اوران نال ڪلدا هسدا
برهه بچايو دلبر دل دا
ماءُ پيءُ چوڙ لڳم لڙهه تيري
اي عشق تيڏي دي ڦيري
عشق تيڏي ديان ڪوليم وهيان
سوڀا پڙهه پڙهه هوشو ڳيان

ڪجهه اڪيان ڪون ڪول

ڪافي 42

پا جهاتي اندر چاتي

تون پاڻ حسيني حول
هادي تيڏي ڪول
ڏوهه ثواب نه تول
ناحق روح نه رول
بي پاسي نه ڳول

چاري پنجِي سهي ڪر جاني
بي سڀئي چاڻي پائي
ب، ت، واليان ٺپ ڪتابان
ايڏي اوڏي پن نه گوڏي
سوڀا سمجهه اهين گهونگهٽ ڪون

آڱ اچي سو اڙاهه اڙي هي

ڪافي 43

ڦوڪ ميري تن لاوڻدي

هڃرون پنج ڪباب مئين ڪوڻي
سوزون سو جندجان سڙي هي
سر مشتاقان آون ڪر گهلان
ظالم اسان تي ڪائي فوج چڙهي هي
قهرن ڪڍا ولا ڪتاري
سانگ سيني وچ زوري لڙي هي
نام الله دي پلڙي پاڻو
جان لبان پر آن اڙي هي

چوري چڻنگ لڳي تن چولي
نهيڻ ميري وسماوڻدي
درد فراق چڙهيا سڻي چلان
واڻي تنهان رت ڪاوڻدي
دم دم دام برهه سڻي واري
ناهين ميري ته هتاوڻ دي
آڪي سوڀا سڻيان آو
ڪرو پرين پرچاوڻدي

هیر هیر پچیندا آيا
کیها نه چپ چپایا
ویکو ویس وچاري دا
رنگپور اوډ دا اصلون
سپ مطلب پایا
بین وچیندا ملک موهیندا
کیها ته بره بچایا
وکیو ناز نظاري دا
احد سي احمد اک سټیندا
والي عرش مناري دا
تيا سويي دا بخت سوايا

تیدي سک سهټا چا رنجور کيتا

کافي 45

وچ ملکان دي مشهور کيتا

وچ گليان دي ميلي ويس وتان
کډان ديس وتان پرديس وتان
عیش آرام ډونهين لډ گئي
سوز تي سور سانون سډ گئي
نت پالان تیدي واتين اوډ ديان
تیديان مسکان نه وډيان
کډان آ به سويي کول سهټا
گهنډ کول منا کجه بول سهټا

ډوډي ډوډ لگا کلتي کيس وتان
خویش قبيلي چا دور کيتا
جاني هوش عقل ډونهين گډ گئي
ډک دردین چا منظور کيتا
کران گالهين لوک روواوډيان
درد ويډ پر دستور کيتا
جند جان گهتان سپو گهول سهټا
تیدي جدائي چا چکچور کيتا

توډي پوندي هون نه پوندي هون

کافي 46

اډ پوندي جاء تي سموندي هون

نه ملک نه وطن اسادا
ات اوډا سانگ پيو سي
حال اسادي دا کوئي محرم ناهين
اکي سويا سمجهډ مشکل

جاه بي جاه کنون اوندي هون
غمر هزاران کوندي هون
کلدي هون توډي روئندي هون
گاله ايها نت گاؤندي هون

تون ناحق نه مار زبان ٿي ڪافي 47 ميڏا هوت پنهل هي خان ٿي

جنت سڏن جنت والريان
جيڪي آئين چراوڻ والريان
او ته اصلون هن نادان ٿي
ميڏا هوت پنهل له پال هي
جنهن دا ازلي قرب ڪمال هي
او ته صاحب سر سلطان ٿي
جنهن دي سهڻي عجب چالي هي
او ته ڪيچ شهر دا والي هي
او ته نوري نام نشان ٿي
ستري ساڻ لڏايم ٿي
ول منهن تئون پلڙو نه چايم ٿي
پڇي ڪوئي غير گمان ٿي
والي واڳ وليم ٿي
او ته سويي نال نيسم ٿي
او ته شافي ڪل جهان ٿي

مينون حيران چا ڪيتا

ڪافي 48

تساڏي عشق اي جاني

موهن مستان چا ڪيتا
ملڪ ويران چا ڪيتا
امن امان چا ڪيتا
سهي قرآن چا ڪيتا

نه ره گيا هوش دين مذهب
عقل تي هوش دا سپو
تساڏي نام دا ورد
سويي صورت تساڏي ڪون

هوش عقل سارا گر ڪيتا

ڪافي 49

تيڏي ناز نظير

تيڏي شان امير
تون هين ماهه منير
نال زلف زنجير
احمد الدين فقير

تئين جيها نه چايا نه جوئي
تئين جيها نه ڪوئي عرب عجم وچ
سوين عاشق قيد ڪيتوئي
دلڙي سويي دي لت ڪر نيتو

اکیان روون زارو زاري

کافي 50

تيڏي ناز ڪيتي دل پاري پاري

موسي ڪون وڃاري
هر جا هل هزاري
پل پل ڪران پڪاري
هووان ڪول تمهاري

نحن اقرب قول ڪيتوئي
لن تراني ڏس تون ڏيندا
نيڙي وسدا ڏسدا ناهين
نال سويي دي ڪرم ڪريجي

مئين تيري آن

کافي 51

توڙي ڄاڻ نه ڄاڻ ڍولا

فالان پاوان تيڏي ڪاڻ ڍولا
جيوان ڪهڙي طرح ڍولا
جان جگر وڃ ٻاڻ ڍولا
ڪلهڙا نه ڪر نماڻي دا ماڻ ڍولا

سڌا نت آوين اڳڻ ميري
ويڙها پاڙا ڪاوڻ آوي
ڇوڙ ڪي جاندائين وڃ ڏينهن لينداين
سويا نماڻا در تي وڪاڻا

بن پيتي ڪيف ڪلاي

کافي 52

تيري نين ڳوڙهي متوالي

پر پر مارن پالي
ڪرن خون اٻهلي
آن پيوسي پلي

شوڻ نگاهه ويڪين هر ويلي
زلف سياهه بشيهر ويڪو
سويا عشق ماهي دا مينون

جنهن رمز ميري تن لائي اي

کافي 53

تن من تانگهه اسدي مينون

باهه برهه پڙڪائي اي
ڦوڪ النبي لائي اي
روزون روز سوائي اي

جي ڪوئي ڪولي اندر چولي
سڪ سڄڻ دي چڪ اسانون
اڪي سويا سڪ سيري دي

گلي گلي وچ ځيريان ڏيندا انحد واځا مرلي وځيندا
 کڙا رنگپور وچ رنگ لائي
 مک وچ مرلي گل وچ ځانا حوران پريان ٿيان مستانيان
 آوي عجب چالان چائي
 هير دي خاطر ويس وټايس ويس وټا کر مطلب پايس
 کڙا شاهي شان چپائي
 اس جوگي دي عجب ادائين آکي سويا سمجهڻ ناهين
 نه ڏيندا ڳاله اندر دي کائي

تون ڳوٺ ماريآ کيون ڳوٺي

کافي 55

تون فهم فکر اوئي

جنهن دي هٿين تون اصلون بندي کار نه کيتوئي سائين سندي
 عملين ٻاجه نه چوئي
 تيڏي سينگين شاه ريجهايا بي شرمي تيکون شرم نه آيا
 ستين رين ڦٽي
 سمجه سويا تون ٿي سياڻا ملڪ بيگاني دا کر نه ماڻا
 ايها عمر ويندي ئي لٽي

ناٺ پڙا ره جاوي گا

کافي 56

جب لاڏ چليا وٽجارا ري

رمزي غمزي چل گئي دمر زي
 آوت جاوت چل گئي راڳت
 بولت چولت چل گئي دولت
 ڏيانٺ خيانٺ چل گئي امانٺ
 راجل کون ريجهاوي گا
 بينٺ کون بجايي گا
 ڏيانٺ کون دباوي گا
 سويل کون سڏايي گا

رين ڏکي بن راڻي

ڪافي 57

جائي سر هڪ مولا ڄاڻي

نانگ ويڄون گل گهڻي
ماريا محل ماڻي
وسن پاڻ پراڻي
بن سوڍل يار سياڻي

ڦرل نهاليان ڇهن جو واليان
درياهن ديري درد ويڪيڄن
هر ڪوئي ڦيرا ڪاڪ تي
سوپا سيج نه پاوي سانون

بلڪل اٿ نه رهڻا هي

ڪافي 58

جل جل اوڙڪ چليسون پاڻي

ڌڙڻا مار ٿا ٻهڻا هي
ٺاهه اڳون نه نهڻا هي
ڪوهه انڌيري وهڻا هي
بار ايهو سر سهڻا هي

ڪل نفس ڏاڻقت الموت
مڪر فريب دي جاءِ نه ڪاڻي
سج سولان دي سوان ڪوهان تي
سوپا هو هوشيار هميشه

هوت سڌاير ڪيچ ڏي سيان

ڪافي 59

جاني جدا ڪون ميل خدا

توڙي رووان ڪر ڪر ويڻ

حال نه پڇديان ماءُ پيڻ

ساڻي سنگت پيئي نه پاءُ

رهڻ نه ڏيندي هڪ پل دي

پنپور وساريا سڪ پنهل دي

قابو ڪيتا برهه بلا

ڪوندي پاني نه سمل پلي

ڏک ڏونگر دي وين اولي

دمر دمر ڏيندا نينهن ندا

دهشت بر دي پئي مريندي

سڪ سويي ڪون رهڻ نه ڏيندي

حامي تيسي شهنشاهه

جڻان عاشق رمز ريجھائي ني ڪاڻي 60 اٺ پلي ملا ملوائي ني

هوڏ هراون ساري بازي
وانگ پتنگ جلائي ني
دل وچ ڏوه تي ڏيندي بانگان
ڏيندي سر سڌائي ني
مڪر زني نورهان دي ٺاهي
انا الحق الاڻي ني
رو رو رت حال وڃايا
لوڪان هل هلائي ني

عقلون گئي ملا قاضي
عاشق رهن رضا تي راضي
ملا پڙهي ڪوڙ ديان ڪانگان
عاشق جهلن سيني سانگان
ملا پڙهي ڪاغذ ڪالي
عاشق عشق حقيقت والي
سويا عشق جنهين سر آيا
هادي سانون ڇا گل لايا

جڻان عاشق ٻڌن سهري ڪاڻي 61 اٺ نڪو ڪار نه ڪيري

اٿان عاشق بي پرواهيون
پاپڙ منجهه پائن ڦيري
نه پير اٿان ڪئي پاون
هن گهور گهٽيان دي گهيري
اوڻ جا نه ملا قاضيان دي
جل جل جان جگر جل جيري
جڻان پير سخي سيراني
هن درد واليان دي ديري

جڻان صاف چئن سرواهيون
اهي مانجهي مله ملهايون
جڻان عاشق آون جاون
او وحدت وارا ڳاون
جت شاهي هي شهبازان دي
جڻان خون خنجر هي غازيان دي
سويا سرت سدا سلطاني
اٿان روشن نور حقاني

چاڪ ڪيتي دل چاڪ ڪاڻي 62 ڪيون ڪران ميڏا وس نهين چلدا

ساڌي ليڪي حق پاڪ
چاڪ دي قدمان دي خاڪ
نڪو ارض افلاڪ
ڪيون ٿيون غمناڪ

لوڪان ليڪي چاڪ منجهپندا
سرما ميڏي نور اڪيان دا
ماهي جيها نه عرب عجم وچ
محڪم الدين سويي دا هريا

کيتي نه اصلون تئين وفا

کافي 63

چل وي جوين بي بقا

هائ وي جوين تيڏي ماڻي
هستي وچ پيو نه سما
آپ جيها ڪوئي نه ڄاڻي

هائ وي جوين تيڏي لاري
تئون ڀلائي شاه گدا
وهر پيو ملڪ ساري

اسان آکيا هين سلامت
هت هت تي ڪر نڪا
بيج ڳيون ڪر قلامت

نال سويي دي بول ڪيتو
ويندي واري نه وداع
توڙ نه نيتو رول ڌتو

واههديدان دلبرديان

کافي 64

خون ڪرينديان نهين ڏرديان

عطر عنبير مشڪ ملينديان
پچي لون لون وچ نظرديان
لعل لبان تي سرخ چبيديان

مست وتن ڪنهن عشق اوڙي
تي شهباز اڏرديان
پت پت ڪاون بڪيان زيري

فلڪان تي چڙه مارن فلڪان
حوران پريان برديان
ڌم پئي وچ محبت ملڪان

سر سويي دي چڙه چڙه اون
ناز ڪڙيان هن ڪرديان
حڪم اپنا آپ هلاون

ڪيون دل لٽي هئي

ڪافي 65

ديدان دا گهٽ دام

نڪو صبر آرام
قامت تنهنجي قام
اڪيان نندر حرام
مستو مست مدام

ديدان وچ ديدان اڙيان
سروا سنهڙا سهڻا سائين
راتيان ڏينهان تانگهه تسادي
سويي کي تو جي ڪيڙو

ڪان قهري قهري چٽڪن

ڪافي 66

نيٺ نيٺان نال اٽڪن

ڪيا صبح ول شام ميان
سيف سيفان دست ڪيتو
گهٽ ڪي ديدان دام ميان
عاشقان سر فوجان چڙهه ڪي
هي قتل ڪا ڪام ميان
تون پيارا پاڪ پرور
پر پلايو ڄام ميان

عاشق شدي پئي جو ڦڙڪن
نين نادر ڪيف پيتو
عاشقان دي دل نيتو
حسن آيا هلاڻ ڪر ڪي
خوني خنجر دست ڌر ڪي
سڻ سويي دا سوز سرور
تون هي ساقي حوض ڪوثر

نهن ميڏي سمجهاوڻ ديان

ڪافي 67

ديدان لڳيان نال ماهي دي

بدليان وسن جيون سانوڻ ديان
نهن ميڏي هٽاوڻ ديان
وائين سڄڻ تيڏي آوڻ ديان
هڻ ڳالهين ڳڻ ڳاوڻ ديان

روندي روندي رڄديان ناهين
جي مڻين جهلان جل جل وينديان
راتين ڏينهان ڪڙيان پلينديان
آڪي سويا صفتان سيري ديان

دل تانگهي تخت هزاري

هیر رانجهن دي اصل کنون
دانهان درد میري دیان دلبر
اسرافیل ته رانجهن هويا
آکي سويا دل ول نه ولدي

کافي 68

مئين کاهل هوئي اس کاري

ڏينهن رات پئي سيج سينگاري
لنگه پيان عرش مناري
ڏي ٿوکان مرلي ماري
آئي هٿ پياري

کافي 69

ڏک ڏونگر مينون ڏورڻ آئي

سڻ ڪر دانهان دردین واليان
نالائق نال لائق ڪر ڪي
حوض کوثر دا ساقی سويي نون

هادي هوت مليسي ٿي ماءُ

والي واڳ وليسي ٿي ماءُ
خوشي نال اليسي ٿي ماءُ
دستون جامر پليسي ٿي ماءُ

کافي 70

دلڙي ديواني هو رهي

موهيا موهن مک ميل ڪر
ويکان سدا روز ليل ڪر
عجب اي خبر اثبات ڪي
سختي مثل سڪرات ڪي
معلوم هي لاچار ڪي
درمل ڏيوو دیدار ڪي
جڳهڙا لڳا اڳ عين ڪا
دکڙا دگيا دن رين ڪا

ميچ موج مستي دي چڙهي

پل پل پلڪ دي پيل ڪر
سڪ سوز وچ جندڙي سڙي
قاتل برهه ڪي کات ڪي
جان لبان پر آ اڙي
اس برهه ڪي بیمار ڪي
لوڙهيا برهه دي چا لڙي
سمجهو سويا دو نين ڪا
رب ملڻدي ڪر ڪا گهڙي

روندي تي غم ڪوندي هي

ڪافي 71

دن رين ڏينهان پئي روندي هي

جو لکيا نه مٿا هي
ڪونج وانگون ڪرلاوندي هي
اڙ گئي عشق اليل ڪنون
پل پل ڏهندي پوندي هي
آخبر سناوي سڪ سیر ڪنون
جند جان لبان تي آوندي هي
نديان رو رو ٿڪ نين ٿئي
ڳلدي ڳالهيان ڳوندي هي

سانون رات ڏينهان پئڻا هي
سڪ سوز ڪنون نت سهڻا هي
دل پڇدي تيل ڦليل ڪنون
نه چئي نينهن دي نيل ڪنون
ڪوئي قاصد آوي خير ڪنون
دل چئي وڃوڙ وير ڪنون
سويا سول تيڏي آسين ٿئي
هڻ ڪرڻي سانون ويڻ ٿئي

ڪيهي ڪيتي ميڏي نال هوتان

ڪافي 72

ڌاڙ وو ڌاڙ وو ڌاڙ

لنڪا لاڙ نه ماڙ
ڳيا سيني ڪون ساڙ
ڳئي چينچل ڪون چاڙه
مان سڻن ڪاراڙ

جيهي ڪيتي مئين نال جتن
العشق نارًا سهي سجاتر
راتين رمز رک روح وڃ
سويا ڪر تون سوزون سڏڙا

تنهنجو شان اعليٰ سردار نبي

ڪافي 73

ڏي دیدار سچا سردار شفيع

مير منجهون مختيار نبي
تنهنجي قرب جا ڪٿار نبي
واليل اذا اعتبار نبي
له الله لڳ سنپار نبي

احد احمد هڪ پائيان
ڪوڙين آهن قلب ۾
والشمس والضحها
سوئي جي سڪرات ۾

رانجهن آيا ساڏي ويهڙي

کافي 74

لڳيان دل ڪون لکير هي

مٿين رانجهن دي رانجهن ميرا
عشق تسادا بي حد ظلمي
روز ازل دا نينهن لايو سي
سويا آڪي عشق واليان دي

ڪيڙي ڪرن بڪيڙي
کاوي ٻڪيان جيري
ڪيا ڄاڻن ايهي ڪيڙي
اڳون ٿيسن ميڙي

ريءَ سني ڪي ڄاڻا

کافي 75

ديگر تدبير ڪيا هوئي

الستي آواز ڪنين پيوسي
بره ڪٿاري سانون ماري
ڏوه گناهه دي خبر نه ڪائي
ڪرل ڪتابان ڪرن نصيحت
صورت احمد سويي سمجهي

قالو بلا تڪبير ڪيا هوئي
لڪي تقدير ڪيا هوئي
پل گهڙي تقصير ڪيا هوئي
دل اتون دلگير ڪيا هوئي
محڪم من وچ پيڙ ڪيا هوئي

سانون دم دم دارا جلدي هي

کافي 76

جندجان سياڻي جلدي هي

سانون اڳ لڳي چني چولي
يار ڏتي هي هلاهل هولي
سيئي سيان مل مل آون
توڙي جوڙ مثال سناون
سڀي سمجهه نه نينهڙا لايا هي
آبي رو رو حال وڃايا هي

وسرئي نت تي بولي
سوهي سهاڳ دي ٻلدي هي
مل آون تي سمجهاون
اتان هوش نه بات عقل دي هي
بار بره سر آيا هي
اتان هان هون مول نه ولدي هي

ڏنگن نانگ اياڻي ني

کافي 77

زلف سياه ميڙي ماهي والي

ميڙي هادي دا قرب ڪمال ويڪر

اي مظهر عين جمال ويڪر

ايهي ناز ميڙي من پاڻي ني

واليل اذا يغشها سڄي

يسين، مزمل، طه سڄي

اي محبوبان دي ماڻي ني

ڪيئي مٽي، ڪيئي آزاري

زلفان دي ڏنگ لڪ هزاري

هدا منديون نه ڄاڻ دي ني

عاشقان دي ڳچي ول ول دي وچ

زلفان ديان قاهيان پل پل دي وچ

سويي جيهي ڪئي نماڻي ني

اساڙي من ڪون پاونديان

کافي 78

سهڻي چاڪ ديان چالين

سڙ سڙ مرديان سيالين

آندا جاندا ڳلي اساڙي

ڏينديان چوچڪ والين

مهڻي ملامت سنج صبح ڪون

موهيا مڙيان ڳالهين

ڪلدا هسدا نال اساڙي

ڏٽڙا قول تون پالين

ويڪ سويي دي عيب سنپالين

سانون دم دم دامر قساوندي

کافي 79

زلف سياه سڄڻ دي سيان

ڪڏان قمر قمر قرب ڪماوندي

ڪڏان ول ويڪي شوخ نگاهون

پڇ پڇ حال هر پاوندي

ڪڏان اسان نال ڪلدا هسدا

سانون زمر زمر پير پلاوندي

سئي آڪي سويا مست پيالي

نڪو تيل ٿليل

سڪ وساريا سوهي سانون

ائين نه آيا ڪريار

نڪو هار حميل

آڻڻ ڪٽڻ مول نه پايو

ڪجهه ته الايا ڪريار

عاشق عشق اليل

گهونگهٽ پا ڪي اولي هوندين

منهن نه لڪايا ڪريار

ڪر ملڻ دا ميل

سوپا هي ته غلام اصل دا

هس ڳل لايا ڪر

نهين ڪهين دي ولاوڻ دا

عشق آيا جنهن سر سارا

جيندي جيءُ ته جلاوڻ دا

عشق سارا هي بار برهه دا

دم دم ڪم ڪهاوڻ دا

جيڪو ڦاٿا هت برهه دي

مشتاقان دي مراوڻ دا

خيال برهه دا سمجهه سوپا تون

ڳلي اساڏي نه آندا هي

سڄڻ ميري حال دا محرم

ڪران حيلي تران تاري

ڏيون دل ڪون دلداري

رووڻ ڪنون روح نه واندا هي

ازل دا بار سر باري

ماهي ميلي ڪوئي متان

پري پڇدي لڪي وتان

هزاران سول سهاندا هي

ٿيون دل ڪون سئي گتان

گئي سڪدي عمر ساري

منجهايا مار مونجهاري

وچوڙا خام کاندا هي

آيا سرتي برهه باري

سمجھ سہي ڪر ماءُ پياري

ڪافي 83

معني مشڪل ڇاڪاڻ ته ٿي

احد سي احمد آڪ سٿاوي
مير ڪي ڇادر مک پر پاوي
تخت هزاري دا شاه ڪي آيا
مطلب ڪارڻ ويس وٽايا
شاه ڪنعاني ملهه وڪاڻا
نال زليخا دي آ سماڻا
سويا سمجھ نه جاڏا سيالين
مينون موهيا 1 سديان چالين

صورت بشري بن بن آوي
شان لڏس لولاڪ دا ٿي
گهر چوچڪ دا ڇاڪ سڏايا
خرقه پهريس خاڪ دا ٿي
شهر مصر دي آيس ٽڪاڻا
برهه بچايس پاڪ دا ٿي
رل مل ڪرديان ڪئي ڳالھين
او صاحب هي افلاڪ دا ٿي

سھڻي ديان ڳالھين من ڪون موهينديان

ڪافي 84

ول ياد پونديان برهه بچينديان

من تيري سون ول ول
آؤسين ڪڏان تون جاني
پل پل تيريان پچاران
ويڪان سدائين واٽين
ويڪو حسن دي شعلي
پڙڪن برهه ديان باھين
سويا سڪ تار تاران
پل پل ۾ پور ڪيئي

پاندي پچان مئين پل پل
پاندي پچينديان
نيٺي هنجون هزاران
ڪانگي اڏينديان
جان جگر ڀڄ ڪوئي
سوزون دل سڙينديان
ويڪ برهه بار باران
روزون روزانديان

سنو اخبار اي آخوند
کافي 85 بره کي بات بياني کا

نفل ۾ ڪيا نفعو نائب
سولي پر سر سلطاني کا
متابعت محبوب کي فرض
سنت سردار کي عرض
هڻ مئين ڪيا رياني کا
سڀيا سجده سڄڻ کون ڪر
ڪرم اس کا سپو بر سر
دوا درمل دلائي کا

سڀر سڀ سيال تان مئين رانجهن چڻيا
کافي 86 کيڙا خام خيال تان مئين رانجهن چڻيا

رنگپور جهنگ سيال سڻيسان
نال ماهي دي نينهن نپيسان
مڙڻ محض محال تان مئين رانجهن چڻيا
رانجهن ميرا نور نوراني
سهڻي صورت پاڪ پيشاني
جنهن دا قرب ڪمال تان مئين رانجهن چڻيا
سڻ سيال ماهي چمر چاتم
باغ بهاران پيلا چاتم
بن کيڙيان دا مال تان مئين رانجهن چڻيا
سڀي صدقون ماهي چڻيا
حور ملاڪ سڀ ڪنهن سڻيا
شاهد ذوالجلال تان مئين رانجهن چڻيا

سانون زوري بره بچايا
کافي 87 اسان وسئون نه نينهڙا لايا

ڪن فيڪون ڪنون اڳي اڳيري
پڇي جهان بڻايا
دل اساڏي پيري پيري
الستي آواز ڪنين پيوسي
دڪ سڪ سپو چمر چايو سي
رهندا ميثاق سنايا
مارڻ جيارڻ وس اتهاندي
اسان طابع اصل تنهان دي
جيها اتهان دا راي
در هادي ڪرن پڪاران
سڀي جيهي لڪين هزاران
پڇي دم دم درد سوايا

سو هڪ جوڳي ٿر آيا

ڪافي 88

ساڌي ساهه سڀاڻا

تخت هزارا تخت اهيندا
هڪ دم ڪارڻ ڳلي ڳلي وڃ
نال جوڳي دي وسان رسان
اڪي سويا گولي تيان

تيا ول چاڪ ٻڙا
ڦردا ٿي ڪي نماڻا
ست ڪي ڏيه ڏاڏاڻا
ڪرسان مول نه ماڻا

سدا دل ياد هي پنجن

ڪافي 89

علي حامي همارا ري

تون هين نور نورالله
اسدالله ڪهين تجھ ڪو
تون هين گلشن بهشتي گل
دستون سويي ڪون ڏي ڪوثر

منور رخ منارا ري
پيغمبر ڪا پيارا ري
بدن بادل بهارا ري
ڪرو ڪرم قرارا ري

عشق جنهين سر آيا

ڪافي 90

ويڪو لوڪان هل هلايا

عشق زليخا شاه يوسف نون
شمس الحق دي ڪل لاثوني
عشق سويي نون طرح طرح دي

وڃ بازار وڪايا
ويڪ شرع دا رايا
ڏي ڪر سوز سڪايا

سانون خبران وطن ڏون آيان ني

ڪافي 91

پرديس ڪنون دلين چائيان ني

خاصيان خبران آنديان پاندي

سڻ ڪي دلڙي هوئي ماندي

وس ڪنون ڳالهين ڳياني

ڳل وڃ ڪفني منهن ڪماڻي

ويڪ وريام نينهن نماڻي

ٿئي وال لڪين سني سيان ني

لڏ گئي ويڪو سات سويلي

شاه گداگر ٿئي اڪيلي

چوڙ ڪي هو هويان ني

سويا سمجھ ٿي سڀاڻا

ملڪ بيگاني ڪر نه ماڻا

اوڙڪ جاهين پرايان ني

سهڻا يار سڄڻ

ڪافي 92

ڪڏان آ تون اڳڻ

فالان پئندي مئين ٿڪيان
آڙي پاڙي سڀئي لڪيان
وسرئي هار سينگار ميان
پاوي نه بوءِ بهار ميان
سڪان پيني ديدار ڪيتي
تيڙي محبت جا بيمار ڪيتي
ڪڏان آ سويي دي ڪول سائين
حال ديان ڳالهين چول سائين

طعني ڏيندي سينگيان سسيان
پل ڳيا آتڻ ڪٽڻ
لوڪان دي سئي گفتار ميان
توڙي هوندي باغ يمن
تيڙي مٺي گفتار ميان
مشڪل هي هڻ ته بچڻ
منا ٻه ڪر ٻول سائين
وسي اجڙيا ميڏا وطن

سانون برهه لڳا پل پل دا

ڪافي 93

وهه چولا چئنچل دا

چولا هي ابراهيم خليلي

منڪر موذي ويڪ بخيلي

جان جگر وچ جلدا

يا وت چولا هي ڪنعاني | پهر يا هي وت يوسف جاني

ناز نزاڪت گل دا

يا وت چولا يار يمن دا | گل گلزار بهار بدن دا

ويڪ حسن ول ول دا

سوپا ويڪڻ سڄڻ دا ماڻا | بي وس ڪيتا نينهن نماڻا

عاشق روز ازل دا

ڪر ڪائي گڏ گذارڻ دي

ڪافي 94

يار پيارا نال اساڏي

دردان وچون درد وڏا هي

اُميد نهين ول اوڻ دي
سير وهي جيوين سانوڻ دي

دريا ازل دا ماري ڌڙيان

پنڊ ايهه سر چاوڻ دي

سوپا هو هوشيار هميشه

کافي 95

شالا عشق سلامت هووي

توڙي جڳ سلامت هووي
توڙي علم امانت هووي
توڙي كشف کرامت هووي
توڙي قائم قيامت هووي

عشق جيها نه ڪوئي عيش اسانون
عشق جيها نه اين جڳ اون جڳ
ورد وظائف پڙهڻ پڙهاوڻ
سويا ديدار ماهي دا هووي

کافي 96

خبر جنهين سر آوي گا

اپنا آپ نياوي گا
ولدي ڪون سناوي گا
قائي ڪون چڙاوي گا
سهجون ساجن پاوي گا

عشق اجل اسرار الله کا

خيال اُهيندي خبر نه ڪائي
صُم بُڪمُ هو گئي عاشق
دلڙي آئي دست ماهي دي
سويا عشق جنهين سر آيا

کافي 97

اڱڻ موري آيا

اڱڻ موري آيا
ڳيا سو غير گمان
محڪم الدين ايمان
چڻي سو طعني طعان
الله ملايم آن

عارف سر سلطان

جندجان ڪران قربان
اڱڻ آيا ساهه سيبايا
مرشد معني سمجهڻ مشڪل
مهڻي ملامت لوڪان دي
سويا سڪدي عمر گزاريم

کافي 97

اڱڻ موري آيا

اڱڻ موري آيا
ڳيا سو غير گمان
محڪم الدين ايمان
چڻي سو طعني طعان
الله ملايم آن

عارف سر سلطان

جندجان ڪران قربان
اڱڻ آيا ساهه سيبايا
مرشد معني سمجهڻ مشڪل
مهڻي ملامت لوڪان دي
سويا سڪدي عمر گزاريم

عجب بره تساڏيان باتين **کافي 98** کات کفر تي دين هو مسکين هو

ساري صورت سين هو
کڏان عامل آمين هو
کڏان وت زير زمين هو
کڏان وت چاڪر چين هو
ميري محڪم الدين هو

احد سي احمد آڪ سڻاوين
کڏان هو جنگاور جنگ ڪريندي
کڏان وت چڙهي تخت سليمان
کڏان ڪري سير آسمانا
سويا يار يقين پڪا رک

عجب بره تساڏيان باتين **کافي 99** آپ الله اسرار هو مختيار

کڏان بازر تئون بيزار
آپي دلين دلدار
صورت سپ سينگار
آپ سهڻي سردار

کڏان هو وڻجاري وڻج ڪريندي
آپي روندي آپي منيندي
کڏان بئسر بول لبان تي لٽيندي
سويي دي وارث والي

عجب شوق تساڏي شعلي **کافي 100** آپ هوئي هر حال وهه ڳالهه

آپ ٻلو تڻ ٻالي وهه ٻال
آپ چڙهي تنگ ٿال
کڏان وت ڌرمي سال وهه سال
سمجهڻ محض محال وهه محال

آپي روندي آپي منيندي
آپي سوني آپ سوناري
کڏان پت برهمڻ پومي هو
اڪي سويا بات بره دي

عشق دي آتش جنهن تن لڳڻي **ڪافي 101** نهين ڪهين دي چپاوڻ دي
عشق ايا منصور دي جهولي
انالحق دي ڏٽس لولي

پڇي سولي سر چڙهاوڻ دي
عشق زليخا دي ڪيها ڪم ڪيٽا ڪڍ ڪنعاون مصر وچ نيٽا
پڇي يوسف يار وچاوڻ دي
سر شمس الحق دي عشق جو آيا ڪم باڏني حڪم هلايا
پڇي شاهدي ڪل ڪلاوڻ دي
عشق مجنون سر ڪيٽا سعيان ناز ليلي دي هوش گنوايا
پڇي بروج ڪرنگ سڪاوڻ دي
عشق هير دي ڪيٽا وارا رانجهن چوڙيا تخت هزارا
پڇي در تي مرلي وچاوڻ دي
سويا ويڪ برهه ديان چالين اول ڪردا مٺيان ڳالهين
ول ڪري بدنار هلاوڻ دي

عين عشق ديان ڏڙيان دم دم **ڪافي 102** شوق مريندا شعلي

لڳي تن اڳ پڇي رڳ رڳ . برهه وگ وگ . آوي ڪر دست سنگولا
لڳي تن آه برهه دي باهه . سڙي سگ ساهه . برهه پنيندا پولا
سويا ننگ محبت منگ . ويڪو واه رنگ . ڦاڙ جسر ڪا چولا

عشق ڏاڏهي ڏک ڏيندا هي **ڪافي 103** نال حڪم دي مريندا هي

بدائون ڪرحهت . منهجاوي مت . رواوي رت . ته ظاهر ظلم ڪريندا هي
آوي ميرا يار . ڪري سينگار . گلي وچ هار . حسن حيران ڪريندا هي
سولي ڪر سين . مهر ڪر مير . سويا مسڪين . پانهان ٻڌ عرض ڪريندا هي

کارڻ هير فقير فراقی

کافي 104

رانجهن رمزان ليندا هي

تلڪ مٿي تي ڳل وڃ ڳاني
رنگپور دي ويڪڻ ڪيتي
سڀا درد مندان دي دل وڃ

درد بکيا پنيندا هي
انگ بيوت رميندا هي
باهين برهه بچيندا

کوئي آوي سر ڪٿاوي ري

کافي 105

عشق ڪڙا ميدان محبت

جلوي جوت جڳائي جوشون

دانشمند گئي سئي هوشون

ڪر ڪوز سرود سٺاوي ري

عشق دٻائي عامل ڪامل

دين ڪفر نهين اوندا شامل

سڀ سرتاج سڏاوي ري

چئون نشانہ وڃ چوڻا نہ

مرڻا مشڪل جنگ جوانہ

نينهن نيزي سر سڏاوي ري

ڪسڻ قبول ڪرڻ ٻڌ ڳاني

هن منظور اهي من پاڻي

سمجھه سويا ڳل لاوي ري

عشق آيا سر سارا اساڏي

کافي 106

ڏاءُ ڪهين نہ ڏردا

چڙهه چڙهه ويندا عرش عظيم

شاهه شهبازان ڪردي پوالي

نان ڪا دهشت نان سونهان

سوڀي جهڙا لکين هزاران

پاءُ نہ پر ڪوئي ڏردا

ماس هڏان دا چردا

سونهان هي گهر گهر دا

در هادي دي بردا

کيها ساڙ اٿهان سيالان کون

کافي 107

ويڙهي ويڪ کي رانجهن يار ميار

متان ڏي رهيان سڀ مئون
لون لون ڏاڳيا سوز سهڻي والا
چٽ پٽ چوتي ميڏي چٽ ڳئي
تن من جل ڳيا ميڏا جوش کنون
سوهي سيج ڪيڙيان والي بن پئي
پاون ڪانهين بيلي رانجهن والي
هڪو حال ميڏا سهڻا رب سهي
سويي سر سيري تئون قربان ڪيتا

پاوي نه ڪائي گفتار ميان
ڇا بره ڪيتا بيمار ميان
لڳي باهه برهه پڙڪار ميان
جڏان لئون لڳي لاچار ميان
ساڙان هار سينگار ميان
جٿان گهنڊيان ڪرڻ گهڻڪار ميان
ڪيتي لوڪان پئي پچار ميان
ڇا لوڪان دي آر ميار ميان

کيها ڏٽرا رول رقيبान

کافي 108

نه ته هاسي ڪول حبيبान

گڏ گذارڻ نال خوشي دي
قسمت سانون ڇا نڪيڙيا
ڳليان وچ ماران دانهين
درد کنون چڙهه منبر اٿي
ٻانهه پڪڙ ڪي ناڙيان ويڪن
مرض اساڏي دا سهي نه ڪوئي
سويا دل تون مول نه وسري
مولا اسانون ڦير ملاوي

ادب نال عجيبان
راهون ملڪ مصيبان
ڪوڪان وانگ نصيبان
خطبي وانگ خطيبان
پيو سي پيش طبيبان
روئون آپ نصيبان
قاتل قرب قربان
تيوي غور غريبان

ڪريار ملڻ دي ڪاري ڪافي 109 نت موت ويندي لڪ ماري

آئي جند پياري
تر پوي اڻ تاري
آيا بار بره سر باري
ڪون ڏيوي دلداري
سڌ ٻڌ رهي نه ساري
آئي اندوه انداري
گهن سوز پينر يڪباري
تيوي صدقي جان پياري

هي هي حيرت دي دريا وچالي
محڪم گهن تون هت همارا
مشڪل پند محبت والا
دردوندان ڪون تئين بن جاني
گهلي واءِ وچوڙي والي
غمان دي غبار هزاران
سانگ تسادي سانگ سٿيم
اڱڻ سويي دي آ هڪ واري

ڪيا هي دين تي مظهر ڪافي 110 اسان هون نينهن دي نوڪر

نه ڄاڻون ڪفر اسلامي
هو ڪا منصور سولي اوپر
سبق پڙهيا بره بابون
ڪبي هو هو اتي هر هر
صفا سيني صفاتي ڪا
دلون از دوست هو حيدر
بره دي واٽ نه سونهين
سدا سويا سڪي سرور

هڪ هون سجن ڪي سلامي
موهيا محب مدام مدامي
نه ڄاڻون پيد ڪتابون
وسريا ڏوهه ثوابون
عجب هي ذوق ذاتي ڪا
پيالا پي حياتي ڪا
عقل تي هوش گم ڏونهين
دڪائي درد چا دونهين

کا جا رمز ویکایو سانون

تون سردار دلین دا ډولا
دوست ګڏم آتیدا اولا
نینهن تیډي دیان موبان چڙهیان
گهمر گهیر ڏاډي اڙیان
عشق تیډي چا ملامت لائي
بحر خدا سائین کر نه جدائي
هووین آوین کڏي نه گئین
عشقون جهول پیالا تون پیوین

کافي 111

میډي لون لون رانجهن کهندي هي

مئین هان نمائي قولہ نہ قولہا
مہرون پاڳا لهندي هي
سانوڻ ماہہ دیان مارن ڌڙیان
ڏیوو هتي هڻ ماندي هي
مهڻا ڏيندي جائي کائي
پل ميري نہ سهندي هي
سویا سوالی سڻ تون جیوین
طلب تسادي رهندي هي

کیا هوا ميري جان

ناحق مئینون جهڙکان جهیڙي
ماهي اسانون ڳاله سڻائي
سویا اساڏا ڏونهان جهانان

کافي 112

کر تون ميري ماءُ

در دل رک تون ڌيان
هوش عقل حیران
محکم الدین ایمان

کڏان دارهون بیدارهون

کڏان نیڙي هون کڏان دور اسان
کڏان سولي تي منصور اسان
کڏان طالب هون مطلوب اسان
کڏان منزل وچ مجذوب اسان
کڏان فقیران وچ فدا اسان
کڏان صاحب هون شرع اسان
کڏان سويي نال سوال اسان
کڏان کامل هون کمال اسان

کافي 113

بي خبر بي اختيار هون

کڏان شرم تي شان شهر اسان
اسان انالحد اقرار هون
کڏان عاشق تي محبوب اسان
وچ خیال خمار هون
کڏان رهبر رهنما اسان
وحدت دي واپار هون
کڏان حال کنون بي حال اسان
وحدت دي وڻجار هون

کيا حکم ھلایا

کافي 114

ايسا عشق اسان سر آيا

نھين ڪھندا جاي
فائق ايون فرمايا
ايسا حکم ھلایا
سارا سئير سمجھايا

لم يلد ولم يولد
فاذڪروني اذڪرم
لا تحرك ذره
سويا حضرت سيري سانون

کافي 115

هي کافي سائين جن وصال وقت ناھي ھئي

ڪڇ شهر دي پار کيا پچدين سن تون ھل ھلائي

جيڪوئي گيا خبر آھين ڪون ٻيا تہ ڪوئي نہ ڄاڻي

ڏاڍي سور سماڻي
ڏاڍي رنج رنجڻي
ست گئي طول ويھاڻي
اوڙڪ لڏ سڌاڻي
ٿيندا نھين پراڻي
کيا آڪان مئين ھاڻي

فکر فراق ڪڇ شهر دي
گيا جيڪو ڪوئي نہ وليا
شاھ گدا ٿئي خاڪ وڄالي
ڪڇ شهر دا وارث والي
سويا درد جدائي والي
جو ڪوئي لکيا مول نہ مٿا

کافي 116

پلا دل ڪيون مڙدي

کيتي قول قرار

سر بديان دا بار
ھو رھسي لاچار
ترسان نديان تار
ھٽڪن لک ھزار

تيڏي ڪارڻ مئين چمر چايا
وس نھين وو ٻھڻ اساڏي
پار ويڃڻ دي سڪ اسانون
سويا دل ھي وس تہ ميڏي

کافي 117

پل پل پائينديان جھات ڍولا

کڏين رخ تون جاني گھونگھت لاهيو

عجب ھي تساڏي بات ڍولا
ماريا وڇوڻي دي رات ڍولا
ظالم ھجر دي ظلمات ڍولا
باري برھ دي برات ڍولا

نڙي ڏس ڪر دور ڪيون ويندين
کڏان اڀري سج وصال والا
عشق تيري دا سفر مئينون ھي
بخشو سويي نون روز ازل دي

نال خوشي کل بول ډولا

چاک چکايو نه چول ډولا
تون بن ډولڻ ډول ډولا
روندي کون نه رول ډولا
پاء ڌکان دي ډول ډولا

کڏان نظر مهر دي مٿين ول پالو

سينگيان سيان مٿين تي کلديان
اس نماڻي دا اور نه کوئي
وره وچوڙي ديان باريان بلائين
سويي کون عشق تساڙي چڻيا

رانجهو نال ويسان واه واه ميان

ڳاله هوڻي وس خدا ميان
نهن درست نکاح تي نکاح ميان
دل رهندي نه کنهن ادا ميان
کون کري سو جدا ميان
پڳوي ويس مٿا ميان
مل لڳان نون سانگ سما ميان
مڙڻ عاشقان کون هي منع ميان
دل کهيا هي قالو بلا ميان

کيڙيان نال ميڏا کجه ٺاه نهن

قاضي قيامت والا کجه پو رکين
مسئلہ کول ويکو قرآن کنون
روز ازل کنون جنهندي مٿين هوڻي
رانجهن نال ميڏي رڳ رڳ رلي هوڻي
نال جوڳي دي مٿين جوڳياڻي تيسان
کلي کيس ڳچي مٿين بيوت هوڻي
دل کون دام پيا کن فيکون کنون
سويا سک سهي سچي هڪ منير

سچڻ کيتو نه اوڻ دي

پچان پاندي آوندي ويندي
کرن بولي ٻڌ اوڻدي
ايوين هوندي نهن ياري
هٿون سختي سهاوڻ دي
تي سچ آکي تينون کهڙا
هٿون بره بچاوڻ دي
رهائي نهن رهندي
اڱڻ ڪر پير پاوڻ دي

ڳيون وڃ ديس ٿيون ياتي

گذاران ڏينهن فالان پئندي
گهڙي گهڙي کانگ اڏيندي
وساريو چا هڪي واري
ڏيوڻ دل کون نه دلداري
تون مل پينون هڪ ديرا
کيتوڻي ول نه کوئي ڦيرا
سويي دي دل گهڙي ماندي
گهڙي پل نهن سهندي

اڳوڻيان هوت پنهل وچ لهسان ٿي

ڪافي 121

ايوين چپ ڪر نه بهسان ٿي

توڙي آون لکان لوڙي
اوڙڪ سر پر ترسان ٿي
هجر وچ لوڙه ڳيا ماهي
ايوين غوطي مئين ڪوسان ٿي
هٽائي مول نه هٿان
سيو سر تي مئين سهسان ٿي
اوڪي منزل بره باري
رلي نه روه رهسان ٿي

سدا تانگهان لڳيان اوڙي
ٿيون همراه گڏ گوڙي
ستي ڪون چوڙ ڳيا ماهي
غمان وچ ٻوڙ ڳيا ماهي
توڙي جنگان هوون جهٽان
ڏيون توڙي سهسين جنان
سڀيا ڪر ڪيچ ڏي تياري
دڪ سوز سوارِي

ڪافي 122

سڻايس ڳالهه هڪ هولي

لٽي دل يار وچ اولي

تران مئين تار سڀ لانگهي
انائيس شوق دي شعلي
نت مل جل ڪر گهڙيان گهڙيان
چڪايو چاڪ نه چولي
سجن ديان سڀ منان رايان
سڻجي حال به ڪولي
ڪران قربان قرباني
موهيا جنهن ملڪ ڍلڪ ڍولي

ڪن فيڪون دي سانگي
اي دل قالوبلا تانگهي
سڙن سڪ سوز ديان وٽيان
ڦٽي تيڙي عشق دي ڦٽيان
ملاوت لوڪ دي چاين
گچي گل پاند مئين پايان
سوڀا جندجان تئون جاني
مليو سي پير سيراني

محبت مستي آتش جالڻ

کافي 123

لڳي هي نوبت لارا ري

نانگي نت نظر نيشانيان

چٽڪي کان ڪرشمي ڪانيان

هي مرڻ ميدان پسارا ري

ويڪ برهه دي چڪمڪ چٽڪي

ڪر زور اولهه عاشق سر اٽڪي

سوز آيا سر سارا ري

جلوي جوش آون چوڌاري

باڪي باز برهه دي بحري

هي نينهن نت نعرا ري

ڪر جولان عاشق سر وگدا

برهه مڇ مڇا يا اڳ دا

دار سويا سر دارا ري

آ ڪڏان تون مل

کافي 124

لوهي ڪڙا تون ڪل

ول نه لڌو ڪائي ڪل

چٽڙيان دي وڃ چڪن ڪيتوئي

آ ته گذارون رل

ڏينهن دنيا دي ڪٿي هوسن

جان جگر ڳيا جل

سڪ تساڏي سيني اندر

لاءِ عاجز نون ڳل

سويا سائين عرض ڪرائين

سانون حسن دي هي بهار واه واه

کافي 125

مڪ مهتاب بيتاب ڪيتا

بلبل ويڪ چمن ڪنون ڊني

آهو چوڙ بيابان نني

ويڪ چشمان دي چمڪار وه واه

حوران پريان هين حيراني

هوش عقل هوئي گرم انساني

روپ ڪليا رخسار وه واه

ڪل ملاڪ پئي سر ڌردي

شمس قمر ڏونهين هن بردي

ويڪ صورت سينگار وه واه

گل گل دي وڃ رقص الاهي

سويا ويڪو نقش الاهي

وه اويسي اسرار وه واه

مشکل پير پاوڻ يار

کافي 126

محبت دي ميدان وچالي

سارا اٽ سماوڻ يار
ڪم ڪهين دي ڪاوڻ يار
اپنا آپ وڃاوڻ يار
اوکا اٿان اوڻ يار

پير رکڻ دي جاءِ جٿان
زهر پيالا محبت والا
چوڙ خودي نون بيخود ٿيوڻ
سوڀا ويڪو جاءِ قتل دي

ڪر عاشق علي علي

کافي 127

مد پي مست ميدانان ري

چانندن هوگئي هي ظلماتي

جان جسم وچ پاتي جهاتي

دم سار تي غير گمانان ري

ڪر پروان پڙي ڏي ڦيرين

شير جهليندي سر شمشيران

وانگ پتنگ شمعانا ري

پيتي جام تي شوق شرابي

سينا سوز تي ڪاڻ ڪبابي

هي مست مدام مٽخانا ري

پا پير پڙي ميدان ملهاوڻ

سوڀا جوشان جان جلاوڻ

رڪ موتو ياد يارانا ري

سخن هويا اڳي قالوا بلي ڪنون

کافي 128

منهن موڙان ڪيون ماهي يار ڪنون

درد چٽي نه ڪنهن دوا ڪنون

هجر مار فراق نيتا

قسم هي ڪلام الله ڪنون

ماهي يار ملي مٽي جيءُ اٿان

ڪنڌ ڪڍان ڪيون قضا ڪنون

بره ماهي دا قاتل هويا

بد ٿيون نه جڳ فنا ڪنون

هڪ سڪ ثابت سهڻي يار سיתי

چل پل پئو گئي سنگ سياه ڪنون

ماهي نال ميرا ڪوئي نينهن لڳا

ماهي منگ لڌم درگاه ڪنون

ڪيڙيان ڪنون ميڏا بکيڙا هويا

ڏر نهين دوزخ باه ڪنون

سوڀا سڀ سيالين دهشت ڏيون

جند چٽي ڏوه گناه ڪنون

مٿين دامن ڳڏا سهڻي پير دا

کافي 129

موهيا جنهن ملڪ سارا ري

سڪندر ڪيا پي دارا ري
ملڪ فلڪ پڪارا ري
ڪيا پرياتي تارا ري
جنهن دا ڪونين وچ نعرا ري

مئي محبوب ڪي صورت

عيسيٰ تي محتاج موسيٰ
حوران حيران حيرت وچ
شمس قمر ڏونهين بردي
سوپا عاشق بيشڪ تئون تي

کافي 130

وڃدي تند تنوار

باهه لڳي پڙڪار
ڏيوي دم دم پت اٿار
نينهن ٿيا نروار

من ماندا ملڻ دي تانگه

عشق تيڏي دي گهڙي گهڙي
شعلي شوق تيري دا
آڪي سوپا رنگپور نهين رهڻا

کافي 131

گل گلزار بهار چمن

ويڪ بيتاب حوران حيراني

چ خوش گفتار دائودي دهن

ملڪ محمدي جن انسانان

ڪيا بلخ بخارا شام يمن

شاهين شاهه حضور محمدي

خجل بيشڪ عطار سمن

صاحب حسن دي سوين سلامي

ويڪ ديدار ڪيتي لکين ته لکن

ميڏا ماهي آيا بن تن

منهن مهتاب يوسف ثاني

سر پر تاج اوينس شهانان

احمد دي مک وچ نور محمدي

سويي جهڙي سوين غلامي

کافي 132

پيندي هون نت جيندي هون

وات نه ٻي ڪائي ويندي هون
اسان جو ڪجهه هوسو ٿيندي هون
ڏڳ سک سיתי سيندي هون
سنبه صبح نت ڏيندي هون

مست شراب سجن دي دستون

دم دم خيال ڪالين والا
لوڪ سڏيندا مست شرابي
ڦاڙي ڦاڙ تي بره اولي
سوپا سر سجن تئون صدقي

کافي 133

اسان پير پري نه پيندي هون	مذهب عشق مينندي هون
نه مالڪ حنبلي کافي هون	نه حنفي هون نه شافعي هون
خادم عشق سڏيندي هون	
پيا پيا ڪر جيا هون	نه سني هون نه شيعه هون
غير نه دل تي ايندي هون	
بي مذهب سڀ گمراهي	عشق مذهب پاڪ الاهي
وات ايها نت ويندي هون	
عشق هي عين ايمان اساڏا	پرمر ننگر وچ مڪان اساڏا
پيا نه ڪجهه سمجهيندي هون	
مرشد احمد الدين اساڏا	سوڀا يقين تلقين اساڏا
سرڙا نت نت نويندي هون	

کافي 134

پڇوئي نه حال بي حالي	موهيا سجن تيري چالي
وڙهڻ ڪارڻ هن اُبهالي	زلف دي نانگ هن ڪالي
بيچائي وال چا والي	مريندي ونگ نه ٿالي
موتي مرجان موهيندي هو	جڏان ڌڙيان ڳنڍيندي هو
تڪي تلوار ڪر خالي	سوان عاشق مريندي هو
حسن ديان باغ بهاران	ڪريندي هار سينگاران
لبان پر لال هي لالي	اڪين چٽيان ڪجل ڌاران
سوڀي دي نال نه ملدي	لوڪان دي نال بهه ڪلدي
حسن ماڻ ڪر مالي	هٿون ڪاوڙ تي ول ولدي

کافي 135

قسم سڄي رسول دي	مئين هوسان ڪي نه هوسان
تڏان ڪشالي ڪوسان	آدمر هو ڪي هوا هويم
ايوين ڦاهي اوسان	انالحق دي ٻولي ٻوليم
ڪيون نه ڪلڙي ڪلوسان	اذني والا عذر اوسي
آپ بازار وڪوسان	سوڀا سمجهي حال يوسف دا

نهوڙيا نينهن نپائي نون

ملا مت دي پري چيسان
مليسان ڏوڙ چائي نون
تپايو نه تتي تتيان
چوڙيا لون لون لائي نون
گناهه سڀ تي ڏوهه مئون
لکان ڪڙي خطائي نون
راتو ڏينهان مريندي هي
جيون آتش ڪپاهي نون

نه ڏيوو پيڙيان متيان

نهوڙيا نينهن نپيسان
وڳي ويس سڀ ويجيسان
نه ڏيوو هي پيڙيان متيان
رهي رت نه رڳين رتيان
لکيا وڃ لوح دي مئون
سڀ ڪشالي ڪوهه مئون
سوڀا سڪڙي سڙيندي هي
گرمين وڃ ڳريندي هي

وچيسر حال حيلي ڙي

پلهائي ڏي ڏتا مائي
پڇان ڪهڙي قبيلي ڙي
سوهي سرڪيس ڪئسر ڪون
ڪريسان وس حيلي ڙي
سڻايان حال ڪيا لوڪان
پليسي لاج ويلهي ڙي
هجر وڃ آئي جندڙي
نه ڪيتس قال قبيلي ڙي

نه ڄاتم هي پنهل ويسی

ڇاوڻ سיתי ستيا عالي دائي
سولان وڃ مت نه ماءُ پائي
ستيسان بول بئسر ڪون
منيا مئين برهه بئسر ڪون
ڏتيان اندر دردان جهوڪان
جوڀن اي سڻ ڏيوو چوڪان
سوڀا سڪڙي رهي جندڙي
دڪان وڃ ڳل ڳئي جندڙي

سانون مهڻا لوڪ ساري دا

قابو ڪر ڪي ڦساي
آڪر سور سمايا
ڏوڙا ڏک سر آيا
سائين سارا بار سهايا

ناز پري دي ناز نويا

دل اڙي ساڏي تار زلف دي
ڇاتي اندر پاتس جهاتي
نينهن لاوڻ وڃ خوش ٿيوسي
قالو بلي دي قول سوڀا

نويان نويان ڳالهين

کافي 139

سانون برهه سٿيندا

دردين واليان کول کتابان
هنجون هاران نت ڏهاڙي
هڻ حياتي تون هٿ ڏووان
سوپا سمجهو خيال اهيندا

شب روز روئيندا
پل پل سبق پڙهيندا
سانون سور سڪيندا
زوري مار ميندا

کافي 140

نماڻي دي نجهري سهڻا

دم دم آوڻا

اولي آهيان گهولي آهيان

جان جگر وچ جولي آهيان

مهڻا تيڏا چاوڻا سول سهاوڻا

جيهي آهيان تيهي آهيان

نالائق ڪيهي آهيان

دامن نون هٿ پاوڻا عيب چپاوڻا

اوڻي آهيان پوڻي آهيان

تيڏي ٻاجهه وهوڻي آهيان

لڳڙا نينهن نپاوڻا وعدا پالڻا

املي آهيان ڪملي آهيان

بيشڪ ري سمي آهيان

سويي نون لي جاوڻا لکين ڳڻ ڳاوڻا

کافي 141

نت ويڪن اڪيان ڪڙيان ڪڙيان

چاڙهي عشق تيڏي دي چڙهيان چڙهيان

نال نصيحت دشمن ٿيون

مڪتب برهه دي پڙهيان پڙهيان

ملڻ ڪاڙ رهن درمانديان

نت نت ويڪن ڪڙيان ڪڙيان

آهڻ نال گذارن هر دم

سڪدي ساڙ وچ سڙيان سڙيان

اڪي سوپا مڙديان ناهين

ناتي نينهن دي اڙيان اڙيان

نت نت فالان پيندي آن

کافي 142

آ وس ويژهي ډولټا

تيڏي عشق ڪيتي هل هلان
هان ڦاڻي مئين ڪس ول ولان
آڪ ڳيومر جاني هڻ آوندان
ايهو سوز سيني سماوندان
ايهو درد نهين ڪهڻا
ايهو چاڪ نهين چولٽا
جس ڏهاڙي نينهن لايا هي
نينان نديان نير وهايا هي

دردان ديان چڙهيان چل چلان
پيئي ڏينهن گذاريندي آن
ويژهي پير تيڏي پاوندان
پيئي ڏينهن ڳڻيندي آن
نال هادي ٻولٽا
پيئي نينهن نپيندي آن
سويي بار بره سر چايا هي
پيئي رو رو لوڪ روئيندي آن

وه وه ناز

کافي 143

ميڏي ماهي دا

نازان وچون ناز چڻيوسي
ڪول نقاب حجاب نه ڪردا
سوين عاشق قتل ڪريندا
محڪم الدين سويي دا هويا

بي حد بي پرواهي دا
حڪم ڪري چا ڦاهي دا
سانگا نه وطني راهي دا
الحمد پڙهون ته الاهي دا

ويچوڙي يار دي ماري

کافي 144

اڳون دل بيا نه سهندي هي

يار دي ماري هي ويچوڙي
ويڪو قسمت گهتي لوڙي
ويچوڙي يار دي ماري
ڏيوس بيا ڪون دلداري
هجر دي تير تڪيري
ڏيون دل ڪون گهر گهيري
سويا سمجهي نه سمجه آئي
ڦٽي دلڙي سودائي

لڪي تقدير ڪون موڙي
اڃان سختي ڪئي رهندي هي
آيس سر تي بره باري
سوان غوطي پئي ڪاندي هي
ڪن بڪيان جگر جييري
گهڙي پهندي تي انڏي هي
لڻيس هڻ مار جدائي
ملڻ ڪاڻ ماندي هي

وه نور پريا نوراني

وه طوبيي شکل شهاني
گل گل تئون قرباني
ملک حوران حيراني
جاء جن و انساني
صورت يوسف ثاني
سير زمين آسماني
محکم ڏونهان جهاني
سگ سدا درباني

وه پير سخي سيرانی

مشک معطر پير ميڏا
شهر نجشي دا باغ بهشتي
نينهن کي نويت پل پل واهي
فيض تسادا هر هر جگه
تاج اويسي سر پر سهندا
ملک محمدي حاصل اس نون
دست ميرا سائين دامن وچ
سويا هي ته غلام غلامان

بيوس اکیان اڙيان اڙيان

ٻڌ کمران کڙيان کڙيان
دم دم دردین ڌڙيان ڌڙيان
لوک لحاظ نه لڙيان لڙيان
چپ ڳيان سپ چڙيان چڙيان

ويک دیدار پلس پیٹامئين

هٽکي هوڙي مول نه رهنديان
سک سماوندي نه ته سماوي
مهڻا طعنا سر تي چايا
عشق دا گهند پيا ڳل سويي

ست کي جهنگ سيال سيان

توڙي هٽکر سارا لوک سيان

پاڻي چاک دي چال سيان

بر سر چاتم سر تي مهڻا

ڳجهي نه کرسان ڳاله سيان

نحن اقرب سمجھ ليو سي

وڻي نه ره ڳئي وال سيان

نقش اويسي نيشان ڏنو سي

وسرئي غير دي خيال سيان

ويسان بيلي هر ويلي

ويسان رانجهن دي جهوک سيان

توڙي جهڻڪن ماءُ تي پيڻا

مئين تي رانجهن هڪ ٿيو سي

سويا سارا جهان ڏنو سي

کافي 148

متين عقل ديان پليان پليان

مئين بانهي دي مليان مليان
مئين اڳي چوچک دي هليان هليان
رائي رانجهن دي رليان رليان
مئين ماهي دي بليان بليان

ويک حسن سردار هزاري دا

لوک سڏيندا چاک منجهين دا
ڏوه ثواب ديان کيهان کتابان
تقوي تقريران ويس وڏائيان
سويا سڀ سيالين دي وچ

کافي 149

موهيا تيڏي ناز ميان

هت سوز تيڏي دي ساز ميان
ٻڏي هوش عقل دي جهاز ميان
ول کيها لوکان تون لحاظ ميان
پچي الستي آواز ميان
رمز اهيندا راز ميان

ويک حسن حيران تيس

ڳليان وچ کتر پکاران
سک سمند چڙهي چئو طرفون
من مجاز وساريا سڀ کجه
دلڙي اساڏي اڳي کسي هئي
سويا سمجهڻ مشڪل هويا

کافي 150

عشق قلندر سر تي آيا

بت بيوت سر پاءِ برهنا. دکن دور نهين درد ديوانا. هي جلوا جوت جمالي دا
پرير نگر وچ وچ کر نانگي. سورهيه ستيندي سر دي سانگي. هي رهبر راه وصالی دا
تارک هووي ڏوه ثوابون. پيتي جام تي شوق شرابون. هي يار تي مست موالي دا
سويا بره هي مار مينندا. ميل ملامت سر تي چيندا. پت خرقه خام خيالي دا

هي ڌم ڌام ڌمالي دا

کافي 151

هک دم ڏيوو ديدار ميان

سير سارا چا چپايو
هر جا هل هزار ميان
بره سانون بچ ڏيتو
پيا بره دا بار ميان
قتل اس دي سر تي آيا
سولي سر سردار ميان
کول گهونگهت ڳل ليوي
سڀ تيري اختيار ميان

هي خوشي تيري عشق دي

خاک کا پتلا بنايو
هک رمز دا رايو و و يار
جنهن ڏهاڙي پيدا ڪيتو
هک حرف دي پڙهڻ سיתי
جس ني تيرا پيد پايا
تيا حکم منصور نون
هک وار سويي نون مليوي
ڦير مارو چا جيئارو

درد باجهون قال قيلان
نکو جن انساني
جنهن سر آيا سمجھي سوئي
نکو نقش نيشاني
منصور چڙھيا سمجھه سوري
سر کيتا قرباني
بار برھه دا سر بارا
نکو شرح بياني

توڙي دوڙن سئي دليان
نه ملڪ نه فلڪ حوري
عشق دا انت نه کوئي
نه لکڻ ۾ نه پڙهڻ ۾
کل کلايو شمس نوري
مست هوئي ڳالهه ڪهڙي
سڻ سويي دا سوز سارا
رمز اھين دي سمجھه مشڪل

هادي کيسي رمز چپائي ري

پئي ڳئي جان جدائي ري
اسان رات ڏينھان دل لائي ري
اپني جان بچائي ري
اڳ دي خبر نه ڪائي ري
اتھان غرض نه ڪائي ري
اي ڳالهه ڪس فرمائي ري
بازي ڪنھن بتلائي ري
حوا ڪس دي چائي ري
نه بابل نه مائي ري

ڪٿان آدم ڪٿان حوا
دشمن اساڏا پاس اساڏي
پتران ڪون ڏي منھن بلائين
اس واقع تئون لنگهه پيو سي
انسان آوي سر ڪوه ڪشالي
امر بنا نھين هوندا
ڪيا وس ابليس ڪيا وس آدم
سويي بات ايها سمجھائي
آدم ڪا بت بنيا

باري رمزان لائين ني

هلي ڳالهه ڪيون لڪاوان

هر هر جڳهه هل هزاران
ويڪ رھيان سڀ سيان ني
چل پل پئي ڳئي ساري ويڙي
طعني ڏينديان ماءُ پيءُ چائين ني
مت عقل دي پل ڳيو سي
پر ڏيندا سر پيائين ني
ڪر بدنار ملڪ بليندا
پڇي ڪري پلائين ني

برھه ماهي ديان ڪليان بهاران
خوش قبيلي جهڙڪن جهيڙي
پي ڪر جام مست ٿيو سي
سويا عشق آرام وڃيندا

کافي 155

هري هري ماهي بنا دم نان سري

راه پچايان بالبري
ماران تاڙي تان سري
ناهس دل دي وان وري
آيا موکا مامري
ويکان راهان رهبري
ناهس حاجت سامري
ڏاڍي ڏکڙي ڏامري

کانگ اڏايان فالان پايان
پچا جو سي اڱڻ اوسي
باه بلدي جان ڳلدي
ڏيوان هوکا سڻي لوکا
کيدان آهان ماران دانهان
عشق آيا جادو لاهوش جايا
سويي والي اي کشالي مولا ٿالي

کافي 156

دريا غمان وچ ڀوڙ ڳيم

آئي صندوقان واتڙي
جندجان پنهنون اڪوڙ ڳيم
سر پا سنهري پيچ دي
کس هوت پنهنون واڳان موڙ ڳيم
تل برسونهان نه سيندڙي
سارا زور پنهنون هڻ توڙ ڳيم
ڳل وات سارا شر شور ڏسي
جندجان غمان وچ ڀوڙ ڳيم

هي ها پنهل ڙي ڀوڙ ڳيم

تتي مڙي ڇاوڻ راتڙي
اندر پڻي ڪپيندي ڪاڙي
سند آئي سوداگر ڪيچ دي
مشڪ عطر ودي ويچدي
تتي آئي پهڻ دي پڻيندڙي
ڳل لڳ مران مڻين ڪهيندڙي
سويا سچ سارا پنيور ڏسي
پنهنون ٻاجه سارا لوڪ هور ڏسي

کافي 157

نه سري هڪ دم

مولا دي هئي قسم
جان تائين هڏچم
جيوڻ ڪوڙا ڪم
وچ مولا دي قلم

هوتن ٻاجهون ماءُ ميڏي

هتڪو هوڙو مول نه مڻون
روسان رڙسان جبلان وڙسان
اي سر صدقي سڻو سڻو واري
جو لکيا باب سويي دي

کافي 158

جادو من کون لا ڳيا

يار آيا ٿي جوڳي جڳ وڃ

طرف ميري چٽڪا ڳيا
دفتر سارا ڇا ڳيا
نال پيار دي پاڻ ڳيا
سڀني سڀ سما ڳيا

جادوگيري باز بره دي
هوش عقل عيش آرامون
عاشق ڪنبدي جان جگر وڃ
سوڀا سوز ميري ماهي دا

کافي 159

ڪر ڪائي گڏ گذارڻ دي

يار پيارا نال اساڏي

اميد نهين ول آوڻ دي
سير وهي جيوين سانوڻ دي
پنڊ ايهه سر چاوڻ دي

دردان وڃون درد وڏا هي
دريا اجل دا ماري ڏڙيان
سوڀا هو هوشيار هميشه

کافي 160

ماهي ڪنون منهن موڙ نه ماءُ

ڇاڪ ميري دل ڇاڪ جو ڪيتي

بي دردان ڏون دوڙ نه ماءُ
سنگ ايهو هڻ توڙ نه ماءُ
ڪوه وڃ گهٽ هڪ چوڙ نه ماءُ
سنگ ايهو هڻ توڙ نه ماءُ

ڪيڙيان واليان محل ماڙيان
نال رانجهن دي رلسان ملسان
سڀ ذات ڪيڙيان والي
نال سويي دي ماهي ملڻ دا

کافي 161

ڪجهه خوف خدا ڪنون ڏر وي

ظالم بره ظلم نه ڪر وي

ڏوجها تئين پي مڇ مڇاڀا
ڪوه ڪاف بر سر وي
پيا تيغ تيڏي سر تلدي
رات ڏينهان دريدر وي
ڏوجها بره ڏتو بيماري
دم دم مولا دي در وي
بي ترس ڪيا ڪريندين
متان آوئي خدائي قهر وي

هڪ تتي نون لوڪان تايا
ماهي اڳڻ نه ڦيرا پايا
هڪ لوڪان دي چول چلدي
وڃ وڃوڻي وتان رڻدي
هڪ اڳي وڃوڻي ماري
نت نت ڪران مئين زاري
سوڀي جهڙي مسڪين مريندي
سڙيان کون ول سڙيندي

کافي 162 اسان محبت مست موالي هون

اسان چالي هون بي چالي هون

کڏان بازي گر دي بازي هون
اسان گهنڊ گهڙيال گهڙيالي هون
کڏان داني هون بي داني هون
کڏان حال کنون بي حالي هون
کڏان محبت مست مولائي هون
کڏان آپ کنون آبي خالي هون
کڏان استغفار تي توبه هون
کڏان وچ جولان جلالي هون

کڏان آزي هون کڏان نيازي هون
کڙي هر رنگ وچ راضي هون
کڏان خاني هون بي خاني هون
کڏان دردان وچ ديواني هون
کڏان صوفي صاف صفائي هون
کڏان پير امير گدائي هون
کڏان سويا هون بي سويا هون
کڏان وچ محبت مجذوبا هون

کافي 163

ته روحي منسب پايا هي

جنهن وچ آپ سمايا هي

هسا ڪر لوڪ هسايا هي
نت نينان نار وهايا هي
اڱڻ ٿليا جو آيا هي

نينان دي نوڪ جگر وچ چوڪ
زلف دي تار جگر دي پار
سويا سر واران تئون سردار

کافي 164

هتون پر ڏتوئي پيالا پرم دا

جڏان ڪن ڪيتوئي ساڙي دل نتوئي

مٽي مول ڪيوين لکيا لوح قلم دا
ڏسن وانگ ليان باغ ارم دا
موئي دل جيوي الله دي قسر دا
جگر ٽوئي ٽوئي جيوين هڏ چمر دا
اسان تئون مٿاوي ڏکان دي رقم دا

آها باب جيوين مليا آدم تيوين
جيڏيان سينگيان وسر سڀ ڳيان
اهو ڏينهن ٿيوي سجن ڪون مليوي
لڳا نينهن چوئي سٿان پٽ چوئي
سويا يار آوي منا بهه بلاوي

بيت

پئي جيندي پئي سٽي

دنيا ڍوندي تي طالب ڪتي

دراھين تي ڊني
سر تي جهلڻ چتي

قلب جنهان پولو باندر
اڪي سويا راهه رباني باجهون

ڪافيون ب زبان سنڌي

ڪافي 1

الله بخشيندو

ڪي چون ٿا پير
ڪي چون ٿا امير
ڪي چون ٿا فقير
اتن ساهه سڌير

آهيون سو پر تقصير

ڪي چون ٿا جاهل ڪاهل
ڪي چون ٿا ناچو پڳتي
ڪي چون منڪر مشرڪ
سويا عاشق هر دم اڳتي

ڪافي 2

نه ڪنهن ڏسڻ ڳالهائڻ جون

برهه جي بار مون باري
نه ڏيون ولديون ولائڻ جون
راتو ڏينهان اتن تانگهو
منن منتان ملائڻ جون
درد جو وڻج وڻجائون
نه ڪنهن حيلي هلائڻ جون
قرن نت مست موالِي
عجب رمزان رلائڻ جون

اڪيون اڙيون اڙانگي جاءِ

اڪيون اڙيون قابو ڪاري
نڪو زورو نڪو زاري
اهڙو ڪو سانگ پين سانگو
اوڪيون چاڙهيون اوڪو لانگهو
الستي آواز سڻيائون
اولڙا پيچ پاتائون
سويا سمجهو اهو چالي
ٽين جي پاڻ کون خالي

ڪافي 3

سوين سينگار پائين ٿو

جڙين جندجان جيڪي

ڪڏهن عيّن الٽ عاشق

نيزا نشان نادر حسن هيڪار هلائين ٿو

اي سڀ اسباب دا ٿالا

ديرا ديوان لاکر حڪم هزار هلائين ٿو

نت نوان نينهن نعرا

سمجهو سو جان پر سهڻا سردار سڏائين ٿو

اولي انسان جي آڪر

تماشي ڪي تمنا ڪيو اسرار آما

ڪڏهن نينان ڪي ناز نازڪ

ڪڏهن اڪبر آهين اعليٰ

سويا صورت سينگار سارا

ڪافي 4

ڪنا ڪلور ڪارڻ ٿيا

حق هو حڪم حضور جو
وري منصور مارڻ ٿيا
آيا سي موج منجهه مستي
اڳون سڀ سور سارڻ ٿيا
شعلي ڪنهن شوق شهزاده
وڊيا وهيلو روارڻ ٿيا
نهوڙيا نر نگاهه نيئي
آيا ڪنهن گهور گهارڻ ٿيا

اڙائين عشق جي آيا

پيتائون پيالو پورجو
اناالحق آپ الايا
ٻڌي آواز الستي
برهه دا بار سر چايا
وريامن ڪيا وعده
ڏيڻ سر سوز ڪيائون سعي
سوپا سرڪي سوز سيئي
ڏسي رمز راول جي

ڪافي 5

توسان ڳالهه ڪيان گڏ ويهي

تاب نه رهيو ڪوئي
ڳالهه ڪريان سيان ڪيهي
جان نه جيئڻ جيهي
سور سنير هاڻي سيئي
دردن سان منهنجي ديهي
رڳ رڳ رت نه رهي
حال اسانجو هيئي
نينهن ڪريان منجهه نيهي

آڏول پڪي منجهه پيهي

طعنن تنڪن مونڪي تايو
اٿندي بهندي ڏين ڏهاڙي
جادو تنهنجو جيءَ ۾ جڙيو
ساعت ساعت سال برابر
تنهنجي فراقن فاني ڪئي هان
لون لون منجهه آ سوز اوهانجو
آ سڻ سائين سوال سوپي جو
بر سر مجير امر اوهانجو

ڪافي 6

اصل آواز روئڻ جو

جڳن منن ٻڌايائون
پڙهڻ بياض روئڻ جو
ٿيون بيتاب بي صبري
ڪرن الفاظ روئڻ جو
چندن چڪ ڌوپ ڌوئڻ جي
مونڪي سڪ سور روئڻ جو
وچوڙو واءِ وچون ويندو
نظر نياز روئڻ جو

اڪين منهنجن ائين سڻيو

الستي آواز سڻيائون
منهنجي اڳڙين سيڪايائون
ٿيون بي خواب بي خبري
اٿن نه ياد پيو رب ري
لوڪن کي ڪل ڳالهائڻ جي
رليون ڪنهن ڳالهه ڳائڻ جي
سوپا هڪ ڏينهن اهڙو ايندو
ڏيڻ وٺڻ تڏهن ٿيندو

کافي 7

کريان ٿي هزارون

مونکي پل پل پچارون
بره براڳڻ چترين لاکون
کيون کامل قطارون
کيان ٿي مون آهون
ڪرو درد سندو دارون
تو لاءِ سيج سينگاريان
نه ڪر دير دلبر صبح له سنپارون
ڏهاڙي جا ڏاکڙي ڪنهن کي سڻايان
شل موڙي مهارون

آهون کي دانهون

تنهنجي ملڻ جون
نينهن نهوڙيس سارڻ لاکون
تنهنجي سوز سيني
اٿي آڏي رات هڻي هڻي
سڻج يار سڏڙا
توريءَ روئي روئي رين گذاريان
اٿي سهجون سويلي
سويا سوز سارا مان سر تي وسايان
سڻي يار سڏڙا

کافي 8

وڏو ويڻ هوتن سان

وعدو چو نه ڪيو
ڏمر ڪري ويو
پهڻن پنڌ پيو
اندر روح رهيو

آن تان ڪون چيو

ماڪي مارائي ماڻ سان
اديون ڪهڙي خيال سان
پڪارينديس پنهل کي
سوڀو چوي حال منهنجو

کافي 9

جادو جوڙ بچائن ٿيون

خوني خون ڪمائن ٿيون
ڏيئي پيچ ڦسائن ٿيون
سحري سهي سڏائن ٿيون

اڪيون عجيبن ڪارڻ هوريون

اٿن دير نه وير وڙهڻ ۾
گهٽ ڪر دام زلف دي ظالم
سويا سمجهو سر اڪيان دا

کافي 10

ڏاڍي ڪنهن شوق مان شوريون

ڏاڻي نه ڪهين ڏريون
ڏاڍي ڪنهن ڪيف ڪا ڪوريون
بره جي باز جون ڦٽيون
لڳن ڪنهن لنو سنديون لوريون
اٿي حيران ٿي ڪڙيون
ڏاهي ڪنهن چوه مان چوڙيون
ولايان ڪين کي وليون
سوڀي کان زور ۾ زوريون

اڪيون ٿيون مست پي مد ويون

اڪيون ٿيون مست پي مد ويون
چڪي چاشن ٿيون چريون
ڏينهان راتيان ڏين جهڻيون
هٽايان ڪين کي هٽيون
اوکي وڃي جاءِ تي اڙيون
سوين سڪ سوز ڪون سڙيون
جهليان ٿو ڪين کي جهليون
ڏاڍي ڪنهن جوش مون جليون

کافي 11

ٿورا ٿڪي تي لکين تن لايا

پير مبارڪ پايا
سارنگ سڀ سهايا
مولا محب ملايا
چمر اکين سر چايا

اڱڻ منهنجي سڄڻ آيا

گوند غم ويا سڀ وسري
باغ بهاران گل گلزاران
مئي دل منهنجي جيئري ٿيئي
سوڀي بار بره جا ازلون

کافي 12

منج مارن ڏي

ويچارا پنوهار عمر
منهنجي ڪن پچار عمر
روئن زاروزار عمر
مولا موڙ مهار عمر

الله لڳ هي لاچار عمر

مونکي سارن هنجون هارن
مون جيڏيون ته ملير ۾
جنهين مونکي نپايو
سوڀو چوي ڪڏهن مارن ڏي

کافي 13

عشق اڱڻ اسان جي

ڪهڙا کيس ڪمايائين

ڏاڍا حڪم هلايائين

مانجهي مست مرايائين

بي نه ڳالهه ڳالهائين

وري ڇا ڪهايائين

شاهه شهيد ڪرايائين

گهاٽي گهٽ پيڙايائين

پاند ڳچي ڳل پايائين

آئين سو تون پلي آئين

عشق جي وي ميان

ڪربلا وچ هل هنگامان

لکين هزارين مام انهيءَ ۾

سوڀو اصل آ غلام تنهنجو

کافي 14

منهنجو تن هوتن بنا

هن پانهين چور چوڙو
ڪول لٽان ڌڙ ڌوڙو
لاھ لا ڳاپي جو لوڙهو

آهي ته ويهڻ ڪوڙ

ڪهنبو ڦاڙي ڪنديس ڪفنيون
وينديس آءُ به هوت ڏي
سوڀو چوي سڪ مونکي

کافي 15

هڪر ڏسان هوت کي

ويو ٻاري ٻاروڄل
ٿي نه خوار خجل
نه ته ڪندي سانءُ ڪاف قتل
من ۾ آهي مرسل

اي جبل تون نه جهل

ٽڪر مٽي باهڙي
هلڻ سڙي جي سوز ۾
ٽڪر پاسي تري وڃ
سوڀي کي سڪ سيد جي

ڪافي 16

هوتن جي هلاڻي

ماڪي ڏاڍي سور سماڻي
آهن منڍ ڪماڻي
منهنجو جيءُ سئون نه هائي
پاڻهي مولا ڄاڻي

اديون پينر ماري آهيان

بنا هوت پنيور ۾
باغ بهار پنهل ري ميان
بنا هوت ٿي جيڏيون
اٿر سڪ سوپو چوي

ڪافي 17

چايا ملڪن ميار اسان سر

گلا هجي توڙي گار اسان سر
گهٽي گهٽي جا گفتار اسان سر
هٽڪن لڪ هزار اسان سر
جاڏي ويڪن ديدار اسان سر

بار بره جو بار اسان سر

ڪي چون ٿا سر شيطاني
مهڻي ملامت جڳ خواريان
مڙڻ اسانجو مشڪل ٿيڙو
سوپا عاشق سدا سڏائين

ڪافي 18

ملڪ ورڻ جون وريون ٿر وايون

سانگ ڪهين هت ٿيڙي باندي

ماريون وڃن ٿيون مونجهاريون

ورھ وڇوڙي ڪيس ويڳاڻي

ڪيئن ڪيان هت ويس وڏايون

ڳالهه ڪچي ناهين پير اميرين

ميون جيون شل ڪنهن نه ڄايون

ياد ڪيون نت هنجون هاري

گهڙيون گهارڻ مشڪل آيون

پڇ عمر قيد قضايون

ڪوٽ عمر ۾ قسمت اندي

مارن جي هيس نماڻي

پنو هارن ڪي ملڪ ملهين

سوپو ساري ڪين وساري

ڪافي 19

پل پل ۾ پنوهار

سچا قول قرار
دل ڪي ناهي قرار
سهڻا آهي سنگهار

پل پل ۾ پنهنون ياد پون ٿا

اوفو بعهدي اوف بعهدڪم
ريءَ مارن جي ڪن قضا ۾
سوپو چوي مول نه وسرن

ڪافي 20

پنوهارن جا

پل نه سهان دور
اٿر ساڻ خوشي منظور
گهوران ڏي ٿي گهور

پل پل ۾ پون ٿا پور

شالا هجن ويجهه رهن
ڏک ڏت ڏوٿين جا
سريا سڪ سيني سانگين جي

کافي 21

پير محمد الدين جا تير، چئن چوڌارون

حوران روئن هزارون
درد ڏين ديوارون
ملڪن ۾ پيون پچارون
پل پل ڪيون ٿا پڪارون

ملڪن ۾ ماتام ٿيو
جايون ڏسان جوش مٿون
تنهنجي شان شعور جون
سوچوچوي سڪ مون

کافي 22

نينهن سڻايون نيون نيون

جيڪي عاشق چيون چيون
هاڻي وطن کان ويون ويون
سوز ماهي جون صحيون صحيون
يا سويل بهاني نهيون نهيون

پاڙڻ پيون پار پرينءَ جي

وٺ برهه نه وٺ امر نهي کي
ڏي سرتان سر کي سمجهڻ
پاڻ وڃائڻ رب سڃاڻڻ
باهه برهه جي سر عاشق جي

کافي 23

من ۾ مچن ٿيون

وهن واهه واهيون
دست ڪٽاري ڪنيون
دوست بنا دانهون

تنهنجي برهه جون باهيون

نيٺ نماڻا روز روئن ٿا
عشق اوهانجي هالن ڪيڙيون
سويا سوز سڻايان ڪنهن کي

کافي 24

ماهي ماڻ نماڻي جا

ڪنڌ ڪلهي تي کاتي
ٿين مشتاق مماتي
روئڻ آير راتي
دلبر پايو جهاتي

تنهنجي حب حياتي

تنهنجي ناز نيٺن جي
جي تون ڏسين شوخ نگاهون
توريءَ ڏينهن ڏڪن ۾
ڏي سهاڳ سوچوچوي

تنهنجي حسن ڪيو آ بيتاب مونکي

اڪيون ڪات پرين گهريون منجهه جيري وجهن عشق آرا ڪين ڪان پيري
ماريون وجن ٿيون مونجهاريون

مارن جي هيس نماڻي وره وڇوڙي ڪيس ويڳاڻي

ڪيئن ڪيان هت ويس وڏايون
پنو هارن کي ملڪ ملهين
مليون جيون شل ڪنهن نه ڇايون

سويو ساري ڪين وساري ياد ڪيون نت هنجون هاري

گهڙيون گهارڻ مشڪل آيون

تنهنجي حسن ڪيو آ بي اختيار مونکي

سر ڪيان ٿي سوها لال لهو ۾ رتڙا ڌڙيون درد ڳتيون سر چولن ٿا چٽڙا
طعنا تنڪا تنهنجا باغ بهار مونکي

فڪر فراق جا ڳل پايان ٿي چولا عشق اسيهي هويا لوڪان ڪيان ٿي اولا
ڏکڙا ذات سپرين هي هي هار مونکي

اڳيون سوز سڄڻ سهجون اڪيان پيان بي سر بره ڏتا هي سهاڳ سيان
سور پرين جا آهن سينگار مونکي

سانگي تنهنجي سڄڻا سويي سانگ بنايو چشمان فرش ڪيون پل پل وڇايو
آڇڙهه سيج سيري ڏي ديدار مونکي

توڪي قسم آ رب جليل عزرائيل

ڪافي 27

مڙي وڃ پوءِ مٺي کون

ناھين ڪڙم قبيل
ڪيو آڃ عليل
ٻيو ڏڌو آهي ڏيل
ٻيو ناھين دل دليل

ٻانهي جو بروج ريءَ
هڪ سختي ٻيو سور سجي کي
هڪ پياس پنهل جي
سويا سڪ سيد جي سيني

تون ڏاتاري ڏاتار نبي

ڪافي 28

سڻ ميري فرياد نبي

لاھ بندي تون بار نبي
ڪر وسئون تونڪار نبي
له الله لڳ سنپار نبي

گر آهيان گناهن ۾
سجي آهيان سڄ ۾
سويي جي سڪرات ۾

تون ته پڪي پرڏيهي

ڪافي 29

آئين هت سانگ ڪهين

هت هوئين بي عيب عجائب
ڌوڙ مٽي منجهه پيهي
تئين سوداين وانگ سهي

هت هوئين منجهه پردي پاڪي
ڏک لايو هڻ آيون آڪي
آئين هت تانگه ڪهين

پڪي هوئين ڪنهن ولر جوءَ
راڳ ڪهين دل ريهي
تئين ويڳاڻن وانگ ڪهين

سويا ڪر تون ديس وڃڻ جو
ڇا ڪندين هت ويهي
آئين هت ڪانگ ڪهين

لڌيون سارنگ سڀ سنڀارون

ڪافي 30

ٿيون سانوڻ مينگهه ملهارون

موڙيون محبت مهارون
گاهن ڪيون گلزارون
چاند چوڏس چوڌارون
وسڻ ڪاڻ هزارون
نال پياس پيارون

ڪنهن سانگي سانگ ورايا
لکين باغ بهشتي بويون
ٿيا چمڪار چمن ۾
ڪرڪي سڻي ويس بدليان
وسديان هسديان ڪول سويي جي

من ۾ مڃن ٿيون

ڪافي 31

تنهنجي برهه جون باهيون

وهن واهه واهيون
دست ڪٽاري ڪيون
دوست بنا دانھون

نيٺ نماڻا روز روئن ٿا
عشق اوهان جي هلان ڪيڙيون
سوياسوز سڻايان ٻي ڪنهن کي

هي ناز نيٺن جي مني

ڪافي 32

جڏهن رخ تون نقاب لاهيو

ڳل ڪان ڪنهن پرتيون ڪٽن
تنهنجي قرب جي آهيان ڪٺي
تڏهن بار برهه جا پريون
تنهنجي ڳڻن جي آهيان ڪٺي
ڪر ناز نيٺن جي نظر
ڏي آب عاشق کي گهٽي
پڙڪو برهه جي باهه جو
بلڪل آهيان تنهنجي ڦٽي

رڪ چال چشمان ٿيون چرن
پري جام کي هينئين هڻن
ور وار وري ٿي وريون
چڪي چاش چشمان ٿي چريون
سڻ خاص خادم بي خبر
ٿي عام اسانکي هي خبر
سويي سنڌي سڻ آه جو
توري نه ٻي ڪا واهه جو

ڇا ڪنڊيس ريوڙيون

ڪافي 33

جهلو نه اوهان چريون

سورن جو سريون
برهه جون پريون
ڦٽن توڙي تريون
ڏر ڏس توڙي بريون

هوت وجهي وير ڳل ۾
چمي چاتم سر تي
ڪنڊيس پنڌ پهاڙ جا
سويا آس الله جي

جهليو نه سگهن جهليون

کافي 34

پڙڪن بره سندیون باهيون

ديدان دلبر جون مست ڪرن ٿيون
حال آهيءَ جي خبر نه ڪائي
حاجت حاجت ناهي اتي ڪا
سويو چوي رمضان راول جون

پوءِ وجهن ڦاهيون
ڪڏهن آهيون ڪڏهن ناهيون
ناه سوين توڙي ناهيون
گهور ڪيون وڃن گهايون

جيڪي ڪيون عشق اسان سان

کافي 35

ناهن ڪنهن جي سٿاوڻ جون

جهيڙا جنگان سر اسان جي
گلا غيبت خلق خواري
باهيون جان اندر اسان جي
جيڪي ڳالهيون ڳجهه ڳرائي
جيڪي لکيو روز ازل جو

پل پل بره بچاوڻ جون
تهلان لوڪ ڪلاوڻ جون
ناهن سيني سماوڻ جون
ناهن قلم لڪاوڻ جون
سر سويي ٿيون سماوڻ جون

جا هووڻي سا هو رهي

کافي 36

ڪنهن تي ڏيان ڏوه

ننڊ ندوري گهڻي گهوري
دردن دانهون مٽي راهون
هي هي حال وڃايم ائين
چوي سويو سڌڙا سٽي ڪر

ستي هيڙيس چو
ساتون نه وڃڻي ڪو
چولا پڇايم رو
ڪين ڇڏيندم پوءِ

جيئري جال جدائي جي

کافي 37

شال نه اچي ڪنهن پيش ٿي جيڏيون

قت فراق جو سيني اندر
باز بره جي چنبا کوڙيا
هينڙي ۾ هن دم دم دانهان
سويا سائل منهن ڏسڻ جو

رڳ رڳ آهي ريش ٿي جيڏيون
لون لون منجهه آهي نيش ٿي جيڏيون
دردن ڪيو درويش ٿي جيڏيون
در هادي جي هميش ٿي جيڏيون

جڏهن عشق ڪئي اسان سان، برهه باهه بچاڻ جي، محبت مڇ مچاڻ جي

ڪين ڪيائون موڪلائڻ جي
ڏکڻ ڪئي لڏاڻ جي
ڪنهن نه ڪئي ولاڻ جي
نهن هڻ ته چوڙاڻ جي

هوش عقل جي اصلون سنگت
سوان سڪن جا لکيا ڏٺو سي
علم عمل جو ڪيائون وسارو
دلڙي سويي دي بيوس ڦاٽي

ڏنر ديدار دلبر جو

چريو آهيان چريو ٿي ڪر

آيا ڪنهن گهورجي گهيري
آتش اسرار دلبر جو
وجهي درياءَ ڇڏيائون لوڙهي
ڏاڍو تڪ تار دلبر جو
پڇي نه ذات ڪا مونهن
نڪو نروار دلبر جو
اڙانگي عشق جي اڙيو
ڏسي رخسار دلبر جو

فهر فڪر ڏنو ڦيري
جلايائون جيءُ جگر جيري
عقل عشق ڏٻوڙي
ڌڙيون دردن ڪنيون دورتي
جاڻي دردن دڪي دونهن
سوين عاشق وڌائون ڪهين
سويو سوزون سڙپ سڙيو
پتنگن جان پڇي چڙهيو

منهنجو ڪم ميهڙ سان

ڇا جي ڌمري ڌم

ساهه سوڌو هڏ چم
ساهه سوڌو هي دم
شال نه پوي خم

مرحان کائن مڇڙيون
هي سر صدقي ساهڙ تئون
سويو چوي سڪ ساهڙ جي

ڇو نه وڃي ڇو نه وڃي دوستن جي در

مال مڏيون سڀ گهر
نيزا ڏسي نه ڌر
سر سولي تي سوي ڌر

سر سرواهه ڪرين صدقي
سر ڏي ته سر لپڻي
اناالحق دا مارين نعرا

ڏيئي ڏونگر ڏاتيون، ويو ڪيچي ڪوهيارو

آهن روهن راتيون
آهن مٿي ڪي مماتيون
آهن ڪنهن جون پراتيون
مونڪي چوڻ طرف چواتيون

ڏيل منهنجو ڏکن ۾
جيئن نه آهي جت رهي
جڏهن کون جند منهنجي ڪي
سورن جون سوڀو چوي

کافي 43

ڄاڻين هڪ تون عشق امام

تن جا سجده نت سلام
پل پل جا پيغام
بيا خيال سڀي هن خام
محرم ٿي سڀ مام

ڇا منجهه دنيا ڇا منجهه قيام

حب حبيب عین عبادت
فاڌ ڪروني اذڪر ڪر
بي ڪر شوق شراب موالی
سوڀا اويسي تون سر صدقي

کافي 44

صورت جا سردار سدا جيءُ آئين

تون آن باغ بهار
تون ملڪن آن مختيار
گهريون حورون هزار
مٿي سو احمد يار

حسن جا سردار سدا جيءُ آئين

تون آن گل تون آن گلشن
تون آن حاڪم حڪم اوهانجو
مٿي ملائڪ ڪرڻ پا بوسي
سوڀو صدقي سوئو واري

کافي 45

مارن مينهن ونا

جاري ٿيون هن جوءُ
هر پاسي هرسو
خوش ٿين خوشروءُ
دوزخ قلعا سڀ ڪوءُ

خوشي اچي ٿي خوشبوءِ

جَنّتِ تَجَرِي مِّن تَحْتِهَا الْاَنْهَارُ
باغ بهاريون ٿيون گلزاريون
مون جيڏيون ملير ۾
سوڀو چوي ڪوٽ عمر جا

ڪافي 46

يار پنهل آ وس

ڪو نه ڏٺي ڪو ڏس
هار هنجون گل هس
گوندر ڪيا ها گس
راحر اچي تون رس

دردن لايائو دس

ڏکي ڪي ڏونگر ۾
سورن سان سينگاربان
چوريءَ ڪي چيرين
سويي ڪي اوکٽي ۾

ڪافي 47

راثل موت گهڻو ماندي آهيان

پرير پلٽ پوت
ڪلها قلعا ڪوٽ
ورتر تنهنجي اوٽ
لاهج گلا گهوٽ

ڏيئي چانگل ڪي چوٽ

اصل ڪڇ ڪماير
ڪڇ نه وارث ولهيءَ جا
تون آن چير چوريءَ جو
پريچ پرين سويو چوي

ڪافي 48

ٻڌڻ هي حال ٿين چريان

درد جو هٿ جهليو مائي
سورن جون گل وجهي سريان
ڪريان هيهاٿ هئي هئي
ڪيچون موت جي وري مريان
وجهان مون اڳ چني چولو
ڪي چون پوت ڪي چون پريان
ملڻ جا لک ڪيان ڪيلا
زهر وانگون زيور زريان

ڏکن جو حال ڪيئن ڪريان

نحس جي وار هي ڄاڻي
قوڙاڻن ۾ وڏو مائي
پون ٿا پور به به به
درد کون پوان ڊه ڊه
شهناشاه شوق جو شعلو
مرڻ جيوڻ ڪهڙو ڀولو
سويا ٿيوي ڪوئي وسيلو
وسايرم خويش قبيلو

ڪافي 49

ماريون مونڪي وڃن

رات رنو روھن
مان پڇان هوتن
لڪيا ڪاف ڪرمن
مان هوت سڻن

ڏاڍي ڪٿي آ ڏيرن

ٻڌي دانهون دردن جون
هالن ٿي هينئڙو ڪري
ڏک ڏولاوا ڏونگر جا
سويا سور سلان ڪنهن ڪي

ڏي دلاسو دل کي دلبر

کافي 50

وري جي وڌي نوان دام سڄڻ

پري آءُ گام سڄڻ
خيال خودي جا مون خام سڄڻ
جيڪي ڏنا مونکي عام سڄڻ
حوض ڪوثر جا جام سڄڻ

اڱڻ آسرونديءَ جي
اڱڻ آئي سڀ ويجايان
مهڻا ملامت سڀ لاثائون
ساڻ سويي جي رل مل پيئندا

کافي 51

آهي حيف حياتي

پلي پانيان تي قوت اديون
ڪڙ ڪا هجن ڪوه ته اديون
واهر ڪندو سو ته اديون
تو در پاند پلو ته اديون

ريءَ ميهار موت اديون
جيئڻ جانب ري جڻ جو
گاهي پونديس ڪن ۾
هن نمائي جي سير ۾
سوڀو چوي سڪ موئن

کافي 52

ڏکي سان ڏمر ڇا ڪجي

اڏير تنهنجي ڪاڻ
پسج پنهنجو پاڻ
هائِ هاءِ ڪيون هاڻ
آهي تنهنجو ماڻ

رس نه راڻل راڻ

محل ماڙيون ميندرا
ڍڪج عيب ڍٽيءَ جا
پل پل سپرين پور تنهنجا
پرچ پرين سوڀو چوي

کافي 53

دلون درد قبولن عاشق

گهائل ٿيا منجهه گهورن جي
پرين پسڻ منجهه پورن جي
عاشق منجهه عاشورن جي
درد منجهون دستورن جي

سڪ سٿيائون منجهه سورن جي

ڪسڻ قبول قابو ٻڌ ڪمران
عشرت عيش آرام نه ڪوئي
ماتر مست مدام محبت
سوڀا سوز ملاير ماهي

تنهنجي حسن ڏني حيراني

ڪافي 54

سڻ جاني ٿي يار جاني

پان پيڙي لوباني
توڻ بن بوستاني
وڃي ڪج ڪالات لساني
نڪو پيغام نشاني
پاڻ ڪريان قرياني
محب منا مهماني
لوڪ چوي ديواني
ڪر پري پریشاني

هار هميلان بولا نه پاون
باغ بهاران خار ڏسجن
ڪانگل ڪول قريبن جي
ڪيئي مڻئين منهن ماڏي ماهي
جي اچين تون مان وٽ جاني
هي سر صدقو تو تئون گهوري
ڳليان وڃ وتان سڏيندي
نال سويي دي پرچ پيارا

موتي مست ماڻڪ مرڪيون موهن ٿا

ڪافي 55

سوهي لال شالون سڄڻ سر سونهن ٿا

چٽي زلف ڪالي سي قاتل ڪلوري

ڏيون ذوق زريان سي زيور ضروري

آون ڳل ول ول سي ڦاهيون پون ٿا

بره چا بچائي پلي بول بئس

موهيو مانگ مونڪي چيري لال قيصر

زنخ چاه چئنچل سي عاشق ٻڌن ٿا

ڪرن جنگ جهيڙي سي ڪيفي ڪلايون

ڪنان وڃ والي سونهن واھ واليون

آون هل هلڪي سي ٻانهان هٿن ٿا

پهريو خوب خرقو تجلو نوراني

سويا سمجھ صورت سڄڻ جي سبحاني

عجب ناز نينان سي ملڪ پلن ٿا

ماندي آهيان ميندرا

ڪافي 56

سودا لهج سنپارون

توريءَ هنڌ هزارون

بر پانيان ٿي بنگلا

مانڏي لڪ ميارون

ڏس نه منهنجي عيبن ڏي

لاھ خلق جو خوارون

ڪرم ڪميني تي ڪر ڪو

ڪر ڪي صاحب ستارون

سوڀو چوي سائل تي

ساعت سورن ۾ آئي

ڪافي 57

اڙي منهنجي هوتن بنا

سڪ نه پانيان اصلون
هڏي سورن سنڌرو
دوزخ ڪري پانيان
ملن شال سوڀو چوي

جنهن لاکون ڄاڻي
کولي ڏنس مائي
دوستن کون جدائي
مران ته نه سڪائي

سڪيا سانگيٽڙا الله ملائيندم

ڪافي 58

الله ملائيندم، مولا ملائيندم

ڪوٽ عمر جي قيد ڪشالي

ريءَ مارن جي ڪير سنڀالي

ڏکي تان نه ڏکائيندم

محبت مارن جي لڳي ٿر لوري

وره وڇوڙي جهوريو جهوري

جڪان ته نه جڪائيندم

ڪوٽ عمر جي ڏيل ڏري ٿو

شر عمر جي رب رکي ٿو

ڏران تان ڏرائيندم

سوڀو چوي سڪ ملڻ جي

سانگن جي ويڙهي وسڻ جي

وري ولهيءَ کي وسائيندم

شالا ڏينهن ٿيندم چڱيرو

ڪافي 59

ماڏي محب ڪري آئي ڦيرو

اڀريو شمس ڪندو روشنائي

ڪول نقاب کڻي ڳل لائيندس

قدم مبارڪ شهنشاه

لکين لوڪ ڏيندا واڌايون

دم دم دل منهنجي ۾

باهن جا پڙڪا پڙ پڙ

پير اسانجو حضرت سيري

سوڀي تي آهي رحم مولا جو

ويندو دور انڌيرو
ڏيئي سهاڳ سوڀرو
اڱڻ پائيندو پيرو
ڪندو ويهڻ وڌيرو
دردن ڪيڙو ديرو
جل جل جالن جيرو
سون منجهه سهيرو
ڪندو پال پليرو

ملي سهجون سنگهارن کي

کافي 60

شالا ماندي مارن کي

کن ٽڪڙا تارن کي
ٻڌ ٻولي ٻڪرارن کي
پٽ پٽ ايهو پنوهارن کي
کن پاسي پلنگ پٿارن کي
کاج کنيون ته ڄمارن کي
ڌڻرو قوت ڌنارن کي
وسڻ نه وطن ويچارن کي
ڌڪ ڌٽ ڌاج ڌڪارن کي

هٿ ڪهاڙيون ڳنن ڳاڙهيون
ڪوڪ ڪيو ٿا ڪامل ڪوڪارن
ڪٿيون خرقا ڳل ٿا پائڻ
واري کي ويهن هيٺ وڇايون
چانور چوريون چڪر نه ڄاڻڻ
شربت شيشا شان اوهانجو
سوپا سانگ سدا سانگيڙن
رنج بک آهي ڏاج مارن جو

پسان پاڪ پکا پنوهارون

کافي 61

شالا مولا موڙي مهارون

کن ڪوڪڙ منجه ڪوڪارون
برن منجه ٻيڪارون
دوزخ باغ بهارون
سانگي سانگ سارون
ڪريان پل پل پور پڇارون
مونکي مارينديون ته ميارون
هينڙي منجه هزارون
وسان سان سنگهارون

هٿ ڪهاڙيون ڳنن ڳاڙهيون
ٻڪر ٻا ٻاڻن جاکن
مشڪ عطر محل ماڙيون
ڌڪ ڌم ڌوڻن کي اڇن
گهور ڪيون ٿيون گهاڻن گهوران
منهن ڪٿي ڪڏهن ويندي
ڪيون يار فراق فريادون
سوڀو چوي ڪڏهن ورڻ وطن تي

ڏسان ويڙهيچن جو ويڙهو

کافي 62

شالا قادر ڪندو ميڙو

هاڻي ڪم ڪيوئي ڪهڙو
پٽ پيرون پيرو
کن ساجهر سان ميڙو
لاڻق لائين چيڙو
چڏ جهانگيڙن سان جهيڙو
لهي جهانگيڙن سان جهيڙو
مولا ڪري شل ميڙو
پسان ڏاڏاڻو ديرو

ڪر نه زور ضعيفن سان
ڪي قيد منجهون ٿي فيض عمر
ٻڪراڻيون سائين ولر ورايون
پين کير ماڻهو مارو
منج اماڻي مارن ڏي
خوش وسان وڃي سائين تن سان
عمر ماندي درماندي آهيان
سوپا منهنجو ملڪ ملير

خوش وسين تو مسكين ماريون

ڪافي 63

ظالم بره ڪرين تو ڪاريون

ڪهڙا ڪهڙا ڪم ڪرايئ
ڪس هوش عقل بيڪارون
ايها ڳالهه ولا پاڪ ڄاڻي
سر سوري ٿئي سينگاريون
خوب هٿ لائين تو تن ڪي
بردو ڪري بازاريون
سويي سان ڪيئ لاي ڳٽڪا
عاشق نت وساريون

مجنون ڪي چوٽڪ لايئ
رنگ روپ سارا وڃايئ
انا الحق چيوئي پاڻهين
پوءِ پڇين تو ملا ملائي
جڻين ڪين پائين جن ڪي
ملهه چڪائين تو يوسف جهڙن ڪي
واه بره تنهنجا جهڙڪا
شب روز ڪرين تو پٽڪا

منهنجا ساب پون شل محب من

ڪافي 64

ڪاف ڪشالا ڪاڪيون شالا

موڙي مهارون مين
ڪامل ڏسي ڪنبن
مان بروج ٻڌن
اڳڻ منهنجي شال اچن

ٽڪي ڪي ترن ۾ ڪندا تورو
واتان وندر جون سوين هزارين
سوز منجهارون منهنجا سڌڙا
سوڀو چوي سڪ مون

سڄڻ اسان جي دل سان

ڪافي 65

ڪهڙو وڌي هاڻي وير

بره جا پيچ پير
گهور ڪيون گهٽ گهير
سورن جا سل سير
نه ڪر دلبر دير

وڌي ڳالهه فراق جو جانب
فوجان حسن جون آون جاون
ڪش ڪش کان هڻن ٿا قهري
پرچ سويي سان لاه مونجهاري

سڄڻ اسان جي دل ڪي

ڪافي 66

ڪيئن ڪي حيران

جلڻ آ جيئران
يوسف جيئن ڪنعان
سوريءَ تي سلطان
ٿيندو مولا مهربان

ابراهيم وارو مڇ مچائيئ
روح اسان جي ڪوه هجر جي
مثل منصور ماري دل نيوي
اڳڻ سويي جي ڪڏهن جو ايندين

پل پل تنهنجي آهي پچار

کافي 67

ڪڏهن تون ايندين جي جا جانب

محب ملڻ جي ڪر مهرباني

اصلون آهيان تنهنجي ٻانهي

موهيو تنهنجي مٺي گفتار

سورن ماري ڪئي نماڻي

اصلون آهيان آءُ ته اياڻي

جيءُ اندر ۾ تنهنجي تار

اوڙڪ ايندو آس ڏٺي آ

سوڀو چوي سڪ گهڻي آ

ووڙڻ آيم سارو سنسار

ڪيون هوت پلاڻو

کافي 68

ڪيهي ڳالهون رنجاڻو

رهندو ٿيو ڪماڻو

باغ بهارون پنهل ريءُ

وڏو گوندر گهاڻو

دردن دلڙي منهنجي ڪي

ٻنڌڻن ۾ بلاڻو

ڏنو ماءُ بلوڻي ۾

اٿم جيءُ ۾ جهوراڻو

سوڀو چوي ملڻ جو

ديرنه ڪو دم مار نه موت مٺيءُ ڪي

کافي 69

ڪيچن ۾ منهنجو ڪم

تنهنجا آهن ڪرم

من مون منت مڙي وڃ

پوءِ ڪجانءِ ريت رسم

هڪر ملان محبوب ڪي

تو ڪي رب جو قسم

ڪر نه زور ضعيفن سان

گوندر آهي غم

سوڀو چوي نينهن نهوڙين

هينئون وڃي ٿو هينون هينون

کافي 70

ڪهڙا هي ڏسو شڪل ڪهڙي

سمجهڻ مشڪل پيون پيون

ملڪ وطن هنجو طرح طبيعت

روز اڌاري ريون ريون

هوش عقل جو قلعو ڪوڻ

نين وهن ٿا نيون نيون

غم غماز سر عشاقان

زور اچن ٿا ڪنيون ڪنيون

سر سويي جي سنجھ صبح ڪي

روز ويٺي ڪانگ اڌاريان
 نديان نين وهن ڳل ڳوڙهي ڳوڙهي
 بره ماهي دا سيني سماڻا
 پل پل پور پون سڪ سوري سوري
 وڃ پري ڪهن پرديس پيا
 پيئي فالان پاوان واڳان موڙي موڙي
 روڙو ويٺي رين گذاريان
 سويا نال سولاندي سال گيا

روز اچن ٿا نوان نياپا
 ڳالهيون آهن جون جيءُ جا جڻياپا
 رات ستي سهڻا سانگيڙا ساريم
 نن نهاريان ٿي وانڙيون
 چاتي سان لائي چاتريون
 مونڪي وڻن ٿيون واريون ويچارون
 ڪين پائين ٿيون پلنگ پٿاريون
 انهن ڪاڻن کان پليون ڪاتريون
 سڪ سويي ڪي سيني ۾ ساهي
 رب بنا بي ڪي معلوم ناهي
 هت گذاريان ٿي راتريون

ڄاڻي سڻيا سي هل هنگامان
 ويا نينگر منجهه نيهي
 هڪڙن چونڊيا ماڻڪ موتي
 ويا گوندر منجهه پيهي
 اچڻ وڃڻ جي ڪل نه لڌائون
 ڳالهه ڪيان هاڻي ڪيهي
 تنهنجون آهن سڻ سويل سائين
 پل پل جون سنڀارون
 ڇا ڪندين هت ويهي

ڪافي 74 نه ته ڪير عمر ڪوٽ ۾ اچي

ڪنهن قسمت آئي قيد ڪيو

ائين ته لکيو هو قلم قضائي
پل پل جا ڪئي پور پون ٿا
ڪٿ مارو هت مان آئي
فڪر فراقن جي نيو
ڳوڙها ڳاريون نت ڳرن ٿا

هئي هئي ڪيون هنجڙون هاريان
پوءِ ڪرم ٿئيءَ جي ائين لکيو
پوءِ هوش عقل ڪم ٿيو
ملڪ ملير کي ڪيئن وساريان

ورق وصال جو ڪڏهن ورنڊو
پوءِ ساهه سويي جو پلڪن پيو هو
ورھ وڇوڙو ڪڏهن ٿرندو

هاڻي ڪر ڪا اچڻ جي

ڪافي 75

گهڻو آهيان حيران

منجهه زمين آسمان
سوين درد سمان
ڪلمون تي قرآن

مت اوهانجي ڪونه پانيان
عشق اوهانجي هلاڻ ڪيڙي
اسم اوهانجو ورد سويي جو

منهنجو تن هوتن سان

ڪافي 76

لکي پاند اڙايو

جهليم جهولي پايو
مون روئي حال وڃايو
وينديس ڪين ورايو

درد فراق پڪي منهنجي
پنهل ريءُ ڀنڀور ۾
اثر سڪ سوپو چوي

مشتاقن جي مارڻ ڪاڻ

ڪافي 77

هار سينگار ڪرين ٿو سئي سئي

سڙيان دي ول ساڙڻ ڪاڻ
سر سولي تي چاڙهڻ ڪاڻ
پوئن پوئن دي ول پاوڻ ڪاڻ
سر سيري توئن وارڻ ڪاڻ

آتش عين اوهان جن لائي
ڪول نقاب حجاب نه رکڻا
ڏونهين جهان ڪران قرباني
سويا عشق چوهون چٽڪي

منهنجو دلبر دلبنڌڙي

ڪافي 78

آن ته ڊمر نه رهنديس ان ريءَ

چڏي هندرو هنڌڙي
پيرين آيو پنڌڙي
سورن ڪيڙم سنڌڙي

وينديس رهنديس ڪين ڪي
ڪنڌيس پير پنهل جو
اٿم سڪ سوپو چوي

منهنجي شالا ڏڪن جي مولا

ڪافي 79

پوندي ڪل ڪا پنهل

آهيان هوت هيڪل
ڪرم ٿئيءَ جي لڪيل
بيو نه هوش عقل
رمزان روز ازل

محب موٽج مانڊيءَ تي
سور سنجهي ڪي سارڻ لاکون
هڪ نه سونهين سورن سنڌڙي
سوپو چوي بيوس لڳيان

مولا ڪر ميلاپي جا ڏينهن

ڪافي 80

گهوريو وڇوڙو

نديون نار سونينهن
تن من تاران سونين
جيءَ جلائي سو جيئن
توري حال اسانجو هيئن

روئي روئي راتيون
موت ماريندو هڪ ڏينهن
هڪ ڦوڙائو فراق جو
سوپي سندا سڻ هي سڌڙا

مارن ريءَ لاچار ميان عمر

ڪافي 81

ويئي ڏينهن گذاريان

پل سو ريءَ پنوهار
هاريان هنجون هزار
تنهنجا گل گلزار
پل پل پور پچار

ورھ وڇوڙو پانيان
ڪيون منهن ملير ڏي
ڦوڳن مٿ نه پانيان
سوپو چوي نت سانگين جا

معذور ڪي ماريون

ڪافي 82

ڪاهي ڪيچ ويا

سورن سان سينگاريون
دل ٿي ويا ڌتاريون
تنهن ڪي ويا وساريون
لهندا شال سنپاريون

ڏک ڏيئي ويا ڏاج مونڪي
ڪا جا هين هوتن سان
سگ نه هيس هوتن من ۾
سوپو چوي سڪ موئن

مارو ياد پون ٿا

ڪافي 83

جن سان ڏينهن گذاريون

باب منهنجي ائين لکيل هو
ڪوٽ عمر ۾ هيس ماندي
سوپا سنگ سنگهارن جو

قيد قضا جون ڪاريون
ڪاٿي وسرن واريون
دلون ڪين وساريون

مارن جو خيال

ڪافي 84

دڙ نه اتر ڏي دل تون

ساعت ساعت ۾ سوز سانگين جو
هن قضا جي ڪوٽ ۾
ڏي موڪل تان ملڪ وڃان
سوپا ڏس تون ملڪ پرايو

گهڙي گهڙي هڻ سال
ههڙا ٿيڙم حال
ڪر پلاهي پال
ڪنهن سان ڪريان ڳالهه

ماڪي ڪين جهل

ڪافي 85

پيو جو پور پرين جو

ڏهاڙيون ڏوٿياڻي آهيان
اصل ڏک ڏکيءَ کي
ٻڌي دانهون دردن جون
اٿم سڪ سوپو چوي

ٻانهي ٻاروچل
لڪيا روز ازل
جبل وڃي تون جل
ڪيچي لهندم ڪل

منهنجا يار پيارا

ڪافي 86

واڳان موڙ وطن تي

سينو پٽيم سوز مان
صفت تنهنجي سهڻا
سڻج دانهون درد مٿن
ڄاڳيس نه سوپو چوي

هڻي هٿ هٿن تي
مونکي معنيٰ متن تي
منهنجا خط خطن تي
ڪهڙو ڏوهه جتن تي

ڪافي 87 روئن ٿيون نت منهنجون اڪيون

مڙن نه ڪنهن جي موڙيون
چريون ٿيون چاش وڃي چڪيون
سدا سڪ سوز سيٽن جي
رهن ڪين الله رکيون
مڙن نه مير جون مڙيون
پسڻ لٿي هن سدا بڪيون
ملڻ جي ڪاڻ درمانيون
تڪينديون نه ڪڏهن ٿڪيون

نهوڙيون ناز نيٽن جي

نيٽن جي ناز نهوڙيون
عقل تي هوش کي ٻوڙيون
نهوڙيا ناز نيٽن جي
وڌو وره ويٺن جي
الستي آواز جون ڪٽيون
حياءُ شرم کون رٿيون
سوپا سڪ سوز ۾ رهنديون
وره کون نه ڪڏهن وانديون

نت نت سانگ سنگهار

خوني نيٽ خمار
چشمن جي چمڪار
ملڪن ۾ مختيار
سوين بره جا بار

ڪافي 88

نت نت نيٽن جا ناز نزار

مارن ٿا ماڻن سان
شمس قمر شرمايا
خون خاطر خون جي
سويي کي سڪ جا

ڪافي 89 ڊهيون عشق وارن کي ڏاتيون

پڇ خوف قيام قبر دي
پا جان جگر ۾ جهاتيون
دوست ديدار ڏيڪاريو تڏهن
منجهه رڃ رهن ڏينهان راتيون
وٽ محبوبين ڪار قتل جي
لا سنديون ڪنڌ ڪاتيون
جو آيو سو ويو نه خالي

ويون هوش عقل جون باتيون

عاشق مرڻ کون اڳي مردي
خوش خواب وساريم جڏهن
جائي جاءِ نه هوش عقل جي
سوپا ڏس تون عشق جي چالي
اڳيون محب پڇي نه ڏاتيون

جاڻي جاءِ عقل جي ناهي

ڪافي 90

وڃي ملڪ انهيءَ ۾ پياسي

وهر وساري وياسي
شرم حياءُ به لنگهياسي
ملڪ امن منجهه پياسي
ڪامل نينهن نياسي

علم عقل جون ڀتان پڻ ڪي
گلا غيبت ره ڳڻي اوري
ڪشف ڪرامت جي ٻولي نه ٻڌجي
سوڀا مشڪل پهچڻ اٿان

پنهل ريءَ پنيور ۾

ڪافي 91

ويهي ڪيئن ڪيان

ڏکي ڏيلون ڌران
جيڪر واٽون وran
وندر منجهه مران
تار تنهنجي تران

محب ريءَ محلات ۾
موٽڻ اٿم مهڻو
ووڙيندي ور ڪي
سوڀي سان ڪر تون

اهڙيون اڪيون تنهنجون يار

ڪافي 92

هنيون وڃن ٿيون ڪيون سينگار

مست وينيون منجهه ڪوٽ جي ياقِي جاڏي ڏسن ڇڏن نه باقي

چڙهي پون ٿيون چلڪيون چوڌار

انيئي پهر اٿن سعيو ڪو نه بچي ٿو جو منهن آيو

راتو ڏينهان اٿن قرمار

سڏيون سڏي ڪول ٻلهائڻ ساڻ قرب جي گهورن سان گهائڻ

ڦٽيون وڃن ٿيون ڏيئي پيار

خوني خاطر خون جي پليون مارن ملڪ هلو هل هليون

سوڀي جهڙا ڪي لک هزار

ماري درد ڏڪان ٿي ڏڪان

ڪافي 93

هادي هوت پنهل جي

اوکا پند پٿيون گهٽ گهيرا

ڏک ته ڏکي کي ڏيئي ويا ڏيرا

ساڙن ٿيون لکان ٿي لکان

سور پرين جا سوين ته هزارون

پور پنهل جا مونکي پليل پچارون

ڪا نيون ڪروپ ڪڪان ٿي ڪڪان

ڏک ايهي ڪنهن نه ڏسڻ جا

سور سڄڻ جا ڪنهن نه چوڻ جا

جيءَ اندر ۾ جڪان ٿي جڪان

گولي پنهنجي نيشي گڏيندو

سويا اڱڻ اياڻي مون ايندو

سورن باتيون سڪان ٿي سڪان

ملڪ الموت مٺيءَ کي

ڪافي 94

هڪر ڏسان پنهنجو ور، ٿورو ڪر

ٻيو آ سڄ سفر

ڪڻ مون تان ڏمر

ڪر نه زور زير

پوندءِ مان خبر

هڪ پولو باندر بر جا

قسم توکي الله جو

وارث ريءَ ولهيءَ سان

سوڀو چوي ڏکن جي

مار نه موت مٺيءَ کي

ڪافي 95

هڪر ملان ڦير، دم ڪو دير

ڪانڌي ٿيندم ڪير

ڏاڍي ڪري ويا ڏير

پنهل جو پير

ٻيو آهي ڪير

پوريءَ جا پوتار وو

نماڻي کي ننڊ ۾ وو

ڏسان شال اکين سان وو

سويا سڪ سيد جي

اهڙي ڪڏهن نه ڪندا

ڪافي 96

هوت هيڻيءَ سان پير

پيرين آيو پندا

رويون مٿي رندا

توڻي مير مندا

اتو سگ سندا

ڏک ڏونگر جو جوش جبل جو

آهون دانهون ڪنديس ڪاهون

پنهل نيندم پاڻ سان

سوڀو پرتون جيئن تيئن

هوت ويو ڏاهي لايون

کافي 97

شالا ملان محبوب کي

ڏيئي سور ستيءَ کي
هڪ فراق وڇوڙي جو
هڻي هوت ويو ٿر ڪيچ ڏي
پوندي باجهه سوپو چوي

ويو گوندر منجهه گڏايون
پيون بره جون باهيون
روهن منجهه رلايون
بخشيندا مون مدايون

هڪ گهڙي جا مهمان

کافي 98

کڳا متان خوش ٿئين

ملاح ايندءِ مڇ ماريندءِ
تو ڪارڻ مڇ مڇايو
وجهندءِ ڪات وڍيندءِ انگ انگ
سوپا سڪرات سيا تي باري

وجهندءِ ڪنڊڙيون ڪان
ڪندءِ سيخ سامان
ڪندءِ جوش جوان
الله ڪندو احسان

هادي ٿيو همراه

کافي 99

اچي اوکيءَ ۾

رات انداري منزل باري
شهنشاهه اچي ٿيو سونهون
مست محمود ڪيو منجهه مستي
سوپو منگي بخش الهي

رهبر ٿيو منجهه راه
پويون سڀ سياه
ڏنو فيض فيض الله
سڻ سدا پشت پناه

يار وڃي پري پرديس

کافي 100

گهڻا ڏينهن لايءَ

روئيندي روئيندي عمر گذاريم
ماءُ پيءُ چوڙ لڳي هان لڙه تيڏي
لتان چوڙ براڳن هوڻي هان
اڱڻ سويي جي ڪيو اچڻ جي

تو بنا ميلي ويس
چوڙيم دانا ديس
ڳل ڪڙي هڻ ڪيس
محب مندايون ميس

يار پنهل سڻ سڏ ميان

کافي 101

چوري هي نه ڇڏ ميان

رول نه مٿي جا هڏ ميان
ڏکن ٻڌاٿر مڏ ميان
اهڙي نه گهرجي لڏ ميان
آ ته گذاريون گڏ ميان

باندر بر بلائن ۾
بار بره جو سر تي چاير
هت ڇڏي وئين هيڪلي
سويي سان ڪي ڏينهن

جوڳي سو ويا لائي جڙ جڙ

کافي 102

ڏکيا ڏينهن گذاريان

تڪيه پسان تڙ تڙ
باهه برهه جي پڙ پڙ
ويني نينهن نهارڻ گهڙ گهڙ
ساهه نڪري ٿو سڙ سڙ

جهوڪان جوڳين جون هر هر جڳهه
دوڌ اويسي ويو ڏکائي
ستي ننڊ نه آرام
سوڀو چوي سڪ سيني ۾

ڏس پڪي پرڏيهي

کافي 103

ڪيئن وساريءَ ڏيس وي

ڪٿان ڪالي ڪيس وي
سو ڦرين تو ويس وي
پيارا ڪيتو پرديس وي
متان ٿيون مويس وي

ڇا منجهارون ڇا ٿي آئين
ڪٿان بالڪ ڪٿان پير
هڪ پل ڪيتي وطن وساريو
اج ڪلهه تياري سهي سويي جي

نوٽ: مٿيان لفظ ”ويس، ڪيس، ڏيس آهن ئي ڪانهي

عشق سان عاشق ڪرين متان بحث

کافي 104

ور نه ڪنهن ٻي وار تون

ٿي عشق جو اخبار تون
ڀڄ ڏئي سنڌي ديوار تون
ڪر درد جو ديدار تون
ڪر الف ڪي اظهار تون
آءُ هلي هوشيار تون
يوءُ مالڪ مختيار تون

موتو قبل الائن موتو
جيئري مرڻ آهي ڪم جوانن جو
عشق جي مڪتب ۾ ويهي
ب، ت، سنڌي ڇڏ بات
عشق جي ميدان ۾
سر ڏي ته سوڀو ٿئين

ملڪ الموت مٺيءَ کي

کافي 105

هڪر ڏسان پنهنجو يار، اڳ نه مار

ته ڪٿي پاسي تار
آهن لڪ هزار
دوست سندو ديدار
من دانهن سٿي دلدار

جي پنان ڏينهنڙا
ٿورا تنهنجا ٿڪيءَ تي
ڏسان شال اکين سان
سوڀو چوي ڏکن جي

کافي 106

تنهنجي حسن ڪيو حيران مونکي

مثل ابراهيم ڪر بوستان مونکي
يوسف وانگ ڏيو امان مونکي
ڏيندي خلق سياجن انسان مونکي
ڪارن تنهنجي دردن جا داستان مونکي

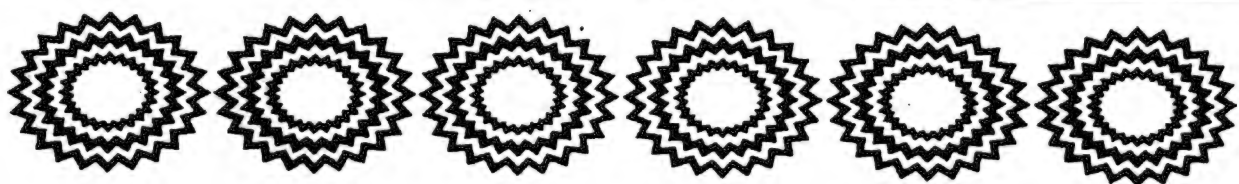
تنهنجي هجر ٻڌي نيون چاهه اندر
پڙڪو برهه ڪيو چڙڪو جان جگر
مهڻن طعنن جو حد بيان نه ڪو
سوڀا چئي آ سٿو توڙي هڪ هي

کافي 106

تنهنجي حسن ڪيو آ مشهور مونکي

ڪيو مست مٺي مخمور مونکي
پيو ته جيڪي آهي منظور مونکي
رڪو ساڻ پنهنجي حضور مونکي

پري جامر ڏنو چشمن چريائي جو
هجان ساڻ اوهانجي هميشه ميان
سوال سوڀي جو اصلون آهي رهيو

اڀيات

بیت 1

دلبر دي درپيش پوڻسان، پر من آ ساڏي زاري
اسان خادم در تيڏي، تئون ڪيون ڪيتي دل باري
آڪي سويا اڱڻ آوين، هڪ واري مئين بيڪاري

بیت 2

دلبر دي دروازي دي چوئڻ، اکين سر چايان سرمه پايان
قدم انهان دي دي، خاڪ لڱا ڪون لايان سرمه پايان
آڪي سويا سيري ڪيتي، سهجون سيج وچايان سرمه پايان

بیت 3

دلبر دي دروازي تي، لڪ ڪوڪ هزاران آون
هڪڙي آون سئي ول جاون، ڪئي مفت مليدي ڪاون
هڪڙي وجدِي وسدي، هڪڙي نال سڄڻ دي جاون
آڪي سويا ناز سڄڻ دي، هر دم من ڪون پاون

بیت 4

دلبر دليان نون پيچ گهتيوئي، نه ياد ڪيتو هڪ واري
مئين هڪ سڪدي عمر گذاريم، ڪڏان نه ڪيتو دلداري
آڪي سويا دوا نه لڳي تو بن، توڙي سئي طبيب ڪماون ڪاري

بیت 5

دلبر دي دروازي، ڏون مست هميشه رهندي
ڪاون پيون واهاسا مول نه ڪردي جو چهندي
جنهن ويلي ويڪن هڪ نگاهون، عالم سڀ زمين تي ڏهندي
آڪي سويا هڻ سلطان احمد الدين دي بردي باندي

بیت 6

دلبر دي مئين راه اتي وڃ وڃ وائين ملسان مول نه ولسان
هر ڪائي هڪي هوڙي پنڌ ٿلندي چلسان مول نه ولسان
جي وت بخت پڙايا نال سجن دي رلسان مول نه ولسان
آڪي سويا نال فضل دي دوست نون ملسان مول نه ولسان

بيت 7

دلبر دي دروازي تي، مٿين ويسان مول نه ولسان
مڙيان ڳالهين يار سجن ديان سٿسان مول نه ولسان
اڪي سويا نال سڄڻ دي وچ تلسان مول نه ولسان

بيت 8

دلبر بي پرواهي داڏس نال، ڪٿون هٿ آي ڪنهن سڪلاي
مورت نال موهيو جڳ سارا چاه زنج وچ ڦساي ڪنهن سڪلاي
بئسسر بول لبان پر سهندا شمس قمر شرمي ڪنهن سڪلاي
اڪي سويا درد مندا ڪون باه بره دي لاي ڪنهن سڪلاي

بيت 9

دلبر سهڻا نال دلآسي، چا ڦساي ول نه واجهاي
هڪ گهڙي دي وڇڙن ڪيتي پاپ ڳچي ڳل پاي ول نه واجهاي
اڪي سويا باه بره دي بچاي ول نه واجهاي

بيت 10

اهين دنياڊي چار ڏهاڙي ڪوڙاهي پرو سا
سوڙ هي سامي رات انڌاري چول نه سگهين پاسا
ڏينهن قيامت دااو ڪا هوسي متان سمجهين هاسا
ڏي خير ته خيرو هاوي ڪم ايهوهي خاصا
دنيا بي وحي ڪوسين ڪر نه اوسي ماسا
اڪي سويا عملين ٻاجهون ڪڇ ڪا ساهت آسا

بيت 11

خدا وساري ڪيون، اي ڪم ڪيتوئي مندا
سائين اهو تو نه سڃاتو، جهن دا هين بندا
باغ بهاران تي گلزاران ڏيڪ نه سگهيون انڌا
بون ڳلا ندي مول نه آي مغز تيڏاهي ڳندا
نه سٿيو نه سمجهيس جو فرمان هارب سندا

گهڙ گهڙ سيڪ صفا ڪريسن، جيون ڪاني ڪون رندا
ٿي سرخ صفيان ويسن، ول پيا ٿيسين شر مندا
اڪي سويا عملين ٻاجهون، سر ننگا منجه ڇندا

بيت 12

فرمان الله دا ياد نه ڪيتو، هاوي ڪنڌ وچ ڪنڊا
دنيا ڪيتي ڊڪدا ڀڄدا، الله پاسون منڊا
رات ڏينهان پاليو اپنا، ايهو سوئر سُنڊا

بيت 13

آدم سر اسرار هي، ڪيا هندو ڪيا مسلمان
جس آدم نون لاج نهين، وه شيطان ڪا شيطان

بيت 14

ڏاڙهي ڏات الله دي
جس ڏاڙهي نون لاج نهين وه چيلي ڪا چيلا

بيت 15

آدم سر الهي هي ڪيا ساء ڪيا چور
جس آدم نون لاج نهين وه ڍور ڪا ڍور

بيت 16

آدم سر الهي هي، ڪيا ماده ڪيا نر
جس آدم نون لاج نهين، وه خر ڪا خر

بيت 17

آدم سر الهي هي، ڪيا ٻيئي ڪيا ستي
جس آدم نون لاج نهين، وه ڪتي ڪي ڪتي

بيت 18

آدم سر الهي هي، ڪيا ٻالڪ ڪيا جهور
جس آدم نون لاج نهين، وه سور ڪا سور

کنگڻ

①

کنگڻ ٻانهن پيسان . سڙديان کون سڙيسان
سويل سان سهيسان . حياتي دا ڏينھڙا
کنگڻ سون دا ٿي

②

کنگڻ شان والا . وڏي مان والا
ڏتا حق تعاليٰ . ڪنهن کون نه ڏيسان

③

کنگڻ هي سنھري . بخشا هي بخاري
اي جندڙي پياري . گھول گھميسان

④

کنگڻ هي سنھري . بخشا هي بخاري
اي جندڙي پياري . گھول گھميسان

⑤

کنگڻ هس هس دا . ساڙا ميڏي سس دا
سويل سائين وي رسدا . مئين سهجون سهيسان

⑥

⑦
کنگڻ ٻانهن پيلي . ويڪي سڀ سهيلي
سويل سان اڪيلي . مئين ڳالھين ڪريسان

⑧

کنگڻ نال ونگان . توڙي هوون جنگان
پيئي خير منگان . سويل دي هميشه

بيت 19

ماڻ پڙي دي ماڻ اسان نون ڄاڻ ڪنون بيحال ڪيتا
جي وت پالي ڇا ڏک ٿالي . مست ايهين ڇا ڄال ڪيتا
جي وت ويڪي شوخ نگاهين . درد ايهين پئمال ڪيتا
ماڻ پڙي دي محبت مسايو سڀ ڪجهه ساڏا جيت نيتا
خوش گفتار بهار دائودي هوش عقل ايهين گيت نيتا
ڪڏان رسڻ ڪڏان پرجڻ عيش آرام ايهين نت نيتا
سويا نينهن پنا مشڪل قول قرار دي نيت نيتا

بيت 20

هڪ سهڻا پيا ماڻ ڪريندا . ايويں مار گهٽيندا
لوڪين نال ڪلدا هسدا . اسان تون منهن لڪيندا
جهڙي گهٽي اسان ويندي . اٿون قدم نه ڏيندا
اڪي سويا سڪ نه چوڙي . توڙي دلبر ظلم وسيندا

بيت 21

سڪدي عمر گذاريم ڪل نه الائي ڪڏان
جنهن جوين دا ماڻ ڪريندين رهسي نه وڃ هڏان
اچي وال ويسن ٿيندي خبر پوئي تڏان
اڪي سويا هڻ صبر ڪريجي . جو ملهه ڪهيس وڻج تڏان

بيت 22

جوين ڪڙ نه مڪلايا . ٻڏيبي ڏتا پور
اڪين ڪرگان ڪيتيان . گوڏين چوڙيا زور
لر ناسون نه ڪري ڪنگهه پلائي گهور
هڏ هڏ پيا چيڪدا . تي مرضا ڏيون جهور
ٻوليا ڪنهن نون نه پاوي . جيويں حدان وڃ چور
زال تي ٻال ڪلڻ والي . ويڪو سهڻا مور
ٻڌا پولون مردا ناهين . تڪي پينا نور

(9)

ڪنگڻ نال چوڻي . مري ڌوڻي ڪوڻي
ماهي نال موڙي . مٿين قابو ٻڌيسان

(10)

ڪنگڻ ساوا پيلا . سڙي پيا قبिला
علي شاهه وسيل . مٿين لاڏوڻ لڏيسان

(11)

ڪنگڻ ٻانهن گهٽان . توڙي ڏيون متان
سويل نال وتان . مٿين ڪنهندي نان منيسان

(12)

ڪنگڻ سون چاندي . گهڻي دل ماندي
سويل نال هيڪاندي . مٿين ڳالهين ڪريسان

(13)

ڪنگڻ هي سناسي . ڪڙا نت اداسي
پڻه دا پياسي . مٿين اصلون مليسان

(14)

ڪنگڻ موتي داڻا . مولا پاڪ ڄاڻا
سويل سائين دا ماڻا . مٿين موهان مٿيسان

(15)

ڪنگڻ ڏيڪ ملسن . کڙي خر ڪلسن
ڪلا گوڙ ڳلسن . مٿين ڳلديان ڪون ڳليسان

(16)

ڪنگڻ لاکو لاکي . نت کڙي بڪ باڪي
کڙي نيك پاڪي . مٿين سڀ دي ڳڻيسان

(17)

ڪنگڻ مٿين نهايا . عجب چپ چپايا
گانڊو ڪون ڪپايا . مٿين ڪپديان ڪون ڪپيسان

(18)

ڪنگڻ برهه بازي . چائن گوڙ غازي
جنهان رب راضي . مٿين مڙسي منيسان

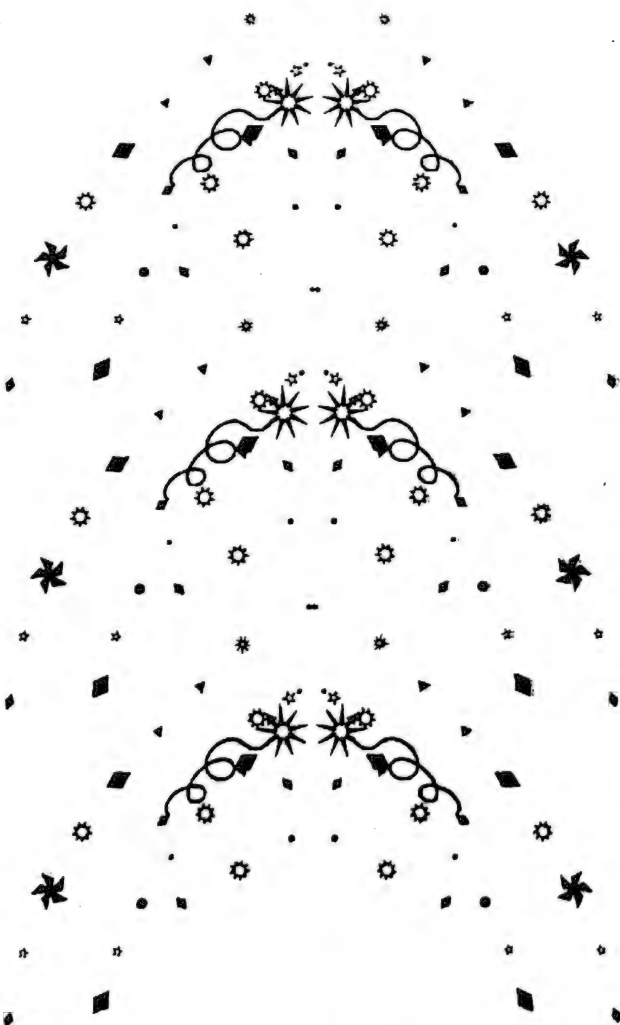
(19)

ڪنگڻ صوفي سڃاڻن . جيڪي حال ڄاڻن
سدا موهان ماڻن . مٿين حال ڄڻويسان

(20)

ڪنگڻ ڳالهه ساري . سويل چا گذاري
ڪلمين نال ياري . مٿين هان تي رکيسان

الله محمد رسول الله

رٺڙا

①

اي تان رٺڙم ڪنهن ڳالهون
مٿين حال ڪنهن بي حالون
مٿين نه سڪديان چالون
اٿي امان ميڪون رٺڙا منا ڏي ٿي امان

②

اي رٺڙا نهين منيندا
ڪاوڙايل هي ڪهيندا
ايهو ڏمر نهين لهيندا
اٿي امان ميڪون رٺڙا منا ڏي ٿي امان

③

اي گهر ميڙي وڃ وسدا
دل دا حال نه ميڪون ڏسدا
ميڙي ويڪڻ ڪنهن هي نسدا
اٿي امان ميڪون رٺڙا منا ڏي ٿي امان

④

اي تان وسدا هي گهر ميري
او دور نهين هي نيڙي
مٿين تان حال سٿاوان ڪهڙي
اٿي امان ميڪون رٺڙا منا ڏي ٿي امان

⑤

مٿين تان ڪر ڪر رهياڻ حيلي
چوڙيم خوش قبيلي
گهن گهن رهياڻ وسيلي
اٿي امان ميڪون رٺڙا منا ڏي ٿي امان

⑥

مٿين عطر عنبر ملايان
اڪين ڌار ڪجل دي پايان
سهجون سرهي سيج وچايان
اٿي امان ميڪون رٺڙا منا ڏي ٿي امان

⑦

مٿين سٿيان پوش پلنگان
وڃ رلسان سات ملنگان
ٿئي تنگ ڪنهن بي تنگان
اٿي امان ميڪون رٺڙا منا ڏي ٿي امان

⑧

مٿين تان لقب اولي ليسان
گهن ڍول ڍمڪي چيسان
بيٺي وار به وچيسان
اٿي امان ميڪون رٺڙا منا ڏي ٿي امان

⑨

اٺي سنون آ اوري سڀ سهيليان
رل مل راج ڳهليليان
ڪرو منٿان ٿي ٿي اڪيليان
اٿي امان ميڪون رٺڙا منا ڏي ٿي امان

⑩

پا پلڙو ٿي عجز گهنيوي
ايهو رٺڙا يار منيوي
مٿين نال ڪير ڪند رل پيوي
اٿي امان ميڪون رٺڙا منا ڏي ٿي امان

(11)

ڪاٺي رٿڙا يار مناوي
 آسوءَ سور ميري ڪو ٻلهاري
 اوتان ٿورا مٿين تي لاوي
 اٿي امان ميڪون رٿڙا منا ڏي ٿي امان

(12)

ميڪون سڪ سڄي رسولي
 ميڏي پون ڪشالي قبولي
 شالا ٿيومر دور ملولي
 اٿي امان ميڪون رٿڙا منا ڏي ٿي امان

(13)

ڏيڪان يار نبي دي چاري
 هن دوست نبي دي پياري
 اوتان شان پرڻي پرپاري
 اٿي امان ميڪون رٿڙا منا ڏي ٿي امان

(14)

مٿين خواجه اويس دي ٻانهي
 اوتان خاصا دوست جاني
 ايهو هي دل وچ نقش نشاني
 اٿي امان ميڪون رٿڙا منا ڏي ٿي امان

(15)

هان مٿين خواجه عبدالخالق دي گولي
 ميڪون پاڻي مٽي ٻولي
 شالا هوسان اسدي ٽولي
 اٿي امان ميڪون رٿڙا منا ڏي ٿي امان

(16)

هي پير ميرا سيرانِي
 جنهن ڪون سير زمين آسماني
 او تان واقف حال رِاني
 اٿي امان ميڪون رٿڙا منا ڏي ٿي امان

(17)

من سلطان احمد سدائي
 جنهن باهه برهه پڙڪائي
 بي ڳالهه نه سجهدي ڪاٺي
 اٿي امان ميڪون رٿڙا منا ڏي ٿي امان

(18)

هي عارف عارف بالله
 گهن گهن نام پڙهسان بسر الله
 ويڪو ظاهر نور تجلي
 اٿي امان ميڪون رٿڙا منا ڏي ٿي امان

(19)

گهن بحرا احمد نورو
 جنهن فيض لڏا حضورون
 هي مهر پريا پر پورو
 اٿي امان ميڪون رٿڙا منا ڏي ٿي امان

(20)

سڻ سويي دي سو آزي
 هادي شالا هووي راضي
 ڪريسان تيڪون لڪ بار راضي
 اٿي امان ميڪون رٿڙا منا ڏي ٿي امان

①

سڻ سخي سيري سلطان سائيان. مئين در تيڏي تي سوالڻ آئيان
چلا ولولولي. تيڏي سوني محلي. لوڪان ڪهڙي ڪلي
سڻ ميڏا سائيان. مئين در تيڏي تي سوالڻ آئيان

②

چلا ولولولدا. صدقہ تيڏي محل دا. تون ضامن هين پل پل دا
سڻ ميڏا سائيان مئين در تيڏي تي سوالڻ آئيان

③

چلا پيا حجري. مئين پريسان تيڏي حجري. جيڪي ڏينهن گذري
سڻ ميڏا سائيان، مئين در تيڏي تي سوالڻ آئيان

④

چلا ويرم ويري. تينون پارت ميري. سڻ تون سهڻا سيري
سڻ ميڏا سائيان، مئين در تيڏي تي سوالڻ آئيان

⑤

چلا هي قصوري. تون هين حضوري. جهٽ ڏي پوري
سڻ ميڏا سائيان، مئين در تيڏي تي سوالڻ آئيان

⑥

چلا انگل پاوان. تيڏي در تي آوان. ٻيئي صفتان ڳاوان
سڻ ميڏا سائيان، مئين در تيڏي تي سوالڻ آئيان

⑦

چلا هي آمين دا. صدقہ محمد الدين دا. بحرا ڏي يقين دا
سڻ ميڏا سائيان، مئين در تيڏي تي سوالڻ آئيان

8

چلا هي گجرات دا. صدقه اڀڻي ذات دا. حامي ٿي سڪرات دا
سڻ ميڏا سائيان مڻين در تيڏي تي سوالڻ آڻيان

9

چلا بهاولپور دا. صدقه احمد نور دا. سدا هي حضور دا
سڻ ميڏا سائيان، مڻين در تيڏي تي سوالڻ آڻيان

10

چلا هي ملتان دا. صدقه احمد سلطان دا. ضامن ٿي ايمان دا
سڻ ميڏا سائيان، مڻين در تيڏي تي سوالڻ آڻيان

11

چلا هي شام دا. صدقه اڀڻي نام دا. ضامن ٿي قيام دا
سڻ ميڏا سائيان، مڻين در تيڏي تي سوالڻ آڻيان

12

چلا پيا شوري. مرشد ساڏا زور اي. اساڏي وطن واڳان موڙي
سڻ ميڏا سائيان، مڻين در تيڏي تي سوالڻ آڻيان

13

چلا هي الله آباد دا. صدقه اڀڻي اولاد دا. سگها پهچ فرياد دا
سڻ ميڏا سائيان، مڻين در تيڏي تي سوالڻ آڻيان

14

چلا سويل آندا. عالماڻين وچ بهندا. ملڻ ڪاڻ ماندا
سڻ ميڏا سائيان، مڻين در تيڏي تي سوالڻ آڻيان

لا اله الا الله محمد رسول الله صلي الله عليه وآله وسلم

اٺ ⑧ ڏينهن

①

ڏينهن پهلا ميڏي ٻيلي ڪون ٻيلي نه ڪڙ موڪلائي
ڏردي ماري آه نه ڪيان مار مونجهه مونجهائي
ٻانيڻ جوسي پچ پچ رهسان دل دي ڪون سڻائي
ويهلا ول آوي سويا ڏک باب نماڻي ڪون

②

ڏينهن ڏوجها ميڏي ٻيلي ڪون ڏک آئي نماڻي ڪون ڏوهڙي
گنگا پاڻي ٻيني هاران ڏوهڙي وهندن ڳوڙهي
سڪ سوز سڪا يا سينا سول به ٿئي آ سوڙي
ويهلا ول دي سوپلا رب سبب ڪوئي جوڙي

③

ڏينهن تريجها ميڏي ٻيلي ڪون ميڏا ٻيلي الله ٻيلي
اتن ڪتن وسر ڳيا چرخا چور چوڙ بلي
سينگيان دور ٿيان سونهين نهين سهيلي
ويهلا ول دي سوپلا ميڪون خالي ڏي حويلي

④

ڏينهن چوٿا ميڏي ٻيلي ڪون مٿين چوڙيا اوڻ ڇاوڻ
خالي سيڄ ڏسيجي ياد پوي ڳل لاوڻ
وال کلي ڳل لتان بني وسري ڌڙي گنداوڻ
ويهلا ول دي سوپلا ميڪون ويڙها آيم ڪاوڻ

ڏينهن پنجوان ميڏي ٻيلي ڪون مٿين پنجنن پاڪ پڪاران
 گنگا پاڻي ٻيئي هاران هنجون وهن هزاران
 هجر حجاب ڪيتي دل ماندي بره جوڙ بازاران
 ويهلا ول دي سويلا مٿين توڻ لهن مياران

ڏينهن چهوان ميڏي ٻيلي ڪون چوٿان لايان نينهن
 سيند ۾ هو رهي ڌوتي ٿئي ڪئي ڏينهن
 اکين ڪون هين سانوڻ آيا رم جهر وسدا مينهن
 ويهلا ول دي سويلا ميڏي گل دي جهاد ڪماڻي

ڏينهن ستوان ميڏي ٻيلي ڪون ست وره لنگه سڌاڻي
 جهڙا اداسي هو رهيا نه ولدا ڪهين نڪاڻي
 ماءُ تي پيڻين ڪلديان بي سونهين ڪئي نه سڃاڻي
 ويهلا ول دي تون باجه گذارون ڪيئن

ڏينهن اٺوان ميڏي ٻيلي ڪون مٿين اٺ سو سوران پير
 سيند سرمان ڪريسان لونڪي پهران پٽ چير
 آسان اميدان پنيان مليا محمد مير
 ويهلا ول دي سويلا پيران رلي ڪند ڪير

نبي صاحب دا تئين تي رايا
 هر جا تئين هي سير لڳايا
 پاڪ نبي دي آپ هو پياري
 ڪرو دعا اصحاب سونهاري
 تون خواجہ اويسی دي جهولي
 مئين قربان تئين تئون گهولي
 خواجہ عبدالحق پير تمھارا
 هي دامن دي وچ ھت تمھارا
 سڻ نام تمھارا چليان مئين چليان
 عصي ھت وچ فقيران رليان
 مئين سينگيان سڪيان سڀ ستيان
 ٻڌ ڦٽ ميري تي ھڻ پتيان
 فيض تيڏي ديان چڙهيان چلان
 جن انسان آ ڏلن ڏلان
 نام الله دي ڪر ڪئي ڦيرا
 سڙدا لون لون اندر جيرا
 تيڏي در دي مئين ڪتي آن
 آ دامن هيٺ مئين لڪي آن
 هر هر جاھ تي خير تيرا
 هي مشرق مغرب سير تيرا
 سڻ نام الله دا ميڏيان آنھان
 آ پڪڙ تون ميريان ٻانھان

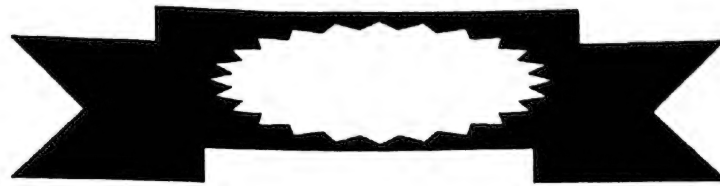
روز ازل دا تئين منصب پايا
 يا خواجہ محکم الدين سيراني
 مدد تيري يار چاري
 يا خواجہ محکم الدين سيراني
 الله الله هي جنهن دي ٻولي
 يا خواجہ محکم الدين سيراني
 شوق شر دا نهين شمارا
 يا خواجہ محکم الدين سيراني
 بيان ست ڪر سڀ مئين ڳليان
 يا خواجہ محکم الدين سيراني
 آ مئين در تيڏي تي ڊنيان
 يا خواجہ محکم الدين سيراني
 حور ملائڪ ڪردي ڳلھان
 يا خواجہ محکم الدين سيراني
 سڪ تساڏي ڪيتا گھيرا
 يا خواجہ محکم الدين سيراني
 توڙي مارو ميڪون جتيان
 يا خواجہ محکم الدين سيراني
 مئين آ پڪڙيا پير تيرا
 يا خواجہ محکم الدين سيراني
 سڻ درد ميڏي ديان دانھان
 يا خواجہ محکم الدين سيراني

آ شيطان ڏٺي هڻ ميڪون ولي
 ٿيڏا سايا ڏيڪ ٻيئي تلي
 تسان صاحب علم عمل دي هو
 تسان غريب نواز ول ول دي هو
 تسان مرد عجيب عجائب هو
 تسان پاڪ نبي دي نائب هو
 تئين بارا چايا پنگي عملي دا
 تون وارث ڪوچهي ڪملي دا
 مئين ڏڪان تي دردان دي ماريان
 ڏي دوا وڃن سڀ بيماريان
 فيض تيرا وڃ لڪ قلب هزاران
 طرف اساڏي موڙ مهاران
 شهر بخشي دا شالا وي
 نور الاهي جتان وسي وي
 سڪ ٿيڏي هر هر ويلي
 مرشد مينون مولا چا ميلي
 تسان ثاني شمس قمر دي هو
 تسان واقف سڀ امر دي هو
 تسان نور نبي دي پرپور هو
 تسان درگاه الله دي منظور هو
 ڏيڪ اپڻي گناهه مئين هڻ ڏرديان
 نت آس دل وڃ مئين ڏرديان

اي ڏوهاري ڪيڏي چلي
 يا خواجه محڪم الدين سيراني
 لڄ پال اسيل اصل دي هو
 يا خواجه محڪم الدين سيراني
 تسان سير واليان دي صاحب هو
 يا خواجه محڪم الدين سيراني
 تون ثما، هين سملي دا
 يا خواجه محڪم الدين سيراني
 ڳالهين لوڪ ساري ديان وساريان
 يا خواجه محڪم الدين سيراني
 هر هر جڳهه باغ بهاران
 يا خواجه محڪم الدين سيراني
 پير ميرا دم دم جيوي
 يا خواجه محڪم الدين سيراني
 فوج برهه دي پل پل ڦيلي
 يا خواجه محڪم الدين سيراني
 تسان صابر وانگ صبر دي هو
 يا خواجه محڪم الدين سيراني
 تسان وڃ ملڪان مشهور هو
 يا خواجه محڪم الدين سيراني
 هي لاچار جيوڻ نه مرديان
 يا خواجه محڪم الدين سيراني

سنبه صبح هر حال اتي
يا خواجه محكم الدين سيراني
دن رين گزي دستگير اگي
يا خواجه محكم الدين سيراني
هادي هر دم کرو حمايت
يا خواجه محكم الدين سيراني

گر کرم مئين بيهال اتي
کيا قبر اتي کيا وصال اتي
هي فرياد ميري تئون پير اگي
تي حامي منکر نکير اگي
سويا پرتا روز قيامت
هووي کلمي نال ايمان سلامت

تئين تي گرم هي ڪلتار دا
 صاحب سڄي هي ستار دا
 تئين تي رايا سڄي سردار دا
 پارت هووي لاچار دا
 ابوبڪر صديق دا تئين تي گرم
 شيرئي علي دا تئين تي شرم
 پيارا هين تون پير کون
 حسن حسين امير کون
 سخي سيراني دا هين لاڏلا
 ڏيوو خير ميڪون بادلا
 هين عاصيان دا رهنما
 هين درد ميري کي دوا
 ڏي هت ميرا محڪم دين دي
 طلب تن وچ تلقين دي
 سوکي ٿيوِي سڪرات جو
 جيوين چاندني مهتاب جو
 ميڏا عرض تون منظور ڪر
 دشمن ميري کون چور ڪر
 دشمن ميري کون چور ڪر
 شيطان شريري شامتي
 هي حول ميڪون قيامتي
 ساري بدن کون باغ ڪر

الله پاڪ تي غفار دا
 پا پير محمد عارفا
 محمد مٺي مختيار دا
 يا پير محمد عارفا
 عمر عثمان دا تئين تي رحم
 يا پير محمد عارفا
 بادشاه دستگير کون
 يا پير محمد عارفا
 خواجہ اويس دا تون لاڏلا
 يا پير محمد عارفا
 هين عارفان دا پيشوا
 يا پير محمد عارفا
 هڻ ثابت رهان يقين دي
 يا پير محمد عارفا
 روشن ٿيوِي قبرات جو
 يا پير محمد عارفا
 باطن ميرا پرنور ڪر
 يا پير محمد عارفا
 پا پير محمد عارفا
 داڻان مليان ملامتي
 يا پير محمد عارفا
 دو نين کون چراغ ڪر

دشمن ميري ڪون داغ ڪر
 منظور ڪر اس عرض ڪون
 ڏک دور ڪر، هر مرض ڪون
 بخشائو ميري پيو ماءُ ڪون
 ڇا خوشي ڏيوو ميڏي ساه ڪون
 حامي ٿيو تڪ تور وڃ
 قيامت والي شر شور وڃ
 لاهو مرض مئين بيمار دا
 هان طالب تيڏي ديدار دا
 مئين ڪٿڙا تيري هان ذات دا
 درجا ڏيوو هن جهات دا
 سڻ عرض مئين غلام دا
 صدقہ محمد ڄام دا
 هي عرض ڪامل پير ڪون
 مار دشمن، ڇلائو تير ڪون
 ڇا سويي اٿي ڪرو نظر
 ڪلمان پڙهان مردي مهل

يا پير محمد عارفا
 وڃايو ميري ڪل قرض ڪون
 يا پير محمد عارفا
 ڪل پيڻي ميڏيان تي پاءُ ڪون
 يا پير محمد عارفا
 سڪرات اتي گور وڃ
 يا پير محمد عارفا
 گهن نام مئين پل پل پڪار دا
 يا پير محمد عارفا
 مئين سڏڙا ڪران پريات دا
 يا پير محمد عارفا
 حامي ٿيون هر ڪام دا
 يا پير محمد عارفا
 ڳل لائو ڇا دلگير ڪون
 يا پير محمد عارفا
 ڪامل ڏيوو اعليٰ اجر
 يا پير محمد عارفا

قصہ شاہ سیفل

شاہ سیفل کاڻ پري دي، پيا جان جسا جهردا
مورت مست کيتا شاه سیفل کون، جو لڳس کان اندر دا
شاہ سیفل کون خيال پري دا، نه هڪ گهڙي وسر دا
حال کنون بيحال ٿيا ها، ثاني شمس قمر دا
عاسر کون فرزند ها پيارا، گوشا جان جگر دا
هوش کنون بي هوش ٿيا ها، شاه کون تخت اتاوان نظر دا
عاسر ٻيڙا موڪليا شاه سیفل ڏي، عالم ميل صبر دا
ولدي وات نه ڏتي سیفل، پيالا پيتا شاه صبر دا
محڪم نقش پڪايس دل وچ، ثابت سوز سفر دا
ننڊ آرام حرام کيتس، ان پاڻي وسريا گهر دا
نو سو ٻيڙا ٽر چليا اچ، شاه ماڻي سير هجر دا
گهلي واءِ اڪلائي اهڙي، انبوه ٿيا ول اتر دا
ڦالي نال جو ڦالا ٽڪريا، ٿيا ڪڙ ڪاڻ قهر دا
ٻيڙي نال جو ٻيڙا ٽڪريا، ماتام ٿيا لشڪر دا
چڙه ڪر ڦيلي تي شاه سیفل، پاسا گهن ٽڪر دا
ڦيلا لڙهدا ڪڙ دا ويندا، ول نال ڪنڌي آ ڪڙ دا
له ڪراهن ڦيلي تئون، شاه چليا گهن پاسا ڏونگر دا
آدم انسان دي بوءِ نه جتان، ملڪ بلائين باندر دا
راتين ڏينهان پنڌ ڪريندا، چتا ڏونگر دا
سئي سئي بلائين مل مل آنون، شاه مول نه اصلون ڏر دا
تيرهن سال بيراگي بر وچ، دل هس ڪوئي پڙ دا
هڪ ڏهاڙي آيا شاه سیفل، گرم ٿيا هي قادر دا
پاس پري دي پهتا سیفل، اتي ڏنس رخ دلبر دا
بديحل پري ٿي اولي گهولي، نيزا جهل نيڪ نظر دا
عاشق تي معشوق مل ڳئي، سڀ روڳ ڳيا اندر دا
شاہ سیفل هن مليا ميل، پوڳ ڪشالا سقر دا
هادي هٿ ڏيسي هن ميڪون، نهين ڏر ڪوئي قبر دا
سويا يار يقين تون ڄاڻي، رکين دل وچ سوز سرور دا

قصہ لیلیٰ مجنون

تلہ: ترکی لعل شہر وچ آیا. هڪ مرد ها مردانا

هڪ ذهين فرزند هس پيارا. ها قيس نام نشانا

پڙهڻ پلهائيس عالم ڪنين. اهو فرض هس فرزانا

ليلي نال نزاکت دي ها. مشهور وچ ملڪانا

ڏوهين عالم ڪنين پئي پڙهوتسان دل مل هي پڙهانا

قيس ٿيا حيران اندر وچ. نه ليلي نام پلانا

ليلي اندر وچ حيران ٿئي. ڏنس مرد جڏان بيگانا

ڏوهين دي ڀارت ماءُ پيو ڏئي. ڪيا ڪري ملان ملوانا

وچ هل پيا وچ ملڪان ملڪ. پينا عالم ڪري ارمانا

هن ماءُ پيو پينا ڏک ڪري. جو ڪجهه ڪري سبحانا

مل وزير امير پئي آڪن. تون قيس ٿي سيانا

تخت بخت وسار ڏتوئي. تون چوڙ ڏتو غم جانا

چئو طرف ڦري هر دم مجنون. مست ٿي مستانا

حور پري دي غرض نه اينڪون. پيا ٻولي بهون زمانا

ليلي آن ملائو اچ ميڪون. ڪئي حياءُ ڪرو جوانا

ڪپڙي ڦاڙ سٽي ڇا قيس. مجنون ٿيا مستانا

دهندا پوندا جهنگ وچ ڳيا. جتان جاه سج ويرانا

عرب عجم وچ سير ڪريندا. دهلي دکن داستانا

چين بچين ڦيري ڏيندا. امرتسر ملتانا

لنگه لاهور پشور ڳيا. ڪڏان ڪيچ شهر مڪرانا

ڪڏان لنگه لنڊن لکنو ڳيا. ڪڏان گنگا تي هندستانا

ڪڏان ڪڇ پڇ هن وڌا ڦري، ڪڏان لائق لاڙ زمانا

ڪڏان لاڙ ماڙ پهاڙ ڦري، ڪڏان عاشق ڦري گردانا

ڪڏان آندا غير وطن تي ول، هي لعل شهر آشيانا

ليلي هڪ ڏينهن باغ وچالي ڪردي سير گلانا

مجنان ميلي رب متان هن، ڪر ڪي آئي بهانا

هڪ ڏينهن باغ وچالي ڏنس اپنا يار ديوانا

ليلي عرض ڪيتا مجنون ڪون، پوتس موتي دانا

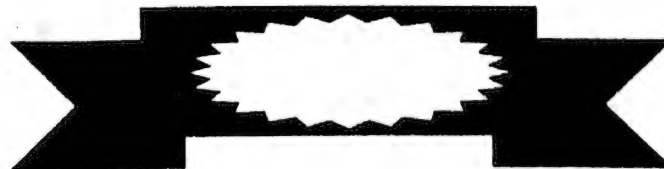
مئين ڌاوان تون ڪوه ڳيٽ محبوب ميڏا دل جانا

ليلي غير حوالي ٿي وٺ گهر دي، مجنون ڪوه گزانا

انوين ڏينهن ول آئي ڪوه تي، رمز جوڙ زمانا

شاعر ڪري ڪيا تعريف تي بيان، اي اسرار ٻانهين دا ٻانهي

سويا قريان انهان تئون هر دم، جيڪي ليندي عشق حقانا

قصہ جیون شاہ

اول صفت الله دي ڪران مٿين، هر حڪمت وچ هي دانا

ڏوجهي صفت نبي سائين دي، روشن ڏونهان جهان

ڇاري يار نبي دي پياري، شاه علي مرد مردانا

ملڪ پنجاب تي ٿل مارو وڃ، شهر آيا گردانا

ديرا ننگر وار رهي هر سال، هي اٿان آشيانا

هر حال رهي خوشحال نت، او ورد رڪي وردانا

دختر نيڪ اختر هي ڄاڻي، گهر وڃ جنت نام نشانا

حور ڪنون هس نور زياده، ملڪ ارم شرمنا

تاري ڪرن تعريف تنهندي، ماه ڦري ارمانا

سورج سوز ڪنون سڙ سڙ گهن راه چليا آسمانا

سه مانگي سالون سهڻي، چمڪيا ميگه مهانا

مڙگان تير تڪيان تلوارين، ابرو تير ڪمانا

چشم چراغون روشن بلدي، ڪيا رڪي شور شمانا

بڻي ٻولي سهاوي هر دم، نت وڃ روڳ چلانا

هسي ڳل وڃ محڪم رسي، ڏند ڪلدي چمڪانا

بازون هنڌ ڪمند گهٽدي، دست ڪڍڻ ڪڙڪانا

ڳل وڃ چولي جڙي يمد، منجهه لنگهي شمانا

سپ سينگار بهار مثلي، جنسار بدن ڦل ڦلانا

سر و قد قامت آندي هي، هن شرم حيا پريانا

پوي قبول دعا سويي دي، ملن يار يرانا

محمد شاه دا ٺٺ اڪوي، سڻيا هي پنجاب ساري

شاه گلاب وڃ اسدي، هي مرد عجب بخاري

سنگ سنگارت اصلون آهيندا، پئي ڏيوي مبارڪ سنگت ساري

ڏون فرزند هن دلبنڊ آهيندي، ڪوئي سورت نهين شماري

سيد اڪبر شاه تي جيون شاه، شالا قائم رهي ڪهچاري

ملڪ پنجاب وڃ سير ڪريوي، هن خادم لڪ هزاري

جيون شاه ٿيا تيار گهوڙي، ويندا خوب سينگاري

ڪڏي وٽ پيادي نال سيد دي، ڪڏي ٿي چلڻي هن سواري

راتين ڏينهان پند ڪريندن، پهتي ان ڏيههاري

گهر دا شهر تي گهر داڙا تي، اتان رهن مل مختياري

اس دي گهر لڳا شاه وڃ، ٿيا لمان اسباب هزاري

ڪوڙ زيارت خلقت آئي، پرڻي سڀ ڪنواري

جنت نام ها گهر والي دا، ٿئي هڪ مائي باهلي پياري

پيرن پو شتاب ولي گهر ڏي، رکدي گهر وڃ هتي هشاري

شاه ٿيا بي تاب آهين تي، دم لڳيس باري ڪتاري

صبر صبري دل وڃ ڪيٽس، بره ڏٽس ڇا خماري

ستار قهار جو نام ميرا هي، اڪيا رب هن غفاري

سويا ڪر تعريف سيد دي، جو ڪري شفاعت تمهاري

هن حيران ديوانا تي پينا، بره آهيندي ڇا پر مايا

ها لاغرض تي غرض نه ڪيس، شاه مڪڻ سيڪ پڪايا

هڪ ڏينهن عاشق عرض ڪيتا، ٿي گستاخ هن هي الاپا

تئين ڪارڻ مئين جوگي بغير، هر جا ديس پراپا

باه بره دي تن وڃ پڙڪي، ميڏا جان جگر جهڙڪايا

شونق شعللي ميڏي دل وڃ، بانڀو ڇا پڙڪايا

سوز ڪنون جند ڳلدي هي بلدي، هڏين دودهي دکايا

مئين خادم تون اولاد علي دي، ايوي ناز پري فرمايا

شان تيرا هي اعليٰ شانين، وڃ قرآن لڪايا

تون ڏاڍا تي مئين هيڻي هان، اهيو بڻا نهين بڻايا

لا ڪر نينهن توڙ نه وڃين، مئين ڪنهن ڪون نه اک سڻايا

شاه ٻوليا سر گهوليا تئين تئون، گهڻا مئين روح رلايا

لا ڪر نينهن مئين هرگز نه پوليسان، اهيو ست وسواس اڃايا

مهر پئي ول مهري ڪون هن، ڇا عاشق ڪون گل لايو

اڪيس مئين هان غلام تسادي، لوڪئون بهون مئين لڪايا

لوڪ ڏيندي مهڻي ملامت، پيا جوان ٽڪي گهر هايا

هان قربان تين تئون صدي، هن سر مئين گهول گهمايا

سويا رک يقين الله تي تون، ميڏا پوهريا ٿيوي سجايا

شاه ٻوليا هڪ حرف آهين ٿيسِي، پلا زانائو

جي سوز ذرا ڪران مئين ظاهر، جبل جلن جٿولائو

جي مٿين دردئون دانهن ڪران، دانهن ٿيوي اسمانو
 ڇا اڳل لا هن محب مينون، ٿيوي دل جاھ اسـ
 ٿيوان باغ بهار مٿين هر دم، ميٺا وڃي دل ارمانو
 ناز ڀري فرمايا شاھ ڪون، دانهن سٺ دلبر جاني
 ٿي بيتاب زمين تي ڏهندي، ڇا برھ ڌڻي گـ
 محمد حسن هي مڙس ميٺا، گھڻي تيز ڪريندا نگراني
 اٿان اٿان هي دامن تيري، ڪيتر قول دل نال زباني
 شاھ ول آيا گھر هن اڻڻي، گزريا چند هي زما
 جهلي مول نه رهندا هر گز، ٻڌ ڪمر ڪڙا مردانا
 رضه مير محمد والا هن، وڃ دلون ويڪـ
 ميري هر ويلهي ڪريسي حمايت، شاھ مخلص جھانا
 شاھ لڄيال ڀرم دا سائين، جڳ جھان هي ماندا
 بن سوار ڪٿان نه ٿريا، اڄ پنڌ ڪريندا پيارا
 مائي جنت رو تي دانھان ڪري، ڪيا ڪيٽوئي شاھ شھزادا
 جيندي پئي ڳڻي جدائي دلبر، شايد اينوين حڪر خدا دا

ڪاغذ مٿس سڙن سوزئون، هوش نه رهي ڪنھانو
 مٿين مستاني هان ديواني، لڄ پيا هي تسـ
 سويا پڙھ صلوات سيد تي، ڀلا ٿيوي دين ايمانو
 بي آرام تما ڇا ڪيٽوئي، ڪس ڪر بي هوش ديواني
 دهشت ڏيندي هي دن راتين، ٻڻي هان مٿين جڳياڻي
 مثل طفيلي رو رو پهندي هان، خاڪ اندر غلٽاني
 آڪي سريا ملسي آخر، جو لکيا هي ربابي
 شاھ ڪون شوق ٿيا ول حج دا، نڪتا پڙھن هي امانا
 خوش قبيلاروندا چوڙس، ٿيا راول نيٺ روانا
 ڪعبي دا وڃ طواف ڪريسان، سٺ ڪر غير غمانا
 سويي شوٽون آڪ سڻايا، شاھ دا اي افسانا
 پيٽي ڪنون ڇا مڪلايا پائي، اڄ لوڪان غر هي آندا
 آيا گھر ميڏي جنت دي اڄ، سيد رو ڪرا مڪلائيندا
 نهين بقا وڃ حياتي دي هن، هي دل وڃ نيڪ ارادا
 آڪي سويا رب رحمر ڪريسي، ڇا ميلا ٿيسي ڏونھان دا

ٿي مسافر چليا اڄ سائين، راه گڏس ڇا اڄ لمان

دل وڃ شوق محمد مرسل دا، چوڙ خيال هڻ نڪمان

هڪ دل وڃ شوق ملڻ دا، ڏوجها شاه ڪون ماريا غمان

نازڪ وال ٿئي ڳل وڃ لٿان، نه ڪوئي سيند سرمان

خشڪي دا پنڌ مڪ ڳيا سارا، وڃ پهتا ندي نال سجر دي

رهيا رات ڏينهنان پنڌ سفر وڃ، نهين وقت گزردِي

ڪئي ماگر مڇ ڦرن هزاران، مثل سياه تڪر دي

لهرين دي للهار وڃ، سوين اڀاري اڀردي

لٽا ٻيڙي تئون شاه وڃارا، پنڌ ڪيتس هڻ ٿردي

ٻارهن ماه برابر گزر ڳئي، تيرهوان ماه هڻ آيا

روضه مير محمد والا، پرور پاڪ ڏکايا

جيڪا جاهد زيارت والي، سڀ هي سيس نوايا

روضي مير محمد دي ڪون، ڏي سجدا شاه موڪلايا

اڪي سويا حب حيدر دي، ڇا مولا محب ملايا

سي ڪفني ڇا پاتس ڳل وڃ، سٺ تمامي اڄ تمان

ڪڏان وٽ ٿرڊا سي سيالي، ڪڏان وٽ سوڙ ڳرمان

هڪ رتي رت نه رهيس تن وڃ، سوز سڪايس سڀ چمان

اڪي سويا هر هڪ ڪون ملسي، جو لکيا باب وڃ ڪرمان

ٿيا سوار جهاز اتي هڻ، نال حڪم پاڪ پرور دي

درياه وڃالي خوفناڪ بلائين، پيان ڏيون ڌر قهر دي

بجلي وانگي وڃ درياه دي، پئي ڪڙڪن تن قهر دي

اوڙڪ وڃ پهتي ٻيڙي، ڪنڌي نال ڪپر دي

سوڀار يقين هي جنهنڊا، وڃ پيش پيوسي سرور دي

ٿي مبارڪ خوشي شاه ڪون، هاڏي حج پڙهايا

وڃ ڪعبي ڪون طواف ڪيتس، هڻ هويا شوق سجايا

حب وطن دي غالب هوئي، شاه وڃ عرب فرمايا

ٿئي رخصت آيا دل گهر ڏي، سير سبباني ڪرايا

ڪران شام صبح شڪرانا، مرشد ميڏي گهر آيا

ان گيا شـرر حياء چوڏهين صدي لتا داء
 هڏ تي چر وچ پئي جدائي، مول نه آوي سنگون ساء
 چڱي پلي دا نه کرن لحاظ منهن تي ڏيون مندي الاء
 جيها پڪـسي جيها مال، چڱي ريت ڏيون تها
 ڏر دي ماري ڪرن نه ڳالهه، پيئي پرن ٿڌي ساهه
 ڪرن فساد چاون قرآن، وچ ڪچهرين ڪڙي چاء
 رات ڏينهان رنان دي چور، غرق ٿئي وچ هور هوا
 خوش قبيلي پئي گيا وير، وڙهي ڏيڪو پيڻ پراء
 دوزخ چا سـتـين نهالي، پئي سڙيسي باري باه
 ڪنڊون پچون ڪرن پچار، مولا شـالا ڪري بچاء
 شيطان ڪريندس ول ول ٿيرا، چڱي ريت ويندس سمجها
 سويا سـت تون ايها ڪهاڻي، پيڻي نال ڪرن زناء
 ٻڌن ساڌ چوڙن چور، بيشڪ چوڙيا انهان نياء
 وڏي ڪوندي نه آوي شرر، راتو ڏينهان وچ رياء
 ڳالهه انهان دي سپا سهري، جاء نه لهندي اٺ نهراء

تيرهن گئي چوڏهين آئي، لڏي ڪوڙ ڪروڙه وڏائي
 چوڏهين صدي دا ٿيا آواز جاهل پاڻي بي نماز
 چوڏهين صدي دا سـڻو احوال، ننڍي وڏي دي وات وچ ڳال
 چوڏهين صدي دي ڏيڪ چال، ماء پيو ڪون مرندي ٻال
 پيو غريب تي پتر ٿئي خان، ظاهر باطن ٿئي شـيطان
 پيو نيڪ تي پتر لغو، ڏنگي پنڪي ڏنگي تور
 چوڏهين صدي دا ڏيڪو ٿيس، ڏاڍا پاء هيٺا سـير
 وعده ڪر سـخن نه پالي، چاڻ منافق ڪافر ڪالي
 هڪ جو هون جاني يار، منهن مئي تي اندر خراب
 هڪ جو هوسي شهر دا وڏيرا، ڪوڙ ڪروڙ اڏيسي ديرا
 هڪ جو هوسي پيو دي ٻليائي، پتر تڪي اهيندي نياڻي
 بادشـاهين چوڙيا زور، ننڍي حاڪم وڏي خور
 زميندارين چوڙيا نياء، ڪوڙ ڪروڙه جهنن دا ڪرم
 چور چغل دي ڳالهه موچاري، ڪوڙ ٻٽاڪ وچ ڪچھري
 هڪ جو هون پنڪي پيون شراب، نه پڙهن ڪلمان نه سلام جواب

هت وچ يكتاري وچاون رباب
 گيڙو ساوي ڪرن فقير
 نال بيگانيان هون ڪنڊ ڪير
 پير پياري ڦلان دي ڪاري
 پرڻي اکن هن ڪناري
 چوڏهين صدي دي ڏيکو سر
 ڳالهين ڪريندي وچ ڪفر
 هڪ مذهب چوڙ هي مذهب بڻاون
 نيڪ بختين نال جنگ مچاون
 هڪ جو هوسي رن ڪراڻي
 چوانتري تي رکي سدا مار
 جتان هوسي رن دي ياري
 دين دنيا دي جهڳي ساڙي
 چئون رناده دي هڪا موڙي
 مڙس انهندي ڪلر ڌوڙي
 هڪ جو هون ڏير پاڇائي
 ٻال انهان دي سڪي پاڻي
 چوڏهين صدي دا پيا سايا
 پيڻن پراوين شرم وچايا
 مڙس جنان دي بي حياءِ
 جيوين هوئي ماءُ دا يار
 سچ سويي ڪون ڪيتا سڏ
 ڪوڙ ڪروڙ ٻڌا مڏ
 سويي ڌڻي اها مت
 ڏيک تماشا اهو وت
 سويا ست تون اهو بيان
 مولا بخشي دين ايمان

اکن پيئي هون بڻ الله
 مل جماعتان بڻ ڳڻي پير
 هر ڪوئي آڪي هن اولياءِ
 گهن ڏاند چڙهن سونهاري
 نڪاح تي نڪاح ڏيون پرناءِ
 پاڪ نمازي بڻ ڳڻي حر
 نال شريعت هي گناه
 حنفي شافعي ڏي پير نه پاون
 ڪر ڳڻي عالم علماءِ
 پيڻ پڻيجي دي هوسي پاڙي
 نڪل ماري ڏنوئي ڪياءِ
 اها آڪوهي هي پياري
 خاص رنگيليان هي بهاءِ
 سس سهري ڪون اکن ڪوڙي
 سڀئي گهندي ڌڪي چاءِ
 ڏونهين پاون منهن وچ چائي
 ڌيرين پتر ڏيون پرناءِ
 پيڻو پڙوا تيا همسايا
 هڻين نال ڏيون ناءِ
 نال بيگانيان رڪڻ ناءِ
 ول ول ملدي پاڪر پاءِ
 آءُ روون ڏونهين گڏ
 چڱي ڏيون نيڪ صلاح
 ناحق نه رووين ودا هر دم رت
 صبر جيها نهين دواءِ
 ڪه ڪلمان پڙهه قرآن
 راضي ٿيوي آپ خدا

منقبت در شان حضرت سیراني عليہ رحمتہ

طالب نون حب هووي هميشه جهوڪ کرل کي جاوي گا
منهن ڪر سيري ڏهون جيڪو عاجز نون ڳل لاوي گا

ماڙي سئير کي رنگ برنگي روضا رم جهر لاوي گا
الحمد درود پڙهو شڪرانه ويڙيا چول ملاوي گا

صاحبان نون لئي مرزا چليا مظهر عشق وڪاوي گا
وچ ميدان محبت والي سرڪش تير چلاوي گا

سڳ خليل ڪهي در بندا سهي غلام سڏاوي گا
سسي ستي سيج آئي سائين تو بن ڪون جگاوي گا

فقير مير حسن لغاري

ڊاڪٽر نثار احمد لغاري

عبداللطيف لغاري

حافظ محمد موسيٰ لغاري سگ دروازا حضرت صاحب السير رح

حافظ عبدالمجيد گڏاڻي

نور محمد سومرو فقير سهيندڙ

جاويد لغاري

عبدالستار لغاري سگ دروازا حضرت صاحب السير رح

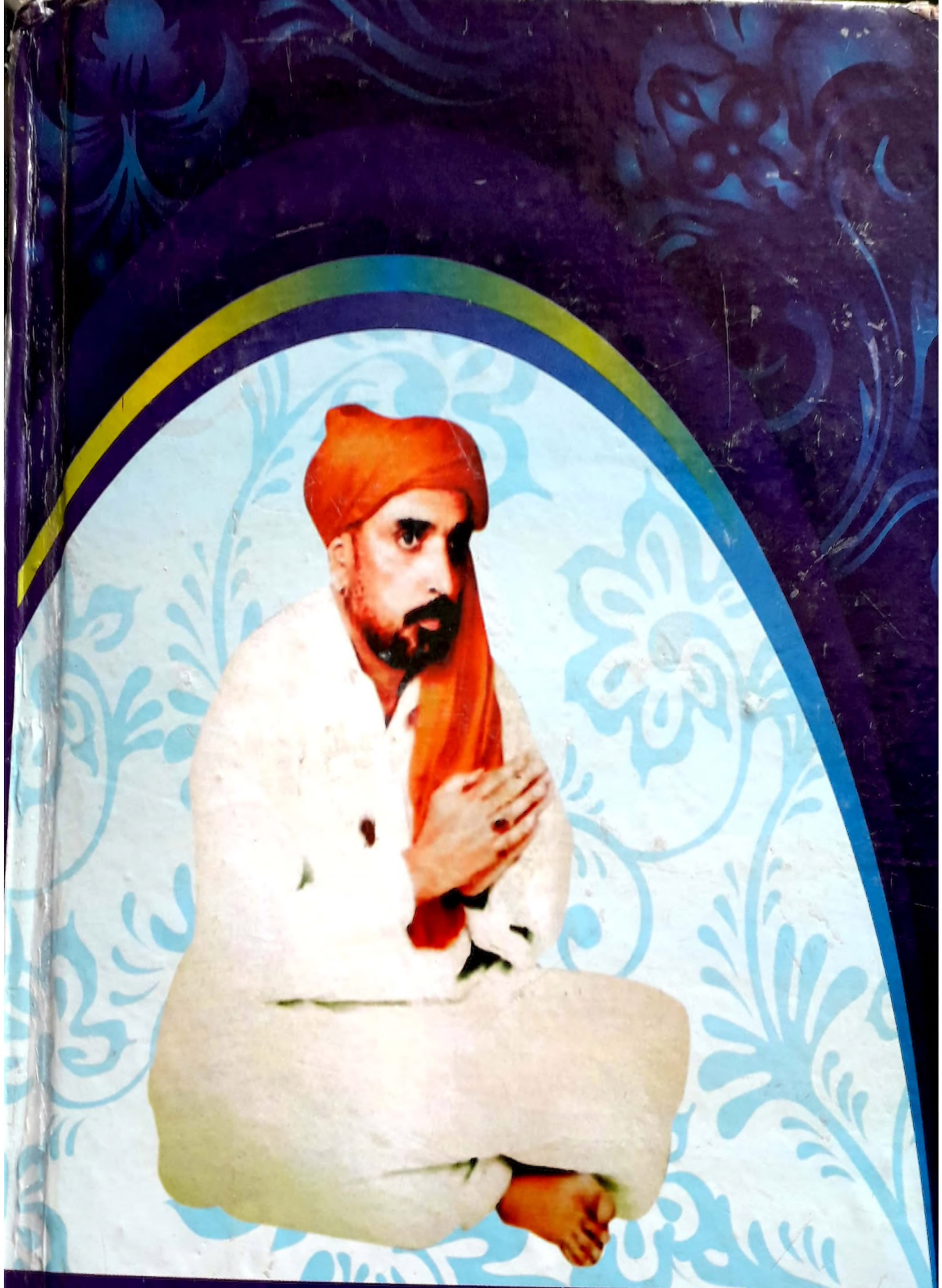
عبدالمجيد لغاري

ماسٽر محمد عباس لغاري سانگهڙ

فقير حاڪم علي لغاري

ملڻ جو هنڌ

ڪريم بخش بڪ اسٽور داد لغاري

فقير مير حسن لغاري